

GK

A vintage-style illustration of a woman with dark hair, wearing a dark strapless top, sitting and reading a newspaper. She has a surprised or concerned expression. The background is a dark green wall with a gold-colored horizontal bar. The newspaper she is holding has some text visible, including 'DAILY NEWS' and 'FRIDAY'.

KARANLIKTAN GELEN SESLER

Ursula Curtis

KARANLIKTAN GELEN SESLER

ÇEVİREN

S . S.

Bu romanın orijinal adı:
Voices from the Darkness

**Ç I K A R A N
T Ü R K İ Y E
Y A Y I N E V İ**

Ankara Cad. 36
İ s t a n b u l

**GÜNÜN
KİTAPLARI**
Her ay çıkar
No. 47 (Mayıs 1959)

*Bu kitap 1959 yılında İstanbul, Ankara Caddesi No. 36'da
Türkiye Basım evinde basılmıştır.*

1

GENÇ KIZ üçüncü tehdit mektubunu, aralık ayının ilk günlerinde, karlı bir akşam üstü apartmanına döndüğü sırada aldı.

O gün işten biraz geç çıkmıştı. Yolda kasaba uğrayarak bir parça kuzu pırzolasıyla salata için öteberi aldı. Akşam yemeğine Mikael gelecekti. Genç adam bir gün evvel onun çalıştığı yere uğramış, konuşma esnasında bir aralık: "Beni bir akşam yemeğe çağırmanı istiyorum Katie," demişti. "Senin yemek pişirmeni, sofrayı hazırlamanı görmek benim

için bir zeyk olacak..." Katie de ona cevaben: "O halde yarın akşam gel," derken içi bir tuhaf olmuştu. Mikael ile son günlerde samimiyetleri bir hayli ilerletmişti. Delikanlı, bir iki defa onun apartımanına gelmişti. Ama hiç bir defasında yemeğe kalmamış, böyle bir arzusu varsa bile belli etmemişti. Katie asansörle dairesine çıkarken hep bunları düşünüyor, içindeki o tuhaf heyecanın sebebini bulmağa çalışıyordu.

Mektup kapının önündeki paspasın üzerinde duruyordu. Her zamanki gibi dört köşe beyaz bir zarftı. Üstüne ismi ve adresi yazılmıştı: "Miss Katie Meredith, Apt. 4. 10 uncu cadde..."

Hepsi bu kadardı. Ne pul, ne de posta mühürü vardı. Genç kız mektubu görünce biran donmuş gibi baka kalmıştı. İçindeki o heyecan, o garip ezinti birden kayboluvermişti. Kendisini bomboş, kimsesiz hissetti. Sonra bütün vücuduna sonsuz bir öfke yayıldı. Bu tehdit mektubunu yollayan meçhul kimse neden bu akşamı seçmiş, bu güzel geceyi berbat etmişti? Mikael ona yemeğe gelecek, kendilerine göre ne güzel mesut bir gece geçireceklerdi. Sonra birdenbire büyük bir korkuya kapıldı. Bugün Monika'nın havuza düşüp ölüşünün tam on üçüncü yıldönümü idi.

Apartımana girerek sanki arkasından gelen birileri varmış gibi kapıyı sıkıca kapattı. Elindeki paketleri mutfaktaki fayans döşeli bankın üzerine bıraktıktan sonra zarfı açtı. Mektup evvelkiler gibi tütüncülerde, postahane kapılarında satılan alelaide cinsten bir tek yapraklı. Üzerine yine o simsiyah mürekkeple aynı kelimeler yazılmıştı. "ONU SEN İTTİN!"

Katie oturma odasına geçerek ışığı yaktı. Caddeye bakan pencerenin kenarında duran ufak bir etajere doğru yürüdü. Etajerin ikinci gözündeki kitapların arasında iki beyaz zarf duruyordu. Genç kız elindeki mektubu zarfının içine koyarak, onu da diğerlerinin üzerine bıraktı. Sonra pencereden uzanarak sessiz sessiz yağan karın altında bembeyaz görünen caddeye baktı. Evet, artık bu meseleyi Mikael'e açmalıydı. O ne yapmak lâzım geleceğini her halde çok daha iyi bilirdi. Şimdi derhal bir banyo yapmalı, sonra da kendini yemek hazırlığına vererek öfkeyle korkunun birbirine karışarak yarattığı o içine baygınlık veren heyecanı yatıştıрмаğa çalışmalıydı.

Acele acele banyosunu alırken tehdit mektuplarını unutup Mikael'i düşünmeğe çalıştı. Onu geçen yaz tanımıştı. İlk seyrek olarak bir iki toplantıda rastlayıp konuşmuşlar, sonra yavaş yavaş dostluklarını ilerletip arkadaş olmuşlardı. Onun hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu. Otuz iki, otuz üç yaşlarında idi. Ailesi Chicago'da yaşıyordu. Hediye eşyaları satan ufak bir kumpanyanın reklâm işlerinde ressam olarak çalışıyordu. Boş zamanlarında da ikinci sınıf mecmualara hikâye resimleri yaptığını geçenlerde söylemişti. Dürüst, insana itimat telkin eden bir hali vardı. İnsan onun yanında kendini emniyette hissederdi. Bu ge-

ce ona bu mektuplardan bahsedince bir parça rahatlıyacak ve artık eskisi kadar sinirlenip korkmıyacaktı.

"Peki ama benden bu derece nefret eden kim acaba?" diye düşünerek kafası tekrar mektuplara takıldı. "On üç yıl önce olmuş bir kanıyı mütemadiyen gözümün önünde canlandırmaya çalışan bu insan kim?"

P

Saçlarını tarayıp, dudaklarını boyarken kapı çalındı. Gelen Mikael'di. Elinde iki şişe Fransız şampanyası vardı: "Ekstra bir iş geldi" dedi. "Onun parasından bu şampanyaları aldım. Şimdi senin nefis yemeklerinle beraber içeceğiz." Onun neşesini bozmamak lâzımdı. Katie: "Mektupları yemekten sonra söylerim," diye düşündü.

Beraberce mutfağa girdiler. Katie'nin devamlı itirazlarına rağmen, o pirzoları kızartır, salatayı yaparken, Mikael de bir kadın titizliğiyle masayı hazırladı.

Yemeği neşeyle yediler. Beraberce sofrayı kaldırıp oturma odasına döndükleri zaman, Katie ufak bir dolaptan minik bir şişe ile kadeh çıkardı. Sanki o mektupları, onların içinde yarattığı korkuyu, her şeyi unutmış gibi idi.

— "Ben de sana bir kadeh Fransız konyayı ikram edeceğim," dedi. "Bu akşamki ziyafetimiz tam olsun."

Mikael uzanıp kadehi alırken birden aklına bir şey gelmiş gibi: "Bugün kimi gördüm biliyor musun?" diye mırıldandı. "Cass Pole'yi... Hani senin şu Fenvik'deki mektep arkadaşın..."

Cass Pole!... O kaza günü o da Monika ve kendisiyle beraber havuzun oradaydı! Gözleri gayri ihtiyarî etajerin rafında duran mektuplara takıldı.

— "Ne var, ne oluyorsun-Katie? Yüzün birdenbire sapsarı oldu!"

— "Yok bir şey olmadı Mikael. Senelerdir görmediğim bir arkadaşın ismini duymak beni biraz heyecanlandırdı galiba. Ne yapıyormuş burada? New York'a mı yerleşmiş?"

— "Hayır, yine Fenvik'te oturuyormuş. Bizim şefle bir iş için Biltmore'ye gitmiştik. Bir müşteriyi kandıracaktık. Onu öğle yemeğine bir lokantaya davet ettik. İşte senin Cass Pole oraya geldi. Yanımızdan geçerken beni görünce bir iki dakika durup konuştu. Hayrettir, onunla bir defa bir toplantıda tanışmıştık, unutmamış. Sen o sırada bizim şefi görmeliydin. Cass'ı görünce eli ayağı birbirine dolaştı. Eminim ki benden utanmasa kızcağıza oracıkta izdivaç teklif ederdi."

Katie: "Cass çocukluğunda da güzeldi," diye gülümsedi. "Şimdi her halde çok daha güzeldir. Yalnız mıydı?"

— "Hayır. Biraz sonra yanında bir genç adam peyda oldu. Boylu poslu,- sarışın sinirli bir genç. Kaşlarından biri boksörlerinki gibi patlattı."

— "Tamdım. Jeremy Taylor'dur. Fenvik'te golf oynarken bir arka-

daşı kazaen golf sopasını kaşının üstüne vurmuştu. O yara o hikâyenin hâtırasıdır. Ne tuhaf Fenvik'li iki eski arkadaşın ikisi de burada demek."

Mikael'in hafifçe kaşları kırıştı. "Bunun tuhafılık neresinde?" diye mırıldandı.

Katie cevap vermedi. Hayır, hayır meseleyi derhal açıp bu güzel geceyi şimdiden bozmamalıydı.

— "Bir kadeh daha konyak içer misin Mikael?"

— "Yok teşekkür ederim içemiyeceğim. Hem ben seni bu akşam güzel bir Fransız filmine götürmeğe karar vermiştim. Fransız şampanyası, Fransız konyacı ve nihayet Fransız filmi... Haydi geç kalmıyalım."

Katie yerinden kıpırdamadı. Hafifçe uzanarak ayağa kalkmış olan Mikael'in elini tuttu. "Otur Mikael!" dedi. "Bu akşam sana anlatacağım mühim şeyler var."

Genç adam tekrar koltuğuna otururken Katie kalktı, etajere doğru gitti. O üç beyaz zarfı alıp geldi. Mikael'e uzattı.

— "Bunları birisi kapının önüne bırakıyor," diye fısıldadı.

Yerine otururken Mikael'in yüzüne bakmıyordu. Kâğıtların hisırtısından genç adamın teker teker üç mektubu da çıkarıp okuduğunu anladı. Kâğıtlar tekrar hisırdadı. Mikael mektupları zarflarına koyarak Katie'ye uzattı:

— "Tuhaf. Çok tuhaf... Üçü de aynı..."

— "Evet. Bunlar hep bana Monika'yı ve o meşum kazayı hatırlatmak için yazılmış şeyler!".

— "Monika'yı mı? Kim bu Monika? O kaza dediğin şey de ne?"

Katie eliyle alnını sıktı: "Affedersin," diye mırıldandı. "Asabım çok bozuk da karma karışık konuşuyorum. Monika benim üveyi kardeşimdir. Sana şimdi kafamı günlerdir rahatsız eden hikâyeyi anlatacağım.

"önce sana bahsettiğim gibi ben Meredith ailesinin hakikî çocukları değilim. Onların manevî evlâtlarıyım. Belinda ile John Meredith gayet geç evlenmiş iki yaşlı karı - koca idiler. Hiç ummadıkları anda bir kızları olmuş adını Monika koymuşlar. İkisi de gayet iyi kalbli, melek gibi insanlar. Fakat tuhaf bir fikirleri var. Tek çocuk yuvayı yıkar diye düşünürlermiş. Hem bu düşüncelerinden kurtulmak, hem de Monika'ya bir arkadaş olur düşüncesiyle üç yaşında iken beni evlâtlık edinmişler. Monika da o sıralarda benim yaşımda imiş."

Uzandı. Taburenin üzerindeki kutudan bir sigara aldı, Mikael'in yakmasını bekledi. Bir iki nefes çektikten sonra devam etti.

— "Monika hiç bir zaman beni tam münasiyle sevedemedi. Garip bir çocuktu. Değil benimle, kolay kolay kimseyle arkadaş olamazdı. Yaşına göre çok iriydi. Hepimizin tepesinden bakardı. Bu onu çok rahatsız eder, bu yüzden de kabil olduğu kadar insanlardan kaçardı. Bana karşı tuhaf hareketleri vardı. Meselâ ben bebeklerden nefret ederdim. Onunla bebek oynamadığım zaman hiç şikâyet etmez, sadece ben oynamayı ka-

bul edinceye kadar yemek yemezdi. Sonra arkadaşlarımıza benim Kızıl-derili olduğumu söylerdi. Çünkü ben yazın güneşten yanarmışım da o yanmazmış... İşte Monika bu tip bir kızdı... Bilmem, bütün bunları niçin anlatıyorum? Meseleyi aydınlatmaya bir faydası olur mu acaba?"

— "Her halde... Sen devam et Katie..."

— "Bütün bu anormal haller hariç, gene de iyi geçinirdik. Derken büyüdük. On iki yaşımıza geldik. Annem zannettiğim Belinda Meredith benim manevî evlâtları olduğumu bir gün istemiyerek ağzından kaçırdı. O gün içimde tarif edemiyeceğim bir burkuntu oldu. Amma bu ne Monika'ya karşı duyduğum kardeşlik hislerinde ne de Baba Meredith'le Anne Meredith'e karşı beslediğim sevgide en ufak bir değişiklik yaptı. Hattâ kimsem olmadığını öğrenince onlara büsbütün bağlandım."

Mihael hafifçe doğrularak taburenin üzerinde duran konyak kadehini aldı. Ufak bir yudum içti. Katie anlatmaya devam etti:

— "Monika ile aynı sınıfta idik. Mektepten çıktıktan sonra, yanıma çok sevdiğimiz bir iki arkadaş daha alır, eve gitmeden kırlarda oynardık. Kışın en sevdiğimiz oyun, kırdaki, bir yol kenarında donmuş büyük bir su birikintisinin üzerinde patenle kaymaktı. Adeta çok geniş bir havuzu andıran bu su birikintisinin orta yerleri bir buçuk metre kadar derinlikte idi. Kışın üzeri daima kalın bir buz tabakasıyla kaplı olurdu. Bu altı derin buz tabakasının üzerinde kaymak bize hem korku, hem heyecan verirdi.

"O gün hava müthiş soğuktu. Günlerden bugün, Aralık on ikisi idi. Mektepten çıkınca gene Monika ile birlikte havuza, kaymağa gitmiştik. Biraz sonra patenleriyle Cass Pole de geldi. Onu görünce çok sevindim. Cass bizden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen, daha o zaman âdeta koskocaman bir genç kız olmuştu.

Bütün küçük kızlar gibi ben de ona hayrandım. Ne ise, hep beraber kaymağa başladık. Bir müddet sonra ben üşümeğe başladım. Monika'ya eve dönmemiz için rica ettim, amma dinletemedim. Cass ile ikisi ayaklarındaki patenlerin ucuyla buzlara vura vura havuzun ortasında bir masa büyüklüğünde bir delik açmışlar, onun etrafında dolaşarak daireler çiziyorlardı.

Bu korkunç bir şeydi. Kazaen bir ayakları kaysa veya kendilerini kontrol edemeyip bir deliğe doğru gitseler içine düştükleri gündü. Düştükleri yerde kalsalar ne ise, kalın buz tabakasının altına kaydıkları anda ölüm muhakkak. Fakat onlar bu korkunç tehlikenin verdiği heyecanla delik etrafında fır dönüp duruyorlardı.

"Bir aralık ben havuzun tâ öbür ucunda kayıyordum. Monika'ya birkaç defa eve gitmek için seslendim. Ya duymadı veya duymamazlıktan geldi. O zaman ben de onlara doğru kaymağa başladım. O anda Monika bana caka yapmak için büyük bir tur' alarak üzerime doğru geldi. Geri geri giderek yanımdan geçerken Cass Pole'nin "Dikkat et Mo-

nika! Delikten düşeceksin!" diye bağırdığını duydum. O bağırınca Monika'yı tutmak için uzandım. Koluna **değdim** amma tutamadım. Monika büyük bir hızla geri geri giderken deliğin yanından geçeceği sırada, deminden beri üzerlerinde kayanların tazyikleriyle yer yer çatlamış olan buzlar birdenbire kırılıverdiler. Monika bir feryat kopararak **karanlık** havuzun içine yuvarlandı.

"Cass ile ben derhal deliğin kenarına koştuk. Suda yüzen buz parçalarından başka hiç bir şey görünmüyordu. Kollarımızı sokarak Monika'yı aradık, bulamadık. Ben derhal suyun içine atladım. Su **çeneme** kadar geliyordu.

"Dalıp çıka, dalıp çıka nihayet Monika'yı yakaladım. Cass'ın yardımıyla onu buzların üzerine çıkardıktan sonra kendim de güç belâ **tr-**mandım.

"Monika buzların üzerinde ölü gibi yatıyordu. Cass o zaman için hepimizden bilgili bir kızdı. Monika'ya izcilikte öğrendiği sunî teneffüs usullerini denerken bana da bir yadanda: "Yola koş yardım çağır!" diye bağıırıyordu. Üzerimden sular aka aka koştum. Yolun kenarına geldiğim zaman nefes nefese idim. Amma öyle zamanlarda hiç bir şey hissedilmiyor. Avazım çıktığı kadar: "İmdat!. Can kurtaran yok mu?. Kardeşim ölüyor!" diye bağırmağa başladım. O sırada yoldan geçen bir otomobil durdu. İçinden inen şişman adam benimle birlikte havuzun olduğu yere geldiği zaman, ben heyecan ve sevinçten şaşkına **döndüm**. Cass'ın sunî teneffüs çalışmaları sayesinde Monika ölümden kurtulmuştu. Nefes alıyordu!..."

Mikael: "İyi ya" diyerek Katie'nin sözünü kesti. "Monika kurtulmuş işte..."

— "Evet kurtuldu amma, o sırada söylediği bir söz beni bugüne kadar hayalet gibi takip etti."

— "Monika ne dedi?"

— "Ben şişman adamla birlikte Monika'ya doğru koşarken adam **epey** geride kalmıştı. Tam yanına **geldiğim** sırada Monika gözlerini açarak bana baktı. Sonra Cass'e dönerek **ancak** işitilebilen bir sesle: "Katie beni itti," diye fısıldadı.

MİKAEL kendini tutamayıp birden yerinden fırladı.
— "Yok canım, böyle şey olmaz!" diye bağırdı. "Monika mutlaka aklını kaybetmiş olacak!"

Bir an göz göze geldiler. Katie onun bakışlarında on üç sene evvelki facianın kahramanına karşı duyduğu hiddeti okur gibi oldu. Uzandı, sigarasını taburenin üzerindeki tablada söndürdü.

— "Hayır Mikael," dedi. "Monika aklını kaybetmemişti. Sesi her zamanla sesi, bakışları her zamanki bakışları idi. Cass da benim gibi düşünmüş olmalı ki yavaşça: "Şşşt!... Monika saçmalama!" diye hafifçe ona çıkıştı "Katie sana dokunmadı bile..."

"O gün ikimizi de hastahaneye kaldırdılar. Zatürrie olmuştuk. Aynı ayrı odalarda günlerce yattık. Zavallı ihtiyar ana - baba ikimizin üzüntüsüyle mahvoldular. Sabahın erken saatlerinden gece yanlarına kadar hastahaneden çıkmaz oldular. Cass beni sık sık ziyarete gelirdi. Kaç defa ona Monika'nın söylediği sözleri soracak oldum, hepsinde beni susturdu. Nihayet bir seferinde dayanamayıp: "Ben onları unuttum. Sen de unut. Saçma sözlerdi onlar..." dedi. Sonradan öğrendiğime göre Monika o sözü bir daha hiç kimseye tekrar etmemiş. Zaten zavallı kızcağız hastahaneye girdiğinin haftasına ölmüş. Ben de bir kaç ay yattıktan sonra ancak kurtulabildim. Monika'nın ölümünü de o zaman öğrendim."

Katie yerinden kalktı. Küçük oturma odasında bir kaç defa dolıştı. Sonra gelerek konyak şişesinden kendisine bir kadeh doldurup bir yudumda içti. Duvardaki saate baktı. On biri çeyrek geçiyordu. Günlerdir kafasını kurcalıyan hikâyeyi anlatırken o kadar kendinden geçmişti ki, saat sabahın üçü veya dördü olsa yadırgamıyacaktı. Dışarıda kar lâpa lâpa yağıyordu. Birdenbire Mikael'e dönerek: "Aklımı kurcalayan bir nokta daha var," dedi. "Biz Cass'la birlikte Monika'nın başında dururken, havuzun geri tarafındaki ağaçların arasından bir iki dal hışırtısı işitir gibi oldum."

— "Yardıma koşan adamın ayak sesleri olmasın bunlar."

— "Hayır. Adam çimenlikte koşuyor ve hiç ses çıkarmıyordu. Bu dal hışırtısı tamamen aksi istikametten havuzun öbür tarafından geliyordu. Belki de rüzgâr ağaçları sallamış olabilir değil mi Mikael?" bir

an düşünür gibi durdu. "Amma o gün hava da ne kadar sakindi. Hiç, amma hiç rüzgâr yoktu."

* *

O gece Mikael genç kıza daha bir sürü" sual sormuş. Katie'nin kafasında düğümlenen bütün şüpheleri öğrenip ona yardım etmeğe çalışmıştı. Nihayet saat biri bir hayli geçince mektupları dikkatle cebine yerleştirerek yerinden kalkmış, kendisini kapıya kadar geçiren genç kıza hafifçe yanağından öperek ayrılmıştı.

Katie soyunup yatağına uzandığı zaman Ekim'de gelen ilk mektuptan bugüne kadar geçen zaman içinde, bu mektupların üzerinde yaptığı tesiri düşünmeğe çalıştı. Kendini suçlu hissetmiyordu. Hayır, bir insan yapmadığı bir şeyden ötürü kendini ne diye suçlu hissetsindi? Mektupların verdiği his üzüntü de değildi. Hattâ tâ o zaman, Monika'nın öldüğünü kendisine haber verdikleri zaman bile üzülmemişti. Sadece çok şaşırmış, içinde Monika'nın yalnızlığının verdiği garipliği hissetmiş, onu yemek masasında boş yere günlerce aramıştı.

O halde bu mektuplar onun üzerinde ne tesir yapmıştı? Bu ilk zamanlar kendini sonsuz bir öfke şeklinde göstermiş, sonradan bu öfke yavaş yavaş korkuya dönmüştü. Çünkü meçhul bir düşman hiç kimse'nin bilmediği bir sözü, o feci kazadan tam on üç sene sonra, sırf onun sinirlerini bozmak, hayatını zehirlemek için durmadan tekrarlıyordu. Katie düşündükçe meçhul düşmanın yapmak istediği şeyde muvaffak olduğunu anlıyordu. Çünkü bu mektuplarda neticesi belli, katî bir tehdit yoktu. Gaye Katie'nin sinirlerini bozmak, onu korkutmakta. Bu olmuştu ama meçhul düşman budan sonra ne yapacaktı. Onu da zaman gösterecekti.

Bir ara aklı Cass Pole'ye takıldı. Demek Jeremy Taylor'le beraber New York'a gelmişlerdi. Beraber olduklarına göre aralarında bir şey var mıydı acaba? Belki de evlenmeğe karar vermişler, bunun için de alışverişe çıkmışlardı.

Battaniyeyi başına doğru biraz daha çekti. Gözleri yavaş yavaş kapnadı.

* * *

Ertesi sabah işe gittiği zaman Katie hâlâ gecenin tesiri altında idi. Tehdit mektuplarının meydana getirdiği düğümü kafasından bir türlü çıkaramıyordu. Kendini işine vermek istedi, olmadı. Bir müddet masanın yanındaki pencereden dışarıya seyreteğe çalıştı. Başını tekrar önündeki kâğıtlara indirirken karşı masada oturan Stan Smith'le gözgöze geldiler.

Stan; "Deminden beti seni tetkik ediyordum," dedi. "Yüzün öyle yorgundu ki... Bir saattir elin bir türlü işe varmıyor. Sevmediğin bir işte zorla neye çalışırsın aklım almıyor!"

Stan, genç kızın manevî babasıyla annesiden büyükçe bir mirasa konduğunu bildirdi. O yüzden kendi geliriyle geçinmesi kabilken, her gün böyle bu yazıhanede sabahtan akşama kadar çalışmasına bir türlü mâna veremezdi.

Katie: "İşimden şikâyetim yok," dedi. "Hattâ işimi çok seviyorum da diyebilirim. Fakat bugünlerde manen çok yorgunum. Akşam üstü natrona söyleyip bir on beş gün kadar izin almağı düşünüyorum."

Aslında hiç de böyle bir düşüncesi yoktu. Bu izin almak, şimdi Stan'la konuşurken birdenbire aklına gelmişti. Aylardır bir gün bile işinden uzak kalmamıştı. Evet izin almalıydı. Alınca da derhal Fenvik'e, doğup büyüdüğü kasabaya gidecekti. Bu fikir genç kıza pek parlak geldi. Tehdit mektuplarını saran esrar perdesini kaldırmak istiyorsa, bunu ancak orada hâdisenin cereyan ettiği kasabada kaldırmak kabildi.

Öğleden sonra telefonda Mikael onu aradı. "Daha evvel telefon edecektim ama," dedi. "Senin o mesele için birini görmem lâzımdı. O yüzden bu kadar geciktim."

— "O mektuplardan başkalarına da mı bahsettin yoksa?"

— "Bahsetmeğe mecburum Katie. Bu arkadaş bize hakikaten yardım edebilecek birisi. Kendisi Emniyet Müdürlüğü Cinayet masası komiserlerindendir. Bu akşam seninle biraz görüşmek istiyor."

— "Bunu neye yaptın Mikael?"

— "Sana sormadan bu şekilde hareket ettiğim için özür dilerim. Amma göreceksin bak ne tatlı, ne babacan adamdır. Sonra bu sahada çok tecrübelidir. Biz yalnız ikimiz bu işi halledemezdik. Böyle bir dostun yardımına muhakkak ihtiyacımız vardı."

— "Peki kaçta geleceksiniz?"

*

O akşam Katie, apartımanının bulunduğu katta asansörden indiği zaman Mikael'le birlikte gri pardesülü bir yabancının kapıda beklemekte olduğunu gördü. Bu orta yaşlı esnaf kılıklı bir adamdı. Katie geç kaldığı için özür dileyerek onları içeri aldı. Mikael'in detektif Hoper diye takdim ettiği yabancı, pardesüsüyle şapkasını kendi eliyle portmantoya astıktan sonra ayağındaki lâstikleri itinayla çıkarıp kapının yanına koydu. Beraberce salona geçtiler. Üçü de bir iki dakika konuşmadan oturdular. Onların konuşmadıklarını gören Katie nihayet sessizliği bozdu:

— "Zannedelim Mikael size olanları anlattı değil mi Mister Hoper? Her halde mektupları da gördünüz?"

— "Evet gördüm. Mister Mikael Blith'in söylediğine göre bu mek-

tuplar size, üveyi kız kardeşinizin ölümünü hatırlatmak için yazılıyormuş. Eğer kabilse sizden bazı malûmat rica edeceğim. Meselâ ilk mektubu ne zaman aldığınızı hatırlıyor musunuz?"

— "Ekim başlarında. Dördüncü veya beşinci günü idi. Gayet iyi hatırlıyorum. Çünkü o ayın kirasını vermeyi unutmuştum. Mektubun apartıman sahibinden geldiğini zannederek açtım."

— "Ya ikinci mektup ne zaman geldi?"

— "Onun tarihini kati olarak bilemiyorum. Kasımın ortalarında geldi galiba. Son mektup da dün akşam geldi."

Detektif Hoper o esnaf görünüşüyle bağdaşamıyan, pırl pırl zekâ fışkıran gözlerini genç kıza dikmişti. "Şimdi de lütfen Mister Mikael Blith'e anlattıklarınızı bir de bana anlatır mısınız?"

Katie olanları hiç bir şey saklamadan bir bir arılatı. Sözlerini bitirdiği zaman, bir an mânâsız bir vehim yüzünden iki erkeği de boş yere meşgul ettiği düşüncesine kapıldı. Bunu detektife de söyledi.

Hoper: "Olabilir," dedi. "Amma aksi de olabilir. Şimdi size bir şey daha soracağım. O kaza günü, üzeri buz tutmuş gölde, deliğin etrafında kayarken Monika'ya hiç değmediğiniz halde, kız kardeşiniz nasıl olup da size "Beni ittin" diyebilir? Sizce bu sözü niçin söyledi acaba?"

— "Monika'yı gayet iyi tanırdım. Garip tabiatlı bir kızdı. Amma hain ve yalancı değildi. Benim kendisini itmediğimi gayet iyi biliyordu. Bence bu hâdisenin evde uyandıracağı tepkiden korkmuş olmalı. Bir aralık bu korkunun tesiriyle suçu üzerinden atmış olmak için böyle bir söz söylemiş olabilir."

— "Acaba siz yardım istemeğe koştuğunuz sırada arkadaşınız Cass. Motika'nın kafasına bu fikri sokmuş olabilir mi?"

Cass o zamanlar mektebin en beğenilen, en dürüst kıızıydı. Kimseye n ufak bir fenalık yapmaz, kimsenin kalbini kurnazdı. Katie bu suale düşünmeden "Olamaz!" diye cevap verdi.

— "Peki Monika, sizin yerinize Cass'ı kasdetmiş olabilir mi? Yani o itti demiş olmasın?"

— "Hayır. Eminim."

Detektif Hoper daha bir sürü sualler sordu. Annesiyle babası ne zaman ölmüşlerdi? Katie on dokuz yaşında iken üvey babasıyla annesi Kanada'dan dönerlerken bir otomobil kazasına kurban gitmişlerdi. Peki mirasları ne olmuştu? Ufak bir miktarı bir hastahaneye, bir miktar annesinin akrabası olan bir doktora, bir kısmı da gene diğer bir akrabaya ve nihayet doksan bin dolar kadar bir para da Katie'ye kalmıştı.

Genç kız: "Nedense bu parayı kullanmak bir türlü içimden gelmiyor," dedi. "İlkin Fenvik'ten New York'a geldiğim zaman, apartıman. kirası, elbise, eşya vesaire için bu paradan bir miktar çekmiştim. Sonra iş bulunca yavaş yavaş çektiğim miktarı tekrar yerine koydum."

Bu mevzuda içinden geçenleri detektif Hoper'e söyleyemezdi. İlk

zamanlar bu, parayı kullanmamayı pek düşünmemiştir. Fakat mektuplar gelmeğe başlayınca rahatsız olmuş, sanki haksız olarak Monika'nın parasını yiyormuş gibi bir his içini kaplamıştı. O yüzden çektiği miktarı son aylarda tekrar yerine koymuştu.

Detektif: "Fenvik'teki ev ne oldu?" diye sordu.

— "Manevî babam onu kardeşinin kızı olan Puline Trent'e bıraktı. Puline hayatı boyunca o evden istifade edecek. Ölünce, vasiyetname mucibince ev gene bana kalacak."

— "Son bir soru daha... Bu mektupları kimin yollayabileceğine dair içinizde ufak bir şüphe var mı? Bu şüphe mânâsız gibi görünse dahi çekinmeden söyleyiniz."

Katie bir an Fenvik'teki bütün tanıdıklarını düşündü. Cass, ona en ufak bir toz dahi konduramazdı. Jeremy Taylor, çocukken flört ettiği, sinemada el ele oturduğu bu heyecanlı ve biraz da sinirli delikanlı, her şeye rağmen çok iyi kalpli bir insandı. Cass'ın annesi Francesco Pole, mazisi türlü maceralarla dolu olmasına rağmen Fenvik'in iyi kalpli insanlarından biriydi. Cass'ın babası annesinden ayrılmış, gene aynı kasabada amma, onlardan ayrı, heykeltraş olduğu söylenen esrarengiz bir kadınla kendine mahsus bir hayat kurmuştu. Katie ile alâkadar olacak tipte değildi. Puline Trent'i ancak iki üç defa görmüştü. Onunla en ufak bir ilişkisi yoktu.

— "Hayır," dedi. "Hiç kimseden en ufak bir şüphem yok. Fakat karanlıktan gelen sesler gibi, nereden kimden geldiğini bilmediğim bu mektuplar beni çok rahatsız ediyor, içimde bir his bana bu muammanın anahtarının Fenvik'te olduğunu söylüyor. Çünkü burada Mikael'den başka bir tanıdığım yok. Bütün dostlarım, varsa düşmanlarım hepsi Fenvik'te. on beş gün için oraya gitmeğe karar verdim."

— "Düşüncenizi anlıyorum. Mektupları yazan kimsenin, orada bir gün, nasıl olsa bir hâdise ile ortaya çıkacağını tahmin ediyorsunuz."

— "Ya öyle olacak, yahut da ben orada bazı ip uçları bulabileceğim."

Mikael bu Fenvik seyahatine pek taraftar görünmüyordu. "Bana, hile bile kendini tehlikeye atıyorsun gibi geliyor," dedi. "Eğer mektupları yazan düşmanın orada ise ,onun hazırlamakta olduğu ağa kendi ayağınla gitmiş olmuyor musun?"

— "Burada oturup da korku ve heyecan içinde bekliyemem. Zamanla apartımandan çıkamıyacak hale geleceğim."

Detektif Hoper: "Haklısınız," dedi. "Ne olacaksa Fenvik'te olacak. Amma size dostça bir tavsiyede bulunayım. Çok dikkatli olun. Bu iş bana fazla tehlikeli görünüyor."

Mikael heyecanla: "Duyuyor musun Katie?" dedi. "Kendini hiç yoktan tehlikeye atmanı istemiyorum."

— "Ne olursa olsun gideceğim Mikael. Bu korku, bu kararsızlık bir an evvel bitmeli."

Detektif Hoper ayağa kalktı. "Mektuplar üç kelimelik gayet basit, çocuk oynacağı tehditler gibi görünmesine rağmen bence senelerce düşünülüp planlanmış bir kararın neticesi. Bunları yazan adam ya bir delidir veya belirli bir neticeye doğru yavaş yavaş ilerliyen canî ruhlu bir hayduyuttur. Onun için çok dikkatli olmanızı tavsiye ederim."

Detektif kimsenin yardımını istemeden pardesüsünü giydikten sonra lâstiklerini de ayakkabılarının üstüne geçirdi.

— "Şimdilik size bir faydam olamayacağı için özür dilerim. Amma dostumuz Mikael Blith sık sık bana sizden malûmat vereceğine göre uzaktan gene sizinle alâkadar olacağım." Birden durdu. Gülümseyerek Katie'ye baktı. "Yüzünüz neden birdenbire sapsarı oldu öyle? Yoo o kadar korkmayın. Şimdilik sizin için büyük bir tehlike yok. Zaten öyle bir şey olacağı zaman beni muhakkak yanınızda bulursunuz. Buna emin olun."

Detektif Hoper gittikten sonra Mikael biraz daha kaldı. Halinden heyecanlı olduğu belli oluyordu. Bir şeyler söylemek ister gibi bir hali vardı. Nihayet daha fazla tahammül edemiyecekmiş gibi cebinden küçük bir kutu çıkarıp kapağını açtı. İçinde taşlarla süslü platin bir yüzük vardı.

— "Fenvik'e giderken bunu parmağına takar mısın?" diye sordu. Sesinde reddedilmek ihtimalinin verdiği bir korku vardı. "Bu yüzük sana yalnız olmadığını arkada seni seven, güvenebilecek birinin bulunduğunu hatırlatarak biraz kuvvet verirse memnun olurum. Böyle bir teklifi sana daha normal, daha neşeli bir zamanda yapmak isterdim amma ne yapalım, delinin birisi ikimizin de hayatını altüst etti."

Katie gözlerini kısarak: "Bu bir evlenme teklifi mi Mikael?" diye sordu.

Genç adam heyecanla: "Bilmem kabul edecek misin?" dedi.

Katie gülümseyerek sağ elini Mikael'e uzattı.

— "Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Hakikaten o yüzüğün parmağımda olması Fenvik'te bana kuvvet verecek. Evlenmeği daha sonra, bütün bunlar bittikten sonra düşünürüz olmaz mı?"

FENVİK. o filmlerde gördüğümüz Amerikan kasabalarından biriydi.

Önleri bahçeli kimi ahşap, kimisi tuğla ufak evleri, geniş sokakları, kilisesi ve meşhur oteliyle hiç bir hususiyet taşımayan sessiz sadasız bir kasaba, Yazın bir parça daha canlanırdı. Çünkü kafalarını dinlemek isteyen bazı zengin iş adamları hayatlarında bir defa büyük bir hata yapar, buraya düşerlerdi. Ne kadar küçük, ne kadar silik olsa her kasabanın bir hususiyeti vardır. Kasaba vardır plajı, kumsalı güzeldir. Kasaba vardır meyvalarıyla ün salmıştır. Fenvik'in böyle bir şeyi yoktu. Pardon, hiç bir şeyi yoktu da denemez. Öyle bir hususiyeti vardı ki, evde kalmış yetmişlik ihtiyar kızları zevkten bayıltacak kadar kuvvetli olan bu özellik dedikoduyla. Bakkalından şoförüne kadar hemen herkes burada birbirini çekiştirip durur, hele kasabaya bir yabancı düştü mü kasaba halkı yeni bir dedikodu mevzuu çıktığı için bayram ederlerdi.

Katie'yi istasyondan otele getiren şoför bir konuşma zemini açılın, diye "Galiba kar yağacak!" dedi. Genç kızdan cevap alamayınca, "Ama belli olmaz" diye homurdandı. "Bakarsın bir rüzgâr çıkar bulutları bir iki saatte dağıtır."

Otel kâtibi müşterinin ismini kaydetmek için dolma kalemmini ararken aynı usule başvurdu. "Hava kararıyor," diye mırıldandı. Cevap alamayınca kalemmini koyduğu yerde buldu. Katie'nin ismini kaligrafi vazifesi yazar gibi dikkatle deftere geçirdikten sonra genç kıza kaç gün kalacağını ve ne için geldiğini de sormayı ihmal etmedi. Katie: "On beş gün" dedi ve "Gezmek için!" diye ilâve etti.

Otel kâtibi Mister Lasky, New York'tan küçücük Fenvik kasabasına gezmek için gelen bu genç hanıma göz ucuyla şöyle bir bakınca Katie yaptığı hatayı anladı. "Pardon," dedi. "Çok yorulduğum da, şöyle ilci hafta kadar dinlenmek istiyorum."

Katie kasabaya çarşamba günü gelmişti. Öğleden sonra postahannenin önünde Cass'ın annesi Franceska Pole'ye rastladı. Kadının sol elinde postaya atılmak üzere olan dört köşe beyaz bir zarf vardı. Katie zarfı görünce hafif bir ikildi. İçinde bir "acaba?" düğümlendi.

— "Bu sabah geldiğini duydum. Bir türlü fırsat bulup da otele seni görmeğe gelemedim. Demek buraya dinlenmeğe geldin... Şaşıtm

B

doğrusu... Sen o güzelim New York'u bırak da kalk buraya Allahın köyüne gel. Bak ben imkân bulsam bir gün bile burada durmam."

Sonra elindeki mektup aklına geldi. "İşin, yoksa bir dakika bekle de şu mektubu atıp geleyim. Biraz benim dükkâna uğrar konuşuruz." Hızlı hızlı postahanelerin merdivenlerini çıkarak gözden kayboldu.

Evet acaba?, üstündeki yazıyı göremediği o mektup kendisine gelen o "dört köşe zarf içindeki mektupların aynı mı idi? Amma şimdiye kadar gelen üç mektubun üstüne ne pul ne de postahane damgası vardı. O halde o üç mektupla Franceska'nın şimdi elinde tuttuğu zarfın hiç bir alakası yoktu. Sinirlerinin gerginliğine rağmen bu mânâsız şüphesinden dolayı kendi kendine güldü. O sırada Franceska postahanelerden çıkmış, yanına gelmişti. Pardesünün cebinde o deminki beyaz zarfın ucu görünüyordu. Demek mektubu postaya vermemişti. Amma bu başka bir mektup olamaz mıydı?

Franceska kırk yaşlarında kadar vardı. İnce, uzun boylu bir kadındı. Saçları hafifçe kırlaşmış olmasına rağmen hâlâ güzeldi. Küçük bir dükkânın önünde durdular. Franceska kapıyı açarak: "İşte burası benim dükkânım," dedi. "Miss Jenny'den aldım. Yün kaşkol, süveter ve saire satıyorum. Geçinip gidiyoruz işte."

Ufacık temiz yüzlü bir dükkândı burası. Franceska sigarasını yakarken durmadan anlatıyordu.

— "Haberin var değil mi? Cass'ia Jeremy Taylor nişanlandılar. Jeremy de seneye kasabaya savcı olacak. Onun hiç bir işe yaramıyacağını söyleyen dedikoducular da hasetlerinden çatıyacaktı. Her halde kocamın benden ayrı yaladığından da haberin olmalı. Hani sizin kışları üzerinde kaydığınız meşhur havuzunuz var ya onun gerisindeki köşkte bir Danimarkalı kadınla yaşıyor. Adı İlse Petersen. Sözüm ona heykeitraşmış. Sen buradan gideli kaç yıl oldu? Altı değil mi? O zaman da burada idi, belki görmüşsündür. Sopa gibi, kupkuru, soğuk bir şey..."

Daha bir çok şeyler anlattı, anlattı. Sonunda Katie gitmek için ayağa kalkınca: Aman Yarabbi seni dedikodularıyla sıktım mı yoksa?" diye özür diledi. "Galiba biz Fanvik'liler hep böyleyiz. Amma ben anlatmasaydım, bütün bunları nasıl olsa başka birisinden dinleyecektin. Ha bak, şu pazar geçsin de bir akşam bize yemeğe gel... Güzel bir akşam geçiririz olmaz mı?"

Katie otele döndüğü zaman holde Alice Widdey'e rastladı. Pembe yüzü ve maviye çalan beyaz saçlarıyla Alice, kasabanın en keskin gözü ve en delik kulağı olan kadını olarak nam salmıştı. Kasabada cereyan tdiip de onun görmediği veya duymadığı bir şey olamazdı.

Alice otelin holünde oturuyordu. Katie'yi görünce gülümseyerek ayağa kalktı. "Bugün sen geldiğin zaman ben gene burada idim. Bir aralık kendi kendime, "Eğer bu bizim küçük Katie Meredith değilse, muhakkak ki ona çok benzeyen birisi!" dedim. Fırsat bulup seninle konu-

şamadım. Amma sonradan otel kâtibi Mister Lasky'den ismini sordum. Yanılmamışım. Ah anlat bakalım... Buradan gideli altı yıl olmuştu değil mi? Bu kadar ayrılıktan sonra küçük kasabamızı nasıl buldun?" Bir an nefes almak için sustu. Sonra Katie'ye fırsat vermeden tekrar konuşmağa başladı. "Fred'in ölümünden bilmem haberin var mı?" yüzünü derhal mihaniki olan bir teessür perdesi kapladı. Fred, Alice'nin ağabeyi idi ve Belediyede memurdu. Katie de üzölmüş gibi bir vaziyet aldı. O sırada aklına bir şey geldi. Kasabanın bütün girdisi-çıkıtisiyle alâ-kadar olan bu dedikoducu kadından acaba bir şeyler öğrenemez miydi?"

Miss Alice anlatmakta devam ediyordu:

— " ... Biraz önce Belediye Kütüphanesinde idim. Kütüphane memuru senin Fenvik'e niçin geldiğini bana sordu. Ben de ona, "New York'ta pek yorulmuş, dinlenmeğe gelmiş," dedim." Bunları söylerken Katie'nin yüzüne, "Başka bir sebebi var mı bu gelişin?" der gibi baktı ve onun konuşmasını bekledi.

Katie: "Güzel söylemişsiniz," dedi.

Miss Alice, genç kızın ağzından bir şey kapamıyacağını anlayınca "bir parça üzöldü. Fakat belli etmedi.

— "Burasını bilmezsin sen kızım," diye başını salladı, "öyle dedikoducu muhittir ki, kaşla göz arasında insana yapmadığı şeyi yaptırır, söylemediği şeyi söyletirler. Aman dikkat et!"

Katie o gece Jeremy Taylor'u da gördü. Genç kız otelin lokantasında yemek yemiş, odasına çıkmak üzere ayağa kalkmıştı. Salondan çıkarken köşedeki bir masada tek başına gözlerini önündeki içki kadehine dikmiş dalgın dalgın oturan Jeremy'yi tanıdı. Bir an durdu. Tereddüt etti. Sonra genç adama yaklaşarak: "Merhaba Jeremy!" diye selâm verdi. "Beni hatırladın mı?"

Jeremy Taylor elinde kadeh heyecanla yerinden fırladı: "Katie sen, sen burada ha!" diye âdeta bağırır gibi konuştu. Sonra gülümsiyerek: "Nasıl hatırlamam, bir iki defa beraberce sinemaya bile gitmiştik."

— "... Ve sinemada da el ele oturmuştuk değil mi?"

— "Bir ara film kopmuştu da bizi öyle görmüşlerdi."

— "O zamanlar az kaldı sana âşık oluyordum. Halbuki şimdi sen Cass Pole ile ilgileniyormuşsun..."

— "Daha henüz nişanlıyız. Amma bilirsin Cass çok iyi, harikulade bir kızdır. Bu hususta pek şanslıyım doğrusu..."

Katie dikkat etti. Jeremy bu sözleri sanki yabancı bir dilde ezberlediği cümleleri söylüyormuş gibi konuşuyordu.

— "Peki neye beraber değilsiniz?"

— "Cass biraz yorgun da... Bu akşam erken yatacağını söyledi.

Onu eve bırakıp buraya geldim. Benimle bir kadeh bir şey içer misin Katie?"

Genç kız gülümsüyerek "hayır" mânasına başını salladı.

— "Nasıl olsa yakalandın. Bak Alice Widdey konuştuğumuzu gürdü. Artık oturmasan da beş on dakikaya kadar bütün kasaba bizim dedikodumuzla çalkanacak. Bari biraz otur da konuşalım."

Katie, Jeremy'nin karşısındaki iskemleye ilişti. Masanın üstüne koyduğu sağ elinde, platin yüzük parlayınca genç adamın yeşil gözlerinde bir bulutlanma oldu.

— "Demek nişanlandın ha?" diye kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

Katie onun başka bir şey sormasına fırsat vermeden uzun uzun nişanlısından bahsetmeğe başladı. Bir taraftan da gözü otelin holündeki telefonda idi. Mikael o güne kadar onu niçin aramamıştı acaba? Belki bu akşam arıyacaktı. Onun sesini duymak, bu kadar insanın arasında olmasına rağmen içini saran yalnızlıktan kurtulmak istiyordu.

Jeremy yüksek sesle: "Sen beni dinlemiyorsun," dedi. "Ne diyorum biliyor musun? Sen benim nişanlım olsan, seni böyle tek başına öteye,, beriye bırakmazdım."

Katie birdenbire yüzünün kızardığını hissetti. Aralarında hiç bir bağ olmadığına göre Jeremy'nin böyle konuşmasına lüzum yoktu. Masanın üzerine bıraktığı eldivenlerini alıp kalktı. "Alâkana teşekkür ederim. Her halde kendi nişanlına da böyle alâka gösteriyorsundur. Cass'e benden selâm söyle ve geçmiş olsun de."

Aşağıda fazla oyalanmadan derhal odasına çıktı. Saat henüz dokuzdu. Erken olmasına rağmen yapacak başka işi olmadığı için soyundu. Bir duş aldıktan sonra yatağına girip, komodinin üzerindeki romanı okumağa çalıştı. Fakat okuyamadı. Sinirleri müthiş gerilmişti. Jeremy'nin demin söylediği söze, buralara kadar kalkıp geldiği için kendisine, iki gündür bir defacık olsun telefon etmediği için Mikael'e kızıyordu. Bir aralık tekrar tehdit mektuplarını düşündü. Franceska'nın cebinde gördüğü zarf, kendisine gönderilen mektup zarflarının aynı idi. Acaba Franceska bu mektupları New York'ta birine gönderiyor, o da gelip kapısının önüne bırakıyor olamaz mıydı? Yahut da, evet Jeremy ile Cass bir kaç gün evvel New York'a inmişlerdi. Bu işi onlar da yapabilirlerdi.

Birden aklına başka bir ihtimal geldi. Acaba meçhul düşmanı bu tehdit mektuplarını kendisinden başkalarına da gönderiyor olamaz mıydı? Meselâ Franceska'ya da böyle bir mektup yazar Monika'yı kızınız öldürdü!" diyebilirdi. Meselâ o gün Franceska'nın cebinde gördüğü mektup onlardan biri olabilirdi.

Bunları düşünürken uyudu. Ertesi sabah yemek salonunda tek başına kahvaltı ederken telefonda arandığını haber verdiler. Acele ile yerinden kalkarak holdeki telefona koştu. Arayan Mikael'di.

— "İyi misin?" diye soruyordu. "Sihhatin, her şey iyi ya?"

Katie sevinç ve heyecanla: "İyiyim," diye mırıldandı.

— "Sana dün akşam telefon edecektim. Geç vakte kadar çalıştım.. Fırsat bulduğum zaman da bir hayli geç olmuştu. O saatte rahatsız etmek istemedim. Şey... Telefonda fazla konuşmak istemiyorum. Yarın akşam oraya gelsem bir mahzuru var mı?"

— "Ne mahzuru olacak? Bilâkis memnun olurum. Hangi trenle geleceksin?"

— "Katî bilmiyorum... Hangisine yetişebilirim. Doğrudan doğruya otele gelirim. Beraber yemek yeriz. Sana çok mühim bir şey söylemek istiyorum..."

— "Nedir o?"

— "Seni seviyorum."

Birden telefon öbür taraftan kapandı. Katie telefon odasından çıkarken bankın gerisinde duran otel kâtibi Mr. Lasky'nin merakla kendisine doğru uzandığını gördü. Mr. Lasky:

— "Telefon patronunuzdan değildi inşallah!" diyordu.

Katie gülümsüyerek: "Korkmayın patronum beni geri çağırıyor. İki haftamı tam olarak burada geçireceğim," diye cevap verdi.

Yemek salonuna, kahvaltısının başına döndüğü zaman gayet neşeli idi. Artık çekinmeden çalışmalarına başlayabilirdi. İlk fırsatta Francesca'ya mektuplardan bahsedecekti. Eğer Francesca samimî olarak: "Nt mektupları?" diye hayret gösterecek olursa, sudan bir bahane ile mevzuu kapatacak, bu sefer başka bir yoldan Jeremy'nin ağzını arıyacaktı. O her halde nişanlısı Cass'tan, o havuz hikâyesini ve Monika'nın suya düşmesini bütün teferruatıyla öğrenmiş olacaktı.

Bugün, yarın ve nihayet beş on gün içinde her şey halledilecek ve Katie de Mikael'in yüzüğünü sade bir merasimden sonra sol elinin orta parmağına geçirecekti.

Öğleden sonra kar yağmağa başladı. Katie, kasaba meydanının biraz gerisinde, ufak bir tepenin üzerinde olan otelden çıkarak, eriyen karların kirlettiği yollardan meydana indi. Francesca'nın dükkânına geldiği zaman kapıyı kilitli buldu. Kapının üzerine asılmış olan bir kâğıtta, perşembe günleri öğleden sonra dükkânın kapalı olduğu yazılıydı. Tekrar otele dönmek üzere iken birden arkasında kalın bir erkek sesinin kendi ismini tekrarladığını duydu.

— "Katie Meredith... Eminim bu bizim küçük Katie Meredith'tir!"

Döndü, baktı. Cass'ın babası Arnold Pole o upuzun vücudu hafifçe sallanarak biraz ileride duruyordu. Belliydi ki içmişti. Sevgi dolu bir sesle: "Küçük Katie..." diye mırıldandı. "Demek nihayet kan seni de

çekti ha!. Nihayet döndün, dolaştın tekrar cinayet yerine geldin!"

Katie bu lâfları duyunca morarır gibi oldu. Fakat çabucak kendini toparladı. Evet, bu kan çekmesi Fenvik kasabasının beylik nüktelerinden biriydi. Kasabayı beğenmeyip de hayatlarını başka diyarlarda kazanmak için uzaklaşanlar şayet geri dönerlerse onlar için hep: "Kan çekti, gittiği yerde duramadı!" derlerdi.

— "Bir kadeh konyak içtim. Pek belli olmuyor değil mi? Biliyor musun burada neye dolaşıyorum? Sözüm ona İlse beni yemeklik bir şeyler alayım diye yolladı. Biz hâlâ öğle yemeği yemedik. Amma ben de alacağımı unuttum bile...."

Sevimli çehresi bir an düşünür gibi asıldı. Bu haliyle pek cana yakındı. Zaten onun bu sevimliliği olmasa, karısını, boyuyla birlikte kızını bırakarak İlse Petersen adlı bir Danimarkalı kadınla yaşaması kasabada kimse tarafından affedilmez, onunla bir daha kimse konuşmazdı. Arnold Pole, o her yaptığı hoş görülen tembel, sevimli şımarık insan tiplerinden biriydi. Katie onu kolundan yakalılarak bir bakkala soktu. Bir kutu çorba ile bir kutu soğuk et, bir de taze francala aldı. Onu otomobile kadar götürüp yerleştirdi. Tam ayrılacağı sırada Arnold:

— "Sen de gel beraber yemek yiyelim," diye tutturdu. "İlse seni görünce pek memnun olacak!"

O kadar ısrar etti ki nihayet Katie arabayı kendi kullanmak şartıyla kabul etti.

İlse, Arnold'un aksine Katie'yi görünce hiç de memnun olmadı. Bunu her haliyle belli etmekten de çekinmedi. Katie onu tetkik ederken Arnold'un bu seferki zevksizliğine şaşmaktan kendini alamıyordu. Karısı Franceska ve diğer konuştuğu bütün kadınlar, hepsi ince zarif, sevimli kadınlardı. Arnold kasabada çapkın, amma zevk sahibi bir çapkın olarak tanınmıştı. Esas mesleği muharrirlikti. Yazdığı hikâyelerde, ufak tefek romanlarda bile kadın kahramanlarını tablo çizer gibi bütün detayile gayet zarif olarak tasvir ederdi. Muhayyelesindeki kadınlar bile bu derece ince olan bu kır saçlı, orta yaşlı adamın epey zamandır beraber yaşadığı kadın ise Alman köylü kadınlarından farksız, kaba bir şeydi. İri yarı ve kalındı. Mısır püskülü rengindeki saçlarını ortadan ayırarak sıkıca arkaya tarayıp bir topuz halinde toplamıştı. Cildi bembeyaz ve renksizdi. Kalın dudakları soluk, iri mavi gözleri kutup buzlarını andıracak kadar soğuktu. Bilhassa hareketleri insanı rahatsız edecek derecede mekanik ve hesaplı idi:

Arnold iki kadın arasında meydana gelen soğukluğun farkına vardığı için derhal: "Ben ne alacağımı unutmuştum. Allahtan Katie bana yardım etti," diyerek aradaki bu havayı dağıtmağa çalıştı. Fakat her şeye rağmen Katie yemeğe oturmadı. Onlar yemeklerini yerken genç kız pencerenin önünde bir çay içti. Bir aralık İlse: "Siz karşı tepedeki köşkte oturdunuz değil mi??" diye sordu.

Katie başını "evet, mânasına salladı. Canı konuşmak istemiyordu. Mikael'in telefonundan sonra birdenbire pespembe olan dünya tekrar kararmağa başlamıştı. Kendisini bu sıkıntılı havadan kurtarmak için lâf olsun diye:

— "Bu ev Galbrant'ların idi zannederim?" diye sordu.

— "Evet Misis Galbrant halamdı. Çocukluğumdan beri buradayım."

İlse yemeğini bitirmişti. Kalktı, pencerenin önüne geldi. Camları yarı yarıya kapayan kaim perdeleri kenara çekti. Dışarıda koyu kurşuni bir gökyüzü vardı. Bu kurşuni rengi hafif hafif yağan kar benekliyordu. Katie biraz ileride, hafif tümseğin altındaki düzlükte, üç tarafı ağaçlıklarla çevrili havuza içi ürpererek baktı. Uzaktan ne kadar küçük görünüyordu. Ortasında büyük bir delik açılıp da on iki yaşında bir kız çocuğunun içine düşmesi inanılmaz bir şey gibi geliyordu insana.

İlse: "Buranın manzarası güzeldir," dedi.

Katie: "Evet," diye mırıldanarak dönüp yanındaki kadının yüzüne baktı. İlse bir mumya gibi hareketsiz ve manasızdı. Buradan görünen manzara ,bir zamanlar Katie'nin evinin bulunduğu tepe, tepeden aşağı doğru inen yamaçtaki ağaçlar ve aşağıki düzlükte görünen havuz, yol ve ikisini ayıran çimenlik arazi... Acaba İlse hakikaten bu görünen manzarayı mı kastediyordu. Yoksa?... Yoksa havuzu mu? Havuza dair ne biliyordu bu kadın?

O gün ağaçların arkasında bir hışırtı olmuştu. Rüzgâr olmadığı halde bu hışırtı, dalların çıkardığı tıkırtı ancak bir insanın kıpırdanışıyle meydana gelebilirdi. Eğer o zaman orada saklanan İlse idiyse? Hayır İlse olamazdı. Çünkü o zaman yirmi, yirmi iki yaşlarında olmalıydı. Halbuki oradaki ağaçlar ancak bir çocuğu saklayabilecek kadar ince ve seyrekli.

Katie birdenbire yerinden kalktı. Kasabaya dönmek istiyordu. Arnold onu arabayla götürmek istedi. Genç kız reddetti: Yol bir kilometre kadar bir şeydi. Hava rüzgârsızdı. Hafif hafif yağan karın altında yürümek istiyordu. Arnold ısrara kalkınca İlse gayet sert:

— "Mademki yürümek istiyorlar, lütfen karışma," diye çıkıştı. "Niçin ısrarla insanları rahatsız etmek istersin anlamıyorum."

Katie sokağa çıktığı zaman bir rahat nefes aldı. Bu sıkıcı ev, İlse'nin buz gibi hali ona bu karlı kır yolundan çok daha soğuk gelmişti. Kasabanın ana caddesine çıktığı zaman saat dörde çeyrek vardı. Hava henüz tamamen karramadığı halde bazı dükkânlar erken erken lâmbalarını yakmışlardı. Bir dükkânın karanlık kapısından bir ses: "Nasılsınız bayan Katie Meredith?" diye seslenince, Katie durdu. Sesin sahibini tanıyamamıştı. "Kimsiniz?" diye soracaktı ki senin sahibi: "Fenvik kasabasının çiçekçisi Farrov'um!" diyerek caddeye doğru bir adım çıkıp kendisini tanıtınca Katie birden rahathyarak gülümsedi.

Onu tâ kendini bildi bileli tanırdı. Monika'nın mezarına koymak

için çiçeği ondan almışlardı. Koleji bitirdiği gün yapılan merasime kucağında tutması lâzım gelen zarif buketi ona yaptırmıştı. En son annesiyle babası otomobil kazasında ölünce onların cenazesine gönderdiği çelenği de Mister Farrov'a sipariş etmişti.

Eğer Mister Farrov bir nutuk vermeğe hazırlanır gibi gırtlığını temizleyip öksürmese idi, Katie onu selâmlayıp geçecekti. Çiçekçi: "Emirlerinizi bugün yerine getiremediğim için özür dilerim," dedi. "Havayı karlı gördüğüm için o işi yarına bırakmağı kendimce daha muvafık buldum. Bilmem yanlış mı yaptım?"

— "Neyi yarına bıraktınız, anlayamadım?"

— "Bu sabah telefonla sipariş ettiğiniz şeyi... Hani şu, Miss Monika'nın mezarına bir çelenk göndermemi söylemişsiniz ya..."

4

MONİKA'nın mezarına çelenk göndermek!... Gece zifiri karanlıkta bir mezardan geçerken, önüne pat diye bir şey düşen insan birdenbire nasıl ürkerse, bu haberi duyunca Katie de öyle olmuştu.

— "Ne zaman?" diye kekeledi.

— "Sabahleyin, on buçuğa doğru... Belki de on bire doğru... Tam saatini bilemiyeceğim. Kaç liralık olsun, diye sorduğum zaman, bir çelenk gönderin. İyi olsun da kaç liralık olursa olsun, dediniz."

Acaba onun sesini taklit ederek kim telefon etmişti? Acaba Franceska mı?. O değilse bile başka bir kadındı. Telefonu açmış, sesini taklit ederek "Ben Katie Meredith'im," diyerek çelenk siparişini vermişti.

— "Size sırf kırmızı - beyaz karanfillerden nefis bir çelenk hazırlayacağım. Yirmi dolar rica edeceğim. Tabii sizin için."

Katie kendini tophıyarak çantasına sarıldı. İstenen parayı verdikten sonra, çiçekçinin yerlere kadar eğilerek kendisini selâmlayışını görmeden yürüdü. Otele geldiği zaman heyecandan hâlâ titriyordu.

Keşke buraya gelmeseydim, diye düşündü. New York'ta oturur, tehdit mektupları geldikçe yırtıp atar, kimseye de bahsetmezdi. Onları yazan da bir gün her halde bıkar, yazmaktan vazgeçerdi. Burada kimbilir başına daha neler gelecek, her geçen gün asabını bozacak nelerle karşılaşacaktı?.

Holün insanın içini ısıtan ılıklığı sinirlerini biraz gevşetti. Odasına çıkmak için merdivenleri çabuk çabuk tırmandı. Odasına girerken ko-

ridorun ilerisindeki kapılardan biri açıldı. Miss Widdey'in mütecessis başı görüldü.

— "Bu karlı havada yürüyüşe mi çıktınız?" diye sordu.

Bu kadın her ayak sesini tanıyor, herkesi ayrı ayrı takip ediyor olmalıydı.

Katie: "Evet," dedi. "Affedersiniz, fazla durup konuşmayacağım. Bir an evvel üstümü değiştirmem lâzım."

Odaya girip arkasından kapıyı kilitleti. Biraz durup dinlendi. Miss Widdey de yavaşça kapısını kapamıştı. Her halde hiç bir şey öğrenmemiş olmaktan müteessir olmalıydı.

Acele ile soyunarak banyoya girdi. Sıcak duşun altında çıplak vücudunu ovalarken çiçekçinin arkasından manalı bakışını görür gibi oluyordu. Mister Farrov yüzüne karşı bir şey söylememişti amma, o gittikten sonra muhakkak bir parça kafasını işletecek ve bu işte bir bit yeniği olduğunu mutlaka farkedecekti. Edince de ertesi günü akşama kadar bu hâdiseyi Fevnik'te duymıyan kalmıyacaktı.

Monika'nın mezarına çelenk yollamak hat... İçindeki korku yavaş yavaş kaybolup onun yerini sonsuz bir öfke aldı. Meçhul düşman artık o üç kelimelik mektupların arkasına saklanmaktan vazgeçmiş, bir kadın sesi halinde bu sabah meydana çıkmış ve Monika için çelenk sipariş etmişti. Sanki bu siparişi yapmakla, "İşte ben burada Fevnik'teyim. Kendine güveveniyorsan gel yakala beni!" diye meydan okumuştı.

Peki amma niçin?. O meçhul düşman bunları niçin yapıyordu? Maksadı şantaj değildi. Kendisine bir fenalık yapmak değildi. O halde neye?. Eğer mirastan kendisine kalan doksan bin dolarda gözü olan bir akrabası ise o parayı bu mektuplarla, mezara çelenk göndermekle elde edemezdi. Hem sonra, "Onu sen ittin!", demek kâfi değil, ayrıca bunu ispat etmek lâzımdı. Monika'yı değil Katie, kimse itmemişti. Amma bir an için aksi bile düşünülecek olsa, hiç olmazsa bunu ispat etmek için meçhul düşmanın elinde bir iki delil bulunması lâzım gelmez miydi?

Giyindikten sonra aşağıya, hole indi. Telefon santralinden Pole'lerin evini aramasını rica etti. Karşısındaki ses, "Alo" der demez tanıdı.

— "Merhaba Cass nasılsın? Ben Katie Meredith."

— "Katie sen burada ha! New York'u bırakıp da ne akla buraya geldin anlamadım. Bu sabah annem senden bahsetti. Dün onun dükânına gitmişsin. Bugün öğleden sonra seni otelde telefonla aradım. Dışarıda olduğunu söylediler. Anlat bakalım nasılsın?"

— "İyiym teşekkür ederim. Ben şimdi oteldeyim. Buraya kadar gelir misin? Beraber birer kokteyl içer konuşuruz."

Cass tereddüt etti: "Jeremy ile ranevum var. Saat yediyi çeyrek geçe. buluşacağız. Öyle olmasaydı memnunniyetle gelirdim."

— "Saat henüz altı bile yok. Sen gel, biraz oturur kalkarsın."

Nihayet Cass dayanamadı. "Peki," dedi. "Ben doğrudan doğruya

yemek salonuna gelirim. Sen orada bulun lütfen."

Katie telefonu kapadıktan sonra santrale Mikael'in numarasını arattı. Tesadüfen onu yazıhanesinde buldu. Olup biteni kısaca anlattı.

Mikael heyecanla: "Sen şimdi oteldesin değil mi?" diye sordu.

— "Evet."

— "Allahını seversen öyle aklına gelen yere gidip dolaşma."

— "Peki. Otelden pek çıkmıyacağım. Sen de o polis arkadaşını görürsen bunları anlat ona."

— "Şey... Sana bir şey soracağım. O mektupları hiç kimseye göstermedin değil mi?"

— "Hayır."

— "İyi. Bundan sonra da gösterme. Yann ben orada olacağım ya. öbür gün beraberce postahanedeki memura gider gösteririz. Belki yazıyı tanır. Sen şimdi ben gelinceye kadar otelde otur. Mecnua oku, yün ör."

— "Sen üzülme ben meşgul olacak bir şeyler bulurum. Yalnız sen pek geç kalma emi?"

*

O akşam beraber yemek yerlerken Mikael, detektif Hoper'e, Katie'den duyduklarını anlattığı zaman polis hafiyesi kaşlarını çatmış: "Bu hoşuma gitmedi," demişti. "Bu artık meçhul bir şahsın gönderdiği çocukça tehdit mektupları hikâyesi olmaktan çıktı. Meçhul şahıs yavaş yavaş harekete geçmeğe başladı. Onu bir an evvel durdurmak lâzım. Aksi takdirde korkunç şeyler olabilir..."

*

Cass otele geldiği zaman Katie yemek salonunun bir köşesinde tek başına oturuyordu. Önündeki konyasını henüz söylemişti. Misafirine de bir şeyler ikram etmek istedi. Fakat Cass, biraz sonra Jeremy ile buluşup yemek yiyecekleri için reddetti. Sırtında, vücudunun bütün hatlarını gösteren siyah dar bir manto vardı. Boynuna duman rengi bir eşarp bağlamıştı. Aradan geçen seneler onu biraz daha olgunlaştırmış, biraz daha güzelleştirmişti. Uzun yüzü hafif süzgündü. Mavi gözlerinin üzerindeki kalemle çizilmiş gibi muntazam kaşları hafifçe kalkıktı. Koyu kahve rengi saçları dalgalıydı ve arkaya doğru taranmıştı.

— "Grip olmuşum," diye güldü. "Hoş bir şey değil amma, bugünlerde grip Fevnik'te moda. Sen de dikkatli ol. Yoksa yakalanırsın. Fakat sana bir şey söyleyeyim mi? New York sana müthiş yaramış. Eski-sinden daha güzel olmuşsun Katie. Annem buraya dinlenmeğe geldiğini söyledi. Doğru mu kuzum?"

— "Evet." Önündeki konyak kadehinden bir yudum içti. Söyliye-

ceği şeyler için kuvvet almak istiyordu. "Cass. Biliyor musun b i - risi Monika'nın mezarına gönderilmek üzere çiçekçiye bir çelenk sipariş etmiş."

Kısa, dondurucu bir sükût oldu. Cass yeşil eldivenleriyle oynuyordu. Çekinerek:

— "Tuhaf şey," dedi. "Kimin sipariş ettiğini öğrenebildin mi?"

— "Hayır..." Kısa bir sükût daha... "O günü hatırlıyorsun değil mi Cass? Monika'nın buzların arasındaki deliğe düştüğü günü?"

Cass gayet hafif bir sesle "evet" derken kaşlarını çattı. Yüzünde hani aramızda ne anlaşmıştık, bir daha bu meseleden bahsetmiyecektik. der igbi bir ifade vardı.

Katie maziye gözlerinin önünde tam olarak canlandırmak ister gibi yavaş yavaş konuşuyordu. "Hatırlıyorsun değil mi? O gün hava ne kadar sakindi. En ufak bir esinti bile yoktu. Buna rağmen havuzun kenarında ağaçların orada bir hışırtı işittim zannediyorum. Kuru dallara basılıyormuş veya ağaç dalları aralanıyormuş gibi bir hışırtı. Sen de duydun muydu?"

Cass'ın gözleri masa örtüsünde idi. "Hayır," diye mırıldandı. "Ben öyle bir şey duymadım. Hem sonra bu kadar sene sonra ne diye bunları tekrarlıyorsun? O gün elimizden geleni yaptık. Amma ne yapalım, kader böyle imiş."

— "Evet o gün olanları tekrar konuşmakla hiç bir şeyi değiştirenle-yiz, bunu biliyorsun fakat..." Bir an sustu. Masanın üzerindeki kutudan bir sigara alıp yaktı. Bir iki nefes çekti. "Maksadım o günden unutulmuş bir şey var mı, onu bulmak istiyorum... Monika'nın söylediklerini de hatırlıyorsun değil mi?"

Cass gözlerini kaldırdı: "Hatırlıyorum Katie... Amma seninle ne kararlaştırmıştık?..."

— "Bırak şimdi onu. Sen bu hâdiseden şimdiye kadar hiç kimseye bahsettin mi?"

Gene bir sükût oldu. Cass o sırada yanlarından geçen bir garsona seslendi. "Fikrimi değiştirdim," dedi. "Bana bir konyak getirsinler." Garson uzaklaştıktan sonra: "Niçin başkalarına bahsedeyim?" diye mırıldandı. "Monika ikimizin arasında idi. Vakıa bir şey görmedim amma, Monika'nın söylediklerine de inanmadım. Bunu sana o zaman da söylemiştim."

Cass bir şey görmemiş miydi? Buna imkân yoktu. Belki zamanla unutmuş olabilirdi. Katie hatırlatmağa çalıştı: "Monika deliğe doğru kayarken sen ona daha yakındın. "Dikkat et, düşeceksin!" gibilerden bir şey söyledin ona. İşte o sırada ben öteden kayarak geldim."

Garson konyayı getirdi. Cass küçük kadehi bir dikişte içti. Gözlerini arkadaşına dikerek onun konuşmasını bekledi.

— "... Ben hızla kayarak Monika'nın yanına geldim. Onun bulun-

duğu yerde buzlar inceydi ve esniyordu. Kolundan tutmak için uzandım. Fakat tutamadım. Hattâ değmedim bile... İşte o anda Monika delikten içeri düştü. Sonra onu delikten çıkardığımız sırada biliyorsun ne dedi? Beni sen ittin!" dedi."

Cass gözlerini kırpmadan kendisine bakıyordu: "Monika'nın ne dediği mühim değil şekerim," dedi. "Biliyorsun o biraz tuhaf bir kızdı. Hakikaten sen onu itmedin değil mi Katie'ciğim?"

* *

O gece Katie çok rahatsız uyudu. Yatağında dönendi durdu. Bir aralık rüyasında Monika'yı gördü. Onunla bambaşka bir yerde, kocaman buzdan bir pistin üstünde yan yana kayıyorlardı. Bir aralık Monika onun yanından ayrılıyor, uzaklara doğru gidiyordu. Katie onun arkasından "Gitme, düşeceksin!" diye bağırıyordu. "Buraya, benim yanıma gel!" Monika bir türlü onun yanına gelmiyordu. Katie ısrarla çağırırdıkça, "Gelmem, sen beni itersin!" diye cevap veriyordu.

Katie titreyerek uyandığı zaman vücudu ter içinde idi. Saate baktı. Altıya on vardı. Henüz hava aydınlanmamıştı. Tekrar uyumak istedi. Muvaffak olamadı. Kalkıp yatağının içinde oturdu. Biraz ilerisindeki geniş pencereden dışarıyı görünüyordu. Kar durmuştu, fakat her taraf bembeyazdı. Arada sırada kopan bir rüzgâr olmalıydı ki, pencerenin on beş, yirmi metre kadar ilerisinde, bir çam ağacının üstündeki kar toplulukları birden kum gibi olup etrafa dağıyorlardı.

Katie dakikalarca böyle oturdu. Bir aralık gözü sağ elindeki yüzüğe takıldı. Sabahın bu saatinde dışarıdan gelen mat beyazlıkta platin yüzük çok güzel görünüyordu. Birden içini bir ferahlık kapladı. Bugün, uğurlu bir gün olacaktı. Mikael de akşama doğru gelecekti. Genç adamı ne demişti? "Bütün bu can sıkıcı şeyler bitsin, o zaman benimle evlenmeni istiyeceğim." Evet, evet bu can sıkıcı şeyler bir an evvel bitmeliydi. Bunların bitmesi için de her an, her şeye üzülmemeli idi. Birisi ona tehdit mektupları yolluyormuş, belki aynı adam, belki de başka birisi Monika'nın mezarına gönderilmek üzere bir çelenk sipariş etmiş sonra Cass hâdiseyi bütün teferrüatiyle gördüğü halde hâlâ Katie'ye: "Onu sen itmedin değil mi?" diye soracak cesareti kendinde bulmuş bütün bunları unutmali ve istikbale ümitle bakmalı idi. Çünkü yalnız değildi ve dayanacağı biri vardı. Mikael onu seviyordu.

Cuma günleri Fevnik Oteli personeli bir parça telâşlı olurdu. Çünkü o gün akşama doğru otele daima birkaç yabancı misafir düşerdi. Bunlar hafta sonu tatillerini, parmaklarını haritaya basarak neresi çıkarsa orada geçirmeği orijinal bulan bir takım saf New York'lulardı. Akşam gelecek bu üç beş kişi için otel kâtibi Mister Lasky'nin telâşı yüzünden bütün personel sabah karanlığından itibaren faaliyete geçerdi. O yüzden

Katie'nin ziline pek geç cevap verdiler. Genç kız kahvaltısını sipariş ettikten sonra Mister Lasky'ye de o akşam Mikael'e otelde yer ayırması için haber yolladı.

Kahvaltıdan sonra büyük bir itina ile tuvalet yaptı. Mikael'e güzel görünmek istiyordu. En güzel elbisesini de giydikten sonra odasından çıktı. Hala indiği zaman Miss Widdey'i orada buldu. Elinde bir çift iri siyah ayakkabı, bankın arkasındaki Mister Lasky ile konuşuyordu. Kâtip genç kıızı görünce bir sigara almak bahanesiyle yavaşça geri çekildi.

Miss Widdey o dedikoduculara mahsus sokulganlığıyla derhal bir konuşma mevzuu açmak için:

— "Ne güzel hava!" diye söze başladı. "Böyle bir havada buraya geldiğiniz için şanslısınız..."

Katie gülümseyerek oradan uzaklaşmak istedi. Fakat Miss Widdey onu pek öyle kolay kolay bırakacağına benzemiyordu. Büsbütün sokularak:

— "Hafta sonu tatili için misafiriniz olacak her halde..." dedi.

Mr. Lasky'nin yüzü buruştu ve derhal oradan kayboldu. Katie'nia bir parça içi sıkıldı amma belli etmedi. Burada böyle şeyleri saklamak manasızdı. Çünkü kendi söylemese otel kâtipi önüne gelene anlatacaktı.

— "Evet," dedi. "New York'tan bir misafirim var... Amma sizi yolunuzdan alakoyuyorum galiba. Bir yere gidiyordunuz."

— "Kunduracıya gidiyorum. Ayakkabılarımı tamir ettireceğim. Şey... Dün İlse Petersen'lerde yediğiniz yemek iyi geçti mi bari?"

Fevnik kasabasında Miss Widdey'den bir şey saklamağa imkân olmadığı işte meydanda idi. Onun için sinirlenmektense "her hareketini" bu kadın tarafından bilineceğini kabul ederek hareket etmek çok daha iyi olacaktı.

— "Yemek yemedim. Size yanlış anlatmışlar. Sadece bir çay içtim."

Miss Widdey yalandan hoşlanmıyan namuslu dedikoduculardandı. Kıpırmızı oldu: "Şey... Yani..." diye mırıldandı. "Fırıncının karısı köpeklerini gezdirirken sizi görmüş. Mister Arnold Pole ile beraber onların köşküne doğru gidiyormuşsunuz. Arabayı da siz kullanıyormuşsunuz. Vakit öğle olduğu için ben de tahmin ettim ki..."

— "Yanlış tahmin etmişsiniz. Cass'ın babasını çok sevdiğim için kıramadım. Beni evine davet etti. Kalktım, gittim. Yemeğe de kalmadım."

— "Evet Mister Arnold hoş adamdır amma, o İlse denilen kadın biraz tuhaf bir mahluk. Bilmem siz ne dersiniz?"

Bir an Katie bir şey söyler mi, diye bekledi. Onun sadece gülümseyerek kendisine baktığını görünce yavaşça oradan uzaklaştı. O gittikten sonra genç kız otelin salonuna geçti. Orta masanın üzerindeki mecmualardan birini alarak bir pencerenin önüne oturdu. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordu. Birden arkasında bir ses duydu:

— "Merhaba Katie. Otomobille gezmeğe gelir misin?"

Jeremy Taylor koltuğunun başında gülümsüyerek duruyordu. Yeşil gözlerinde rahatsız etmeğe cesaret ettiği için özür dileyen bir hal vardı. "Arabam kapıda duruyor. Bazı resmî evrak için hâkim Landis'e gideceğim. Sizin eski ev de yolun üzerinde. Belki gezmek istersin diye düşündüm."

Katie bugün mesuttu. Hiç bir şeye, kimseye kızmıyordu. "Çok memnun olurum," dedi. "Amma bir dakika bekler misin. Sırtıma bir şey alayım."

Salondan çıkarken Jeremy: "Kalın bir şey al," diye sesleniyordu. "Dışarıda hava pek soğuk."

Sanki turist gezdirmiş gibi, Jeremy kasabanın sokaklarından yavaş yavaş geçti. Son evleri de geride bıraktıktan sonra birdenbire gaza basarak arabayı hızlandırdı.

Yol cam gibi buz tutmuştu. Bütün kırlar, ağaçlar arada sırada görünen tek tük binalar hep bembeyazdı. Bütün bu beyazlığı üzerlerinden karlar dökülmüş telden çitler bozuyordu. Katie bu iğri büğrü uçsuz bucaksız beyazlığı zevkle seyrediyordu. Gözlerini bir an bile yoldan ayırmıyan Jeremy sanki onun bu saadetini görmeden hissetmiş gibi:

— "Güzel değil mi?" dedi. "Fenvik'te kışın da ayrı bir zevki var."

Derenin üzerindeki küçük köprüyü geçtiler. Araba gittikçe hızını artırıyordu. Katie çantasından bir sigara çıkardı. Yakarken Jeremy: "Eğer fazla varsa bir tane de ben rica edeceğim," deyince genç kız hafifçe kızardı. "Affedersin, araba kullanırken içeceğini hiç düşünmemiştim," diyerek bir tane de ona uzattı.

Istemiyerek Jeremy ile Mikael'i mukayese etti. Jeremy kendinden emin, gayet serbest ve süratli araba sürüyordu. Halbuk Mikael çok ihtiyatlı ve dikkatli hareket ederdi. Araba kullanırken sigara hiç içmezdi. Katie onun bu ihtiyatını pek beğenirdi. Amma bu hareketlerinden dolayı Jeremy'yi de kabahatli bulmamak lâzımdı. Burası onun doğduğu, büyüdüğü kasaba idi. Bu yolları ezbere bilirdi. Onun için fazla ihtiyatlı olmasına lüzum yoktu.

Bir an aklından Jeremy'nin ailesini geçirdi. Babası da oğlu gibi garip bir adamdı. Kasabalılarla hiç bir zaman fazla samimi olmamıştı. Zaten onun nereden geldiğini, ne iş yaptığını, ne ile geçindiğini bilen yoktu. Ufak bir geliri olduğu ve onunla geçindikleri söyleniyordu. Annesi kasabaya geldikleri günlerde ölmüş Jeremy çok küçükken öksüz kalmıştı. Babasının bu kasabaya sürgün edildiğini söyleyenler de vardı. Fakat kimse bu ailenin hakiki hüviyetini öğrenmemişti. Sadece Jeremy'nin insandan kaçan, sinirli hareketlerini gördükçe: "Bu çocukta hayır yok," derlerdi. "O da babası gibi ne idüğü belirsiz bir şey olacak."

Jeremy birden frenlere basarak arabayı durdurdu. "Seni bir iki dakika yalnız bırakacağım için özür dilerim." diyerek arabadan atladı. Ha-

kikaten çok geçmeden elindeki büyük bir zarfla tekrar göründü. "Şimdi sizin evin oradan geçelim değil mi?" diye sordu. Katie'nin cevabını beklemeden elinde büyük bir zarfla koldan geri döndüler. Bir müddet sonra bir ara yola saptılar. Çok gitmeden Jeremy, yüz metre kadar ileride önlerinden yürüyen bir kadını göstererek:

— "Galiba Miss Trent bu," dedi. "Onu arabaya alalım değil mi?"

Katie önlerinde yürüyen şekle baktı. Babalığının yeğeni olan Puline Trent, altı yıl evvel nasıl bırakmışsa gene öyle idi. Kısa boylu, tıknaz bir ağaç kütüğü gibi kalındı. Jeremy onun hizasına gelince arabayı durdurdu. Kadıncağız yanında bir otomobil durduğunu görünce yaklaştı. Jeremy'yi tanıdı. Onun yanında oturan genç kıza dikkatle baktı. Sonra birdenbire: "A, Katie, sen buradasın ha!" diye bağırdı. "Bu hoş bir sürpriz doğrusu. Ne zaman geldin? İki gün mü oldu. Hiç haberim yok. Haydi çocuklar bize gidelim de birer kadeh bir şey içelim."

Sesi kalın ve genizdendi. Katie, bir an içinden, acaba çiçekçiye çelengi sipariş eden bu kadın mıydı, diye düşündü. Jeremy onun arabaya binmesine yardım etti. Sonra gaza bastı. Yavaş yavaş köşke doğru yol aldılar.

Büyük salonda karşılıklı oturdukları zaman Puline Trent belli etmemeye çalışarak Katie'yi süzüyordu. Trent elli beş - elli altı yaşlarında idi. Bir teli bile beyazlanmamış olan saçlarını ortadan ayırarak simsıkı taramış ve toplamıştı. Siyah gür kaşları ve onların altında insana kuyudan bakar gibi bakan simsiyah gözleri vardı. Bu gözlerden bir şey okumak kabil değildi.

Ocakta tıslıyarak ıslak bir kütük yanıyordu. Salon ılıktı. Trent Hala yavaş ve tok sesiyle konuştu: "Senin küçüklüğünü hatırlıyorum Katie," dedi. "Şu tepelerde koşar dururdun. En son birbirimizi cenaze merasiminde görmüştük değil mi? O zamandan beri de bir hayli büyümüş, güzelleşmişsin. Ben de oldukça ihtiyarladım değil mi?" Bir müddet sustu. Ocaktaki ıditük korların üstüne düştü. Önündeki likör kadehinden bir yudum içtikten sonra tekrar konuştu: "Eğer sen olmasaydın, Monika öldüğü zaman amcam ile yengem kederlerinden muhakkak çıldırırlardı. Sen onlara büyük bir destek oldun."

Katie kendi de anlamadığı bir şeyler mırıldandı. Bir müddet konuşmadan oturdular. Nihayet Jeremy bu sükûtu bozdu. İşe geç kalıyordu. Eğer Katie kabul ederse kalkmak istiyordu. Hep beraber kapıya doğru yürürlerken Trent hala tekrar konuştu.

— "Burada bu ev varken otelde kalmak sana biraz tuhaf gelmiyor mu Katie?"

— "Yoo, hayır. Çok rahat, temiz bir yer."

— "Ben bu koca evde tek başıma yaşıyorum. Seni davet etmek isterdim ama, senelerdir yalnız yaşamak beni biraz yabani yaptı galiba, insanlardan sıkılıyorum. Ama korkma çoğu gitti, azı kaldı kızım."

Nasıl olsa beş, on seneden fazla yaşıyacak değilim. O zaman bu ev sana kalacak. Gelir, rahat rahat oturursun."

Katie böyle bir şey katiyen düşünmediğini söylediği zaman Trent Halanın gözlerinde soğuk bir parıltı görür gibi oldu. Sanki sözleriyle genç kızın üzerinde yarattığı sıkıntılı havadan memnun olmuş gibi bir hali vardı. Misafirlerini uğurlarken: "Akşam üstü tekrar görüşürüz," dedi. Cuma günleri ekseriyetle yemeklerini dışarıda yiyormuş.

Bir zaman yol aldıktan sonra Jeremy: "Trent hala bir parça ekzantrik değil mi?" diye sordu. "İnsanı rahatsız eden bir hali var."

— "Ben pek fazla rahatsız olmadım. Ama devamlı oturulacak olursa herhalde insan bunılır. O ne?... Hani işe geç kalıyordun. Şimdi de yolu uzatıyorsun."

— "Bu yoldan daha hızlı gidebiliriz. Onun için bu tarafa saptım."

Katie bu yolun mezarlığın önünden geçeceğini biliyordu. Sesini çıkarmadan çantasından sigara paketini aldı. Bir tane kendi yaktı. Bir tane de Jeremy'ye verdi. Şu dönemeci dönüp de tepeden aşağı inmeğe başladılar mı mezarlığın önünden geçeceklerdi. Biraz sonra... Evet... Tamam: "Bir dakika durur musun Jeremy?"

— "İstersen içeri gireyim?."

— "Zahmet olmazsa..."

Karla örtülü bir sürü mezar... Bazılarını çevreleyen ince demir parmaklıkların üzerlerindeki karlar döküldüğünden bunlar siyah siyah orada burada dümdüz beyazlığın üzerinde çizgi çizgi lekeler gibi duruyordu: Tâ ileride biraz kenara düşen bir mezarın üzerindeki yeni ve taze bir çelenk göze çarpıyordu. Sırf kırmızı ve beyaz karanfillerden yapılmış olan bu çelenk beyaz saçlı başa konmuş bir taç gibiydi. Bu Monika'nın mezarıydı. Mezarlıkta derin bir sükûn vardı. Katie, burası kırlardan daha mı sakın, yoksa insan mı öyle düşünüyor diye şüpheyeye düştü. Mezarın başında bir an sessiz ve sakın durarak içinden bildiği bir iki duayı okudu. Jeremy de tam yanibaşında duruyordu. Kolu koluna değiyordu. Sırtlarındaki kalın paltolara rağmen onun vücudunun sıcaklığını duyar gibi olunca, senelerce önce sinemada el ele oturuşlarını hatırladı. İçinde tuhaf bir elektriklenme oldu. Başını çevirip Jeremy'nin yüzüne baktı. Gayet sakindi. Gözleri karşıladı. Bir iki saniye öylece bakıştıktan sonra delikanlı rahatsız olmuş gibi başını başka tarafa çevirerek:

— "Gidiyor muyuz?" diye sordu.

Arabaya binerek tekrar yola koyuldular. Jeremy gayet ciddi işten, şundan bundan konuşuyordu. Katie ise htm onu dinliyor, hem de mezarın başında duyduğu -mektepli kız heyecanı için kendi kendine kızıyordu. Eğer Jeremy onun o halini hissetmişse kendisiyle alay edebilmesi için genç adama mükemmel bir fırsat vermiş demekti.

Otelin önünde otomobilden indiği zaman kaçarak içeri girmede. Durup teşekkür etti. "Fenvik'in kışın bu kadar güzel olduğunu bilmiyor-

dum. Gezinti için teşekkürler."

— "Esağfurullah. Ben de geldiğine memnun oldum."

Katie doğruca odasına çıktı. Kapıyı kapadıktan sonra bir müddet odada bir aşağı bir yukarı dolaştı. Başparmağıyle elindeki nişan yüzüğüyle oynarken: "Ah Mikael," diye söyleniyordu. "Neye bu aptal kızla nişanlandın sanki?. Sen ondan daha iyilerine lâıyksın..."

Aynanın karşısına geçerek tuvaletini tazeledi. Evvelâ aşağı inip güzel bir öğle yemeğı yiyecekti. Sonra biraz dinlenip kasabada yürüyüşe çıkardı. Akşam üstü de eğer Mikael'in geliş saatini öğrenirse, istasyona onu karşılamaya giderdi.

Fakat zavallı Katie bilmiyordu ki o akşam bir sürü hâdiseler olacak, gece odası alt üst edilecek, sonra işin daha fenası zavallı bir kadın ölecek, Miss Widdey ikinci kattan aşağı, merdivenlerden hole yuvarlanarak hayata gözlerini yumacaktı...

5

BÜTÜN İŞLER ters gitmeğe. Mikael'in treni kaçırmasiyle başladı. Katie akşam üstü banyo almış, sırtına Mikael'in pek beğendiğı kaim gri elbisesini giymiş, aşağı inmeğe hazırlanıyordu ki telgraf geldi:

"6:14 te Fenvikte'yim. istasyona gelersen memnun olurum. Sevgilerimle Mikael."

Fakat 6.14 treninden Mikael çıkmadı. Zavallı Katie istasyona tren saatinden on beş dakika önce gelmişti. İstasyonun soğuk rüzgârlı plâtförmunda dakikalarca dolaştı durdu. Tren gelince inenlerin arasında Mikael'in geniş omuzlarını, güzel erkek başını boşuna aradı. Bir ara boylu, trençkotlu bir adamı ona benzeterek heyecanla bir iki adım attıysa da, trençkotlu adam genç bir karlıla kendisine doğru koşan iki çocuğa sarılınca yanıklığını anladı.

Belki ben görmeden içeri girmiştir, diye bekleme salonuna, istasyonun kapısına baktı. Orada da yoktu. Caddeye çıkarak bir arabaya binip otele döndü, Mikael muhakkak treni kaçırmış olacaktı. Kendisi şimdiye kadar hiç tren kaçırmamış mıydı? Herkesin 'hayatında böyle kaçırdığı nice trenler vardı. Böyle düşünme düşünme kendisini teselliye çalışırken bu akşam pek yalnız kaldığını hissetti.

M

Otele döndüğü zaman saat yediye çeyrek vardı. Holde bir pencerenin kenarına oturarak gelenleri gidenleri seyre başladı. Cuma ve cumartesi günleri Fenvik kasabası halkının gezip eğlenme günleri idi. Kasabada gidecek başka temiz yer olmadığı için ekseri aileler yemeğe otele geliyor, orada toplanarak eğleniyorlardı.

O akşam ilk gelen Puline Trent oldu. Sırtına gayet kalın bir yünlü elbise giymişti. Elbisesinin ağırlığı altında vücudu büsbütün kısalmış, sanki dört köşe bir şey olmuştu. Etten kemikten değil de, sadece yünlü kumaştan yapılmış bir bebeğe benziyordu. Genç kızı görünce yanına yaklaştı.

— "Pencerenin dibinde ne yapıyorsun böyle Katie? Yoksa Miss Pole'nin yakışıklı nişanlısını mı bekliyorsun?"

Katie gülümseyerek "hayır" dedi. Onun da Jeremy'den hiç aşağı kalmıyan bir nişanlısı vardı. Fakat şu Fenvik'te insan kimseye duyurmadan bir nsprin dahi yutamıyacaktı. Sabahleyin Jeremy ile şöyle yarım saat dolaşmış olması Trent hala gibi ciddi görünen bir kadının dahi manalı konuşmasına sebep olmuştu. Ya bunu Miss Widdey gibi dedikodudan başka işi olmayan bir kadın duysa ne yapardı?

— "Bugün sen gittikten sonra düşündüm. Köşk nihayet bir bakıma senin sayılır. Orada hâtıraların dolu. Gelip bir kaç saat bu hâtıralarım yaşamak istemez misin? Pazartesiinden sonra muhakkak beklerim. Gelmeden önce telefonla haber verirsen memnun olurum. Ben her zaman evdeyim."

Katie geleceğini söyleyerek teşekkür etti. Trent Hala yemek salonuna doğru yürürken genç kız duvar dibindeki masanın üzerinde duran saate baktı. 6.14 ten sonraki tren 7.10 da gelirdi. Şimdi hemen kalkarsa bu treni karşılayabilirdi. Acaba burada oturup beklese daha mı iyi idi. Ya Mikael bu trenle de gelmezse ne olacaktı? Belki çok işi çıkmıştır da bu gece hiç gelmeyecektir, diye düşündü. O zaman sabah erkenden gelirdi. Amma bu çok fena olurdu. Katie'nin muhakkak birisiyle konuşması lâzımdı. Sabaha kadar konuşmadan duramazdı.

O sırada bir kadın sesi:

— "Katie!" diye seslenince dönüp baktı. Cass Pole, arkasında Jeremy olduğu halde kapıdan girmiş kendisinden tarafa geliyordu. Katie'ye anesiyle avukat Pickering'i görüp görmediğini sordu. Dördü beraber bu akşam burada yemek yiyeceklerdi. Yedide otelü holünde buluşmayı kararlaştırmışlardı.

Cass: "Annem daima geç kalır," diye mırıldandı. "Haydi gel, onlar gelinceye kadar beraber birer kadeh bir şey içeriz."

Jeremy sesini çıkarmadan duruyordu. Katie'nin gelmesini istiyor mu, istemiyor mu yüzünden hiç bir şey belli değildi. Katie, birisini beklediğini söyleyerek arkadaşının teklifini reddetti. Cass: "O halde sonra görüşürüz," diyerek Jeremy peşinde, yemek salonuna doğru yürüdü.

Dakikalar geçtikçe Katie'nin huzursuzluğu büsbütün artıyordu. İleride, müdüriyet bankının üzerindeki telefon ne zaman çalsa Katie derhal dikiliyor. Mister Lasky'nin konuşmasından bir şeyler çıkarmağa çalışıyordu.

Evet, en doğrusu bu gece artık Mikael'i beklememeliydi. Nişanlısı herhalde ummadığı bir işle karşılaşmıştı. Muhakkak ertesi sabah erkenden gelecekti. Peki o halde neye telefon etmiyordu?

Saat yediyi yirmi geçe otelin kapısı hızla açıldı. İçeriye soğuk bir rüzgârla birlikte Mikael girdi.

Yazıhanede mühim işler çıkmış. Son dakikada güç halle bir taksi bulup istasyona koşmuş amma, o arabadan inerken tren kalkıyormuş. Koşmuş yetişememiş. Birden durdu. "O karşıdaki bankın arkasında duran adam bize neye bakıyor öyle? Hiç insan görmemiş mi?"

Bakan Mr. Lasky idi. Katie neye baktığını da anladı. Mikael heyecanla otel holünde olduklarını unutmuş, Katie'nin elini avuçlarının içine almış bir taraftan okşuyor, bir taraftan da soluk soluğa konuşuyordu. Bu derece heyecanlı bir sahne Fenvik halkı için biraz fazlaydı.

Katie gülümseyerek hafifçe geri çekildi: "Burası böyle işte Mikael!" dedi. En ufak bir hareketi, en mânâsız bir sözü büyütüp deve yapıyorlar. Senin böyle heyecanla içeri girmen otel kâtibini şaşırtmış olacak."

Mikael genç kızı kolundan tutarak ayağa kaldırdı. "Bir masa bulup seni yerleştireyim, sonra ben çıkar valizimi bırakırım," dedi. Beraberce yemek salonuna geçtiler. Katie bir köşedeki Amerikan Barın yüksek iskemlelerine oturdu. Mikael onu bırakarak gittikten sonra bir sigara yakıp şöyle bir etrafına bakındı. Salon daha şimdiden dolmuş gibiydi. Bir hayli yabancı vardı. Fakat bir kısmı da tanıdık kimselerdi. Eğer Katie hafızasını biraz yoldaşa bunların kimler olduğunu, ne zamandan, nereden tanıdığını hatırlayabilirdi. Biraz ileride avukat Pickering'i gördü. Yaşlı bir adamla bir iş konuşuyor olmalıydı. Her halde Francesca yalnız gelecekti. Demek ki Cass'ın annesi şimdi bu adamla flört ediyordu. Avukat yakışıklı, maceraperest bir adamdı. Fakat her şeye rağmen Katie, Francesca'nın kocasını bu avukata tercih ederdi.

O sırada kapıdan Francesca girdi. Katie'yi de, avukatı da görmedi. Gözlerini biraz etrafta dolaştırdıktan sonra kızıyla nişanlısının oturdukları masayı buldu. O tarafa doğru yürüdü.,

Meçhul düşmanı, acaba bu insanlardan hangisiydi? Francesca mı? Yoksa onun kızı Cass mı? Yahut onun nişanlısı Jeremy veya kaydı hayat şartıyla evinde oturan o acayip Trent Hala mı? Evet bunlardan hangisi ona o üç tehdit mektubunu göndermişti? Bunu nasıl öğrenecekti?

O sırada Mikael geldi. Kadehlerini yudumlarlarken genç adam durmadan sualler soruyordu. Her şeyi öğrenmek istiyordu. Fenvik'e geldiği andan itibaren Katie başından geçenleri bir bir anlatmalıydı? Kimlerle

tanışmış, neler konuşmuş, neler olmuştu? Katie etraftan duyulmamasına dikkat ederek olup bitenleri bütün tafsilâtiyle anlattı. Sonunda: "O çelenk hikayesiyle Franceska'nın elinde gördüğüm mektuptan başka mühim bir şey olmadı bence. O mektup bana gönderilen mektup zarflarının aynı idi. Amma bu tip zarf her tarafta bulunabilir. Bu basit bir tesadüf olamaz mı?" öyle ya, Franceska, genç kıza göstere göstere zarfı elinde tutacak değildi ya...

Mikael: "Fakat o sana postahanenin önünde rastlayacağını bilmiyordu ki," dedi.

— "Amma şimdiye kadar bana gelen mektupların hepsi pulsuzdu. Kapımın önüne bırakılıyordu. Franceska bunu postaya atarsa üzerinde hem pul, hem de postahane mühürü olacak."

— "Doğru. Bu da olmadı. Amma belki New York'a birine yolluyordu da onun vasıtasıyla senin kapına attırıyordun"

Bir müddet sakın sakın içkilerini içtiler. Mikael: "Acaba çiçekçiye yeniden sorguya çeksek bir faydası olur mu dersin?" diye sordu.

— "Zannetmem. O hâlâ telefonla sipariş verenin ben olduğumu zannediyor. Sen şey diyordun... Hani postahaneye soralım, diyordun. Postahane müdürünü tanırım. Onun vasıtasıyla zarfları oradaki memurlara gösteririz. Belki içlerinden yazıyı tanıyan biri "çıkartır."

— "Olur. Yarın o işe bakarız... Ben sana daha mühim bir şey söyleyeyim mi? Seni görmiyeli tam üç gün oluyor."

Katie gülümseyerek Mikael'in gözlerinin içine baktı. "Ne tuhaf," dedi. "Bana üç ay gibi geldi." İkisi de güldüler. Genç adam kendisine bir içki daha söyledi.

— "Biliyorsun Katie, bu kadar sıkıntı ve rahatsızlık arasında sana evlenme teklifinde bulunmıyacağıma dair söz vermiştim. Bütün bunlar hepsi bitsin, ondan sonra, diye düşünüyordum. Amma dün gece, seni bu kadar tehlikenin ortasında yalnız bıraktığıma pişman oldum. Bugün buraya kararımı vererek geldim. Ne dediğimi anladın değil mi? Kabul edecek misin?"

Katie bütün vücudunu bir heyecan dalgasının kapladığını hissetti. Kalbi sık sık atmağa başladı. Etrafındaki gürültüyü duymaz oldu. Kulaklarında sadece Mikael'in sesi, içinde kalbinin gürültüsü vardı. Fısıldar gibi: "Kabul ediyorum," dedi.

Mikael bir şey söylemedi. Gayet kibar bir jestle uzandı Katie'nin sağ elini yakaladı. Yavaşça yüzüğü çıkarıp sol elinin orta parmağına taktı. Katie boğazına bir şeylerin tıkanıldığını hissetti. Kalbi duracak gibi oldu. Mikael'in sıcak, sert elleri parmaklarını okşuyordu. "Bunun zamanı değil, biliyorum Katie. Amma ne yapayım bekliyemiyeceğim. Seni hiç olmazsa resmî merasime kadar manen karım görmek istiyorum. Sana destek olmak, bu sıkıntılı anlarında sana kuvvet vermek istiyorum."

Genç kız birdenbire sesini buldu: "Ben de bunu istiyordum. Mi-

kael," dedi. "Bilemezsin ne kadar yalnızım. Şu kâbus bir bitsin..." Bir an durdu. "Amma bitmese bile nihayet burada on, on iki gün kadar kalacağım. New York'a döner dönmez derhal evleniriz. O zamana kadar da bu yüzüğü evli imişim gibi sol elimde taşıyacağım."

— "Bugünden itibaren resmen benim nişanlım sayılırsın. Belki kızacağın bir mevzu amma, bunu da burada konuşup bitirelim. Senin o mirasına dokunmadığına göre artık seni o ufacık maaşınla yaşatamam. Bundan sonra bütün masrafları ben yapacağım. Vakıa ben de milyoner değilim. Fakat, unutma ki senin kocan olacağım."

— "Yok Mikael benim param senin paran sayılır. O bankadaki parayı da alır kullanmağa başlarız."

— "Ben bunu kabul edemem Katie."

— "Deli olma kuzum. Mademki hayatımızı birleştiriyoruz. O halde."

Konuşmadan elele kalktılar. Sokağa soğuk havaya çıktılar. Dışarıda hemen hemen kimseler yoktu. Sokaklar sanki onlar için boşaltılmış gibiydi. Pırıl pırıl bir mehtap vardı. Ay karlı binaları gümüşle yaldızlamıştı. Katie nişanlısına sokuldu. Genç adam onu kollarının arasında sıktı, sıktı sonra birdenbire omuzlarından tutarak göğsüne bastırdı. Bir anda dudakları birleşti ve o buz gibi havada, caddenin ortasında etten iki alev dalgası gibi bir müddet dalgalanıp durdular. Yavaşça ayrıldıkları zaman Katie soğuktan ürperdiğini hissetti.

Mikael: "Ben çok egoistim Katie," diye mırıldanıyordu. "Kalbin üzgün, başında bu dertler dolaşırken, sanki bütün olanlar yetişmiyor-muş gibi bir de seni soğukta buralara çıkarıp hasta edeceğim. Haydi hemen içeri girip sıcak bir şey içelim."

Otelin holüne girdikleri zaman Katie tereddüt etti. O kalabalık salona pek girmek istemiyordu. Şimdi bütün tanıdıklara lâf anlatmak, uzun uzun izahat vermek lâzımdı. Halbuki sükûnet ve rahat bir uyku istiyordu. Fakat Mikael'i de kıramazdı. "Seninle bir kadeh bir şey içirim. Amma sadece o kadar. Yalnız sen şimdi gir. Barda beni bekle. Ben de çabucak tuvaletimi tazeleyip geleyim."

Kadınlara mahsus tuvalet aşağıda yoktu. Antredeki merdivenden çıkınca hemen orada solda idi. Sağda başta ise çamaşır ve temizlik eşyası dolapları vardı. Onlardan sonra koridor boyunca yatak odaları başlıyordu. Miss Widey'inki orta yerde, Katie'ninki ise sonlara doğru idi.

Katie tuvaletin kapısını açtığı zaman bir anda şaşkına döndü. Yavaşça çekilmek istedi. Fakat olmadı. Cass Pole ıslak gözlerini kaldırarak aynadan kendisine baktı. Hıçkırıklarını tutmağa çalışarak: "Gitme Katie," dedi. "Benim işim bitti. Şimdi çıkacağım."

Bir iki derin nefes aldı. Kendini tutmağa çalışmasına rağmen hâlâ hıçkırıyordu. Katie içeri girip kapıyı arkasından kapayarak geldi. Cass'ın yanındaki taburelerden birine oturdu. Cass ufak mendiliyle göz yaş-

larını silip yüzünü pudralarken, o da çantasından rujunu arıyormuş gibi yapıyordu. Nihayet rujunu bulup dudaklarını boyıyacağı sırada: "Sana bir yardımım dokunabilir mi Cass?" diye sordu.

İkisinin de bakışları aynada birleşti. Katie'ninkiler kahve rengi ve berrak, Cass'inkiler ise bulanık mavi idi. Birden Cass'ın bakışları bir şeyler araştıran bir hal aldı. Sonra süratle eski, kendinden emin hallerini aldılar. Sanki biraz evvel ağlayan o değildi. "Teşekkür ederim hiç bir şeye ihtiyacım yok," diyerek yerinden kalktı. "Grip ve aldığım o bir sürü ilaç biraz sinirlerimi bozdu galiba." Aynada kendisine son bir defa daha baktı. "Yanında biri vardı senin. Adı neydi o delikanlının? Mikael Blith mi ne? İkiniz de bizim yanımıza gelsenize. Beraber bir şey içeriz. Biz bardayız."

Cass gittikten sonra Katie aynada dikkatle kendine baktı. Kendi derdi yetişmiyormuş gibi bir de arkadaşlarının derdini görüyordu. Cass'ın saklamağa çalıştığı büyük bir üzüntüsü vardı. Amma mademki ona açılmak istememişti o da daha fazla bir şey soramazdı.

Mikael'le birlikte onların yanına gittikleri zaman partiyi bir hayli neşeli buldular. Katie onlara yakında evlenmek üzere olduğunu bildirdi ve Mikael'i tanıştırdı. Cass ile Jeremy onu zaten New York'tan tanıyor-du. O malûm tebriklerden sonra Franceska gülerek: "Ne güzel ne güzel!" diye bağırdı. "Evvelâ bizim küçük hanım, sonra da Katie... Siz çocuklar bana ihtiyarladığımı hatırlatmak için ne lazımsa yapıyorsunuz. Seneye de birer çocuk yaptınız mı anne anne oldum gitti."

Halbuki Franceska otuz beşinden bir gün bile fazla göstermiyordu. Nefis vücudu, kadife gibi cildi, kırışksız yüzü, daha seneler senesi onu otuz beş, otuz altıdan yukarı çıkarmıyacaktı. Bunu kendi de bildiği için bu bahislerde rahat rahat konuşabiliyordu.

Gayet rahat, dostça eğleniyorlardı. Bir aralık Katie, başını kapısında elinde içki kadehi dostlariyle konuşan Arnold Pole'yi görür gibi oldu. Bir an acaba Franceska da onu, yani kocasını gördü mü, diye düşündü. Sonra kendi kendine güldü. Görse ne olacaktı? Beş senedir böyle, aynı kasabada, aynı sokaklarda, aynı toplantı yerlerinde, amma ayrı ayrı yaşıyorlardı. Fakat biraz evvel dikkat etmediği bir şey, tatsız bir hâdise olmuş olmalı ki Franceska'nın yüzü solmuş, sinirleri gerilmişti. Bu kocasını görmüş olmaktan başka bir şeydi muhakkak. Çünkü Arnold Pole'yi beş yıldır böyle yerlerde belki beş yüz defa görmüş, onunla karşılaşmıştı. Avukat Pickering bilmem kaçınıcı viskisini içerken, Arnold'un grupunda gördüğü bir arkadaşına başıyla selâm verdi. Arnold bu selâm sanki kendine imiş gibi dostça mukabele etti.

Birkaç dakika soma Katie özür dileyerek kalktı. Çok yorgundu. Odasına çekilecekti. Nasıl olsa daha on, on beş gün buradaydı. Onları tekrar tekrar görecekti.

Mikael onu otelin antresine kadar geçirdi. Herkes yemek salonunda

ve Amerikan barda eğlendiği için burası loş ve kimsesizdi. Köşedeki masanın, üzerinde duran büyük saat on buçuğu gösteriyordu.

Katie vaktin bu kadar erken olduğuna şaşıtı. O sabahın ikisinde, üçünde imiş gibi yorulmuştu. Merdiven başında Mikael onu öptü. "Rahat rahat uyu ve hiç şeye üzülme. Bil ki ben buradayım, dedi.

Katie, yorgun adımlarla merdivenleri çıktı. Kapısının önüne gelince bir iki saniye durdu. Kapısını kilitleyip kilitlemediğini unutmuştu. Elini tokmağa götürüp çevirince kapı açıldı. Cam sıkıldı. Bir daha oda kapısını kilitlemeden çıkmamalıydı. El yordamıyla elektrik düğmesini bulup çevirdi. O anda şaşkına dönerek kapıya dayandı kaldı.

Neden sonra kendini bir parça toplayarak kapıyı kapattı. Gardrobun içi dışına çıkmış gözlerine, konsolun darmadağınık edilmiş çekmelerine el sürmeden doğrudan doğruya pencerenin dibindeki valizin yanına koştu. Onun da kapağı açıktı. İçindekiler altüst edilmişti. Elini kapağın iç tarafındaki ufak göze sokup baktı. Tabii mektuplar yok olmuştu. Zaten gaye onları almaktı.

Alnına düşen saçları kaldırdı. Elinin tersiyle gözlerini oğuşturup tekrar baktı. Şimdi hiç bir şey görmüyor, sadece cam gibi, donmuş gözlerle bakıyordu.

Bütün kabahat kendisinde idi. Bir kere tehdit mektuplarını yazan meçhul düşmanın bulunduğu kasabaya geliyordu. Sonra da kapısını altı yaşında bir çocuğun kolaylıkla açabileceği bir odada yatıyor da, kapıya bir kilit asmayı, pencereyi biraz daha sıkıca kapatmayı düşünmüyordu. Şimdi mektuplar her halde, onları yazan adamın elinde idiler. Artık onları postahane müdürüne gösterip yazıyı tanıtmaya imkân yoktur.

İlk aklına gelen, aşağıya inip olup bitenleri Mikael'e anlatmak, ondan yardım istemektir. Fakat bara, o kalabalığın arasına girmeye gözü yemedi. Her kafadan bir ses çıkacak, herkese tekrar tekrar aynı şeyleri anlatmak mecburiyetinde kalacaktı.

Tam bunları düşünürken oda kapısına gayet yavaş bir iki defa vuruldu. Birden Katie'nin midesine bir sancı saplandı. Kıpırdamadan, donmuş gibi olduğu yerde kaldı. Gözlerini kapıdan ayırmadan öyle durdu. Kapı kilitli değildi. Kim varsa orada, tokmağı çevirip kapıyı aralasa, kendisini orada odanın ortasında korkudan sinmiş bulacaktı.

Kapıya ne bir defa daha vuruldu, ne de tokmak çevrildi. Katie sadece uzaklaşan hafif ayak sesleri duydu. Bir iki saniye sonunda bu ayak sesleri tamamen kayboldu.

Odanın ortasında yere çökmüş vaziyette ne kadar kaldı bilmiyordu. Birden bütün vücudunu sonsuz bir halsizlik kapladı. Uyku bir zehir gibi damarlarında dolaştı. Son bir gayretle yerinden kalktı. Ne dağılan eşyalara el sürdü. Ne de gidip dışarıdaki tehlikeyle arasındaki yegâne paravana olan kapıyı kilitlemeyi düşündü. Güçlülükle karyolaya kadar sürünür gibi gitti. Kendini yatağa attı ve derhal uyudu.

Fakat uykusu devamlı olmadı. Bir müddet sonra kapanan otomobil kapılarının gürültüsüyle uyandı. Dışarıdaki soğuk gürültüsüz gecenin içinde otomobil motörlerinin homurtuları, mânâsız sarhoş konuşmaları insanı rahatsız ediyor, kulakları tırmalıyordu. Her halde lokanta ve bar kapanıyor olmalıydı. Katie Öbür tarafa dönerek yorganı başına kadar çekip tekrar uykuya daldı.

İkinci defa bir takım heyecanlı seslerle uyandı. Bu seslerin dışarıdaki kordondan mı, yoksa pencerenin altındaki verandadan mı geldiğini kestiremedi. Bir iki saniye sonra aşağıdan otele doğru çıkan otomobil gürültüleri duydu. Yeniden kapılar açılıp kapandı. Amma bu seferki daha acele ve daha telâşlı idi. Yangın mı vardı acaba? Hayır yangın olmazdı. Öyle olsaydı itfaiye arabalarının çanlarını, cankurtaran düdüklelerini duyardı.

Yeniden uyumağa çalışmak beyhude idi. Üzerindeki yorganı atarak kalktı. Baş ucundaki lâmbayı yaktı. Sirtına bir sabahlık geçirip yatak odasının kapısını açtı. Koridor zifiri karardı. Koridordaki gece lâmbası sönmüştü. El yordamıyla merdiven başına doğru yürüdü. Merdiven başındaki lâmba da yanmıyordu.

Gürültüler merdivenin aşağısındaki otelin holünden geliyordu. Birişi bağıra bağıra: "... Ayağı kaymış olmalı," diyordu. Başka bir ses üzüntülü bir tonla: "Zavallı," diye mırıldandı. Her halde biri merdivenden düşmüş olmalıydı ki başına toplanmışlar, onun kendine gelmesini bekliyorlardı. Katie adımlarını dikkatle atarak yavaş yavaş merdivenleri indi. Birdenbire holün ışığıyla karşılaşınca gözleri kamaştı. Bir iki saniye bir yere bakamadan öylece durdu. Sonra gözlerini açıp merdiven dibindeki kalabalığa baktı.

Altı yedi kişi yerde yatan bir kadının etrafında yarım daire çevirmişlerdi. Koyu renk elbiseli, arkası merdivene dönük, bir adam yere diz çökmüş, kadının vücudunu muayene ediyordu. Yavaşça yerinden doğruldu. Bir adım kenara çekilerek yanında duran bir adama:

— "Tamam Pete," dedi. "Cesedi kaldırtabilirsin. Boynu kırılmış ve kafatası ezilmiş. Ölümü bunlar meydana getirmiş olmalı. Maamafih morgun raporunu da göreceğiz ya..."

Birden bütün başlar merdivene çevrildi. Katie'nin ayak seslerini duymuşlardı. Yeniden bir mırıldanma oldu. Katie gözlerini yerde yatan insan külçesine dikmiş, merdivenleri bir robot gibi iniyordu. Yerde yatan ölü zavallı Miss Widdey idi. Beyaz saçları ve yüzünün görünen kısmı kana bulanmıştı. O sırada beyazlar giyinmiş bir adam kalabalığı açarak elindeki örtüyü ölünün üzerine örttü. Kadıncağızın sadece ayakları meydanda kaldı. Sonra yardımcısı ile birlikte onu bir sedyeye koydular. Ölünün başında duranlar biraz çekilerek sedyecilere yol verdiler. Ölüyü morga götürüyorlardı.

Otel kâtibi Mr. Lasky bir izahat vermiş olmak için: "Merdiven ba-

şındaki ampul yanmış olacak." dedi. "Sonra Miss Widdey'in ayakkabısının bir topuğu da sallanıyordu. Sabahleyin bana söylemişti."

O koyu renk elbiseli zat Fenvik polis komiseri Frank Abbott idi. Başını, bir şeyler yazmakta olduğu not defterinden kaldırarak:

— "Demek öyle ha?" diye sordu. "Ayakkabısının topuğu mu sallanıyordu?"

— "Evet. Bu sabah odasından indiği zaman ayakkabıları elinde idi. Ben de şaka olsun diye, demek başka ayakkabılarınız var ki, her gün giydiklerinizi elinizde tanıyabiliyorsunuz, diye takıldım. Birinin topuğu kırılmış. Eskiciye tamire götürdüğünü söyledi."

Katie: "Amma ayağındakiler onlar değil ki..." diye mırıldandı. Fakat onu kimse duymadı. O sırada kolunu birisi dürttü. Döndü baktı. Mikaeli yanında duruyor, sen karışma der gibi kendisine bakıyordu. Nişanlısının yanında olması genç kıza bir emniyet verdi. Komiser not defterine bir iki kelime daha yazdıktan sonra defteri kapadı. "Mesele anlaşıldı," dedi. dedi. Sonra kâtime döndü: "Ben senin yerinde olsam, ikinci bir kazaya meydan vermeden derhal merdiven başındaki bozuk ampulü değiştirirdim.."

Mr. Lasky kalabalığın arasında aval aval konuşulanları dinlemekle meşgul garsonunu haşlamak için fırsat bulmuştu.

— "Ne duruyorsun orada?" diye bağırdı. "Sana kaç defa söyledim. Merdiven başındaki ampulü bozuluncaya kadar bekleme, her hafta değiştir, diye!... Bak hâlâ yüzüme bakıyor. Koş dolaptan bir ampul al da değiştir onu!"

Bu bağırma holdeki donmuş havayı derhal harekete getirdi. Garson çocuk merdivenin altına doğru koşarken komiser Abbott, peşinde kâtip Mr. Lasky olduğu halde kapıya doğru yürüdü. Merdiven başında toplanmış olan grup da öteye beriye dağılmağa başladı. Katie uzaklaşanların arasında Jeremy Taylor ile Cass'ı gördü. Biraz ötede avukat Pickering birisiyle konuşuyordu. Bir ses: "Ben size bu akşam Silver meyhanesine gidelim demedim mi?" diyordu. "Demek ki burada bir şeyler olacağı içime doğmuş." Başka birisi de kendi kendine: "Ben artık yatmağa gidiyorum," diye homurdandı.

Katie hâlâ, Miss Widdey'in ayağındaki ayakkabılar sabahleyin tamire götürdükleri değildi, diye düşünüyordu. Onlar siyah ve uzun topuklu idi. Halbuki biraz evvel ölünün ayağında gördükleri alçak topuklu ve kahverengi idi.

Otelin holü hemen hemen boşalmıştı. Garson çocuk neredeyse elinde ampulle gelecekti. Katie, kolunu tutan Mikael'in o emniyet verici elini yavaşça iterek merdivenden yukarı koşmağa başladı. Merdiven başına gelince duvarda, köşedeki ampule uzandı. Soğuktu ve gevşemişti. Genç kız çevirip sıkıştırınca ampul yandı.

Mikael de peşinden gelmişti. "Demek ki ampul bozuk değilmiş," dedi.

— "Evet gevşemiş. Bazan böyle gevşek ampuller yanarken birdenbire söner." Sonra Mikael'e, gece kendisinden ayrılıp yukarı çıktığı zaman odasını nasıl bulduğunu, mektupların çalındığını anlattı: "Sabahleyin her halde asabım bozulacak amma, şimdi düşünecek halde değilim. Müthiş bitkinim. Bir an evvel yatıp uyumak istiyorum."

Mikael hafifçe onun kolunu sıktı: "Dikkat ettinse aşağıda da senin kolunu dürttüm," dedi. "Zaten başında büyük bir dert var. Bir de bu işe karışmanı istemiyorum. Haydi sen şimdi git yat. Yarın konuşuruz."

Katie: "Haklısın," diye mırıldandı. Ne tuhaf bir ruh hali içinde idi. Önünde beyni patlamış bir kadının cesedini sarıp sarmalayıp götürüyorlar. Millet heyecan içinde birbirinden medet umup konuşacak insan ararken o yatağını istiyordu. Etrafı kontrol, bir şeyler bekleyiş, ufak heyecanlar şu, bu hepsi birden Katie'yi o kadar yormuştu ki, şimdi önünde birisi daha düşüp ölse dönüp bakacak hali yoktu.

Elini saçlarından geçirirken üzerinde sabahlık, ayağında terlikler olduğunu hatırladı. Mikael'e Allah rahatlık versin, diyerek odasına girdi. Kapıyı kilitledikten soma kendisini yatağa attı. Kafasını hâlâ o iki sual tırmalıyordu. Komiser defterine yanlış ayakkabıyı not etmişti. Miss Widdey'in ayağındaki ayakkabılar, sabahleyin tamire götürdüğü topukları bozuk ayakkabılar değildi. Sonra merdiven başındaki ampul de yanmamıştı. Gevşemiş veya gevşetmişti. Asıl en mühimmi, Katie gece yatmadan evvel kapısına hafif hafif vurulmuştu. Acaba kapısını çalan Miss Widdey miydi? Kendisine bir şey mi söyleyecekti?

Bu düşünce uyuyuncaya kadar onu rahatsız etti.

6

CUMARTESİ SABAHI Fenvik'te hava, yakında fırtınanın geleceğini gösteren alâmetler taşıyordu. Karlı tepeler ve bina damları, sanki turuncu bir kâğıdın üzerine tebeşirle çizilmiş resimler gibiydi. Sabahın saat sekizi olmasına rağmen otelin holünde ve lokantasındaki bütün ışıklar hâlâ yanıyordu.

Mikael'in tavsiyesine, gözlerinden akan uykuya ve aldığı iki lüminal'e rağmen Katie saat yedide uyanmış ve bir daha da uyuyamamıştı. Duşunu yapıp giyinerek odasını topladıktan sonra aşağıya inmişti.

Yemek salonu hemen hemen bostu. Bar kenara çekilerek domates suyuyla kahvaltısını yaparken gene geceyi düşünmekten kendini alamadı.

Durduğu yerde gevşeyen ampuller çok görmüştü. Bilhassa böyle eski binalarda, yerinden oynamış duylarda ampuller sık sık gevşer, kendi fendine söner, tekrar yanardı. Sonra Miss Widdey de genç değildi. Ayağı yol halısına takılmış olabilirdi. Yahut da merdiven basamaklarını iyi ayarlıyamamış, sağlam yere basıyorum zanniyle boşa basmış da olabilirdi. Bu bir kaza idi. Hem de feci bir kaza. Mis Widdey'in yerine bir başkasının da başına gelebilirdi. Fakat gecedenberi kendisini zorlamasına rağmen Katie bunun bir kaza olduğuna bir türlü inanamıyordu. Merdiven başında birisinin arkadan uzanıp Miss Middey'i aşağı ittiğine, sonra da lâmbanın ampulünü gevşettiğine sanki oradaymış gibi emindi.

O akşam birisi Katie'nin odasına girmiş eşyalarını alt üst ederek o üç mektubu alıp kaçmıştı. Herhalde Miss Widdey'in keskin kulakları bu kapının açılışını duymuştu. Her zamanki gibi gözetleme merakıyla veya Katie'yle günün hâdiselerine dair ayak üstünde biraz dedikodu yapmak ihtiyariyle kapısını aralıyarak koridora bakmıştı. Bu sırada Katie'nin odasından çıkanın kim olduğunu da görmüştü. İşte bu onun ölümünü hazırlamıştı. Eğer gece kapısını çalan o idiyse, katil onun niyetini anlamış ve derhal faaliyete geçerek konuşmağa fırsat vermeden kendisini merdivenden aşağı itmişti. Keşke Katie kapısı vurulduğu zaman açsaydı. O zaman belki Miss Widdey de ölümden kurtulmuş olurdu. Kurtulmasa bile şimdi Katie hiç olmazsa katilin kim olduğunu bilirdi.

O sırada antrede gürültüler duyuldu. New Jersey'den hafta tatilini geçirmek üzere gelmiş bulunan kadınlı erkekli bir grup müdüriyet bankının önünde hesaplarını kapatıyorlardı. Mister Lasky müşterilerini çıkarmış olmaktan üzgün bir sesle Fenvik'te bu otelden daha iyi bir yer bulamıyacaklarını kendilerine anlatmağa çalışıyordu. Fakat müşteriler gitmekte ısrar ettiler. Daha ilk gecelerinde bir ölüyle karşılaşp uyuyamamışlardı. Pazartesi sabahına kadar kimbilir daha ne korkunç şeyler görecekerdi.

Katie bir an kendisi de onlar gibi yapmağı düşündü. Monika'nın mezarına gönderilen çiçekleri, odasından çalınmış olan tehdit mektuplarını unuttu. Miss Widdey'in ölümünü de bir kaza olarak kabul edip derhal New Yorka dönebilirdi Orada Mikael'le evlenir, bu rahatsız edici maziye bir sünger çekerti.

— "Mikael böyle bir teklif yapsa, derhal kabul ederim," diye mırıldandı.

Antrede başka bir ses, gayet sakin bir tonla: "Miss Pole dün gece burada pudralığını kaybetmiş. Siyah timsah derisinden bir pudralık. Üzerinde isminin baş harfleri de olacak. Acaba garsonlar buldular mı?"

Bu konuşan Jeremy Taylor'du. Otel kâtibi Mr. Lasky böyle bir

şeyden haberdar olmadığını amma araştıracağını söyledi. Jeremy: "Ben içeride kahve içeceğim. Bulursanız bana haber verin," diyerek yemek salonuna girdi. Katie'yi görünce onun masasına geldi.

— "Birini mi bekliyorsun?" diye sordu. "Eğer bir mahzur yoksa kahvemi burada içebilir miyim?"

— "Tabii içebilirsin. Memnun olurum."

Jeremy karşısındaki iskemleyi çekip otururken, Katie bu ufak kasabada bir an yalnız kalamıyacağını, her fırsatta bir tanıdıkla olmak mecburiyetinde bulunacağını düşünüyordu.

— "Cass pudralığını kaybetmiş. Burada bıraktığım zannediyor. Ben bakarım, dedim." Bir müddet sustu. Cebinden yeni bir paket sigara çıkarak aceleci hareketlerle üzerindeki selofanı yırtmağa çalışırken: "Dün geceki hâdise çok üzücü idi değil mi?" diye sordu. Sonra paketi Katie'ye uzattı. Genç kız paketten bir sigara çekerken; "Evet," diye mırıldandı. "Sade üzücü değil ,aynı zamanda asap bozucu."

— "Miss Widdey hiç seninle'konuştu mu idi?"

— "Hayır. Yani dün akşam konuşmamıştık. Sen böyle bir şey mi hissettin yoksa?"

Kafasındaki şüphelerden kurtulmak istemesine rağmen hâdiseler bu şüphelerin üstüne üstüne geliyordu.

— "Dün akşam bir aralık sigara almak için antreye çıkmıştım. Saat dokuz suları idi. Miss VViddey bir yerden geliyor olmalıydı. Sırtında kalın paltosu, ayaağında lâstikleri vardı. Bana seni sordu. Üzerinde bir şeyler anlatmak istiyen bir insan hali vardı. Amma Miss Widdey bu... Her zaman böyleydi zaten... Dedikodu için yaratılmıştı zavallı."

Demek bu konuşma dokuzda oluyordu. Katie odasına on buçukta çıkmıştı. Dokuzda Mikael ile başbaşa yemek yiyor olmalıydı. Peki Miss Widdey kaçta ölmüştü? On ikide mi? Yarımda mı? Yoksa birde mi?... Bunu Jeremy'ye sorayım, diye düşündü. Sonra anı bir korkuyla birden vazgeçti.

Jeremy:" Nikâh ne zaman?" diye soruyordu.

— "On, on beş gün sonra. Ya sizinki?"

Genç adam katî bir şey söyleyemedi: "Galiba martta. Cass elbiselerini hazırlayamadı da..." sözünü bitirmeden anı olarak kalktı. Masanın üzerine bırakmış olduğu sigara paketini aldı. "Franceska bir gün seni yemeğe çağırarak. İnşallah orada görüşürüz."

Bir iki saniye gözlerini dikerek Katie'ye baktı. Sinirleri gerilmiş bir hali vardı.. Katie onu konuşturmak için: "Amma buraya Cass'ın pudralığı için gelmiştin. Onu bulmadan gidiyorsun," dedi.

Jeremy'nin yüzü donmuş gibi idi. Sadece kendisine bakan gözleri ışıll ışıll ateşli idi. Katie'nin içini bir panik kapladı. "Konuşsana!" diyecekti, diyemedi. O sırada genç adamın yüzü yavaş yavaş yumuşadı.

— "Evet haklısın," dedi. "İlk görünce onu soracak. Hatırlattığın için teşekkür ederim."

Hızla dönerek yemek salonundan çıkıp gitti.

Dakikalar geçtiği halde Katie'nin yüzü hâlâ kıpkırmızı idi. Kuruyan dudaklarını ıslatmak için domates suyu bardağına uzanırken parmaklarının titrediğini hissetti. Evet her sözde, her harekette, konuştuğu her insanın gözünde bir cinayet arıyordu. Zorla herkesten şüpheleniyor, her hâdiseden kendisine bir korku payı çıkarıyordu.

Saat dokuza geliyordu. Artık burada soğumuş kahvaltısının başında daha fazla oturamazdı. Mikael'i kaldırmayı düşündü. Onu da manasız buldu. Zavallı kimbilir gece kaçta yatmış, kaçta uyumuştur. Kalkıp odasına çıktı. Üzerine bir şeyler yazmak için bir kâğıt aradı. Bulamadı. Çantasında çalınan tehdit mektuplarından başka iki zarf daha vardı. Binisi, evvelce kendisiyle aynı büroda çalışmış olan bir kızdan gelen düğün davetiyesi idi. Diğer alışveriş ettiği bir mağazadan gelen bir hesap pusulası. Bu hesap pusulasının zarfını aldı. Üzerine: "Gazete almak için kasabaya iniyorum. Hemen döneceğim," diye yazdı. Üstündeki elbiseyi çıkararak kalın bir kazakla eteklik giydi. Mikael'in odası merdiven başındaki holün öbür tarafında, solda en son oda idi. Daha doğrusu Katie, tam olarak bilmiyordu amma Mikael böyle söylemişti. Üzerine not yazdığı zarfı kapının altından attı. Merdivenleri acele ile inerek sokığa çıktı.

Rüzgârın kasabanın üzerine doğru getirmeğe çalıştığı koyu kurşunî bulutlar, havanın yeniden ve daha kuvvetle karlıyacağını gösteriyordu. Katie yürüyerek meydana indi. Postahanenin biraz ilerisindeki tütüncüden o sabahki New York gazeteleriyle civar bir kasabada çıkan bir mahallî gazeteyi aldı. Fenvik'e ilk geldiği gün buralara gelmiş, postahanenin önünde Franceska'ya rastlamıştı. Gayri ihtiyarî başını çevirerek biraz ilerideki Franceska'nın dükkânına baktı.

Franceska vitrini yerleştiriyordu. Elinde bir sürü parlak ciltli kitap, arkası caddeye dönük, kitapları oraya, buraya koyarak vitrini güzelleştirmeğe çalışıyordu. Cemekânın orta yerinde bir Noel ağacı vardı. Kitapları dizdikten sonra bir yere uzanıp bir parça pamuk alarak bunları Noel ağacının üzerine kar hissini vermek için serpiştirdi. Kapı açılınca kadar başını çevirip bakmadı. Kapı kıcırdayıncaya döndü. Katie'yi görünce:

— "Tanı zamanında geldin," dedi. "Şu masanın üzerindeki kutuda o parlak madenî toplar olacak. Onları bana verebilir misin?"

Katie top kutusunu verdi. Dükkân ılık ve çam kokusuyla dolu idi. Bir sigara yakarak Franceska'nın parlak madenî toplarla çam ağacını süsleyişini seyre daldı. Bir çocuk masumiyetiyle uğraşan, didinen bu güzel kadından insan nasıl şüphe edebilirdi?

Biraz sonra Franceska vitrinin önünden ayrılırken: "Oh, nihayet

bu da oldu," diye memnun memnun gülümsedi. Sonra birdenbire ciddi-
leşerek devam etti. "Zavallı Miss Widdey'in dün gece başına gelenler...
Yani ölümü demek istiyorum. Bu sabah duydum."

— "Dün siz orada değil miydiniz?"

— "Biraz önce ayrılmıştım. Eve gelince hemen uyudum. Cass da
beni uyandırmaya kıyamamış. Bu sabah söyledi. Yani şu Miss Widdey
kasabanın kilisesi, ana caddesi gibi demirbaş eşyalarından biriydi."

Katie, ölünün başına toplanan kalabalığın arasında avukat Pic-
kering'in muntazam taranmış gümüş rengi başını gördüğünü hatırladı.
Evet, yanında Franceska yoktu. Bir erkek arkadaşıyla konuşuyordu.
Tuhaf şey, diye düşündü. Flört ettiği avukatla beraber çıkıyorlar. Ote-
lin barında içip eğleniyorlar da, sonra birdenbire adamı o kalabalığın
arasında yalnız başına bırakıp, eve yatmaya gidiyor. Franceska onun bu
düşüncesini hissetmiş gibi:

— "Çalışan bir kadın için geç saatlere kadar içip eğlenmek pek
kolay olmuyor. İhtiyarlarım mı nedir, geç yatarsam sonra sabahları
dükkanı vaktinde açamıyorum."

Katie bir an gene o meşhur tehdit mektuplarını düşündü. Zayıf bir
ihtimal amma, şayet onları Franceska yazmışsa, şimdi kendisiyle böyle
rahat rahat konuşup dostluk edebildiğine göre, çok kuvvetli bir artist
olmalıydı. Çünkü ancak iyi bir artist ancak bu derece güzel rol yap-
bilirdi.

Franceska birdenbire: "Katie sence Cass mesut mu acaba?" diye
sordu.

Cass bedbaht olabilir miydi? Sevdigi adamla evlenmek üzere olan
kasabanın en güzel kızı Cass? Amma dün akşam otelin tuvaletinde neye
ağlıyordu? Ve neye Katie'yi görünce ağladığını saklamak istemişti?

Sözlerine dikkat ederek: "Evet, biraz süzölmüş görünüyor," dedi.
Fakat herhalde gripten olacak."

— "Grip mi? Cass hayatında grip geçirmedi. Hem bugünlerde sıh-
hati de tamamen yerinde. Yoksa sana..."

Katie söyleyeceği kelimeleri araştırırken dükkanın kapısı açıldı.
Kırmızı yanaklı bir oğlan elinde uzun bir mukavva kutu ile girdi. Ka-
dınlara şöyle bir baktıktan sonra: "Bayan Pole hanginiz?" diye sordu.

— "Benim, bir dakika." Franceska çantasından çıkardığı bozuk pa-
raları çocuğun eline sıkıştırıp kutuyu aldı. Çocuk gittikten sonra gülüm-
siyerek kutuyu bağlayan kurdellaları çözmeğe başladı. "Bir genç kız gibi
heyecanlanıyorum âdeta," diyordu. Kapağı kaldırıncaya kutunun içinde
taptaze karanfiller göründü. Pembe ve beyaz karanfiller.

Katie istemiyerek Monika'nın mezarına gönderilen karanfilleri ha-
tırılarak buz gibi oldu.

— "İçinde bir de kart var," diye mırıldandı.

Franceska kartı aldı. Okurken kulaklarına kadar kızardı. Güç

işitilir bir sesle, kendi kendine konuşur gibi: "Ne kadar güzel," dedi. Sonra başını kaldırıp Katie'ye baktı. "Aklıma gelmişken söyleyeyim. Bu akşam nişanlıyla birlikte bize yemeğe gelebilir misin? Vakıa daha evvelden haber vermek isterdim amma, sen benim kusuruma bakmazsın herhalde. Fazla kimse olmayacak. Cass, Jeremy, avukat Pickering, ben ve sizler... Gelirseniz memnun olurum eğleniriz."

— "Tabii geliriz."

Franceska karanfil kutusunu kırılacak bir şeymiş gibi dikkatle bir kenara koydu: "Şu vitrin bence hâlâ olmadı," dedi. "Sen yabancım sayılmazsın. Bir hanımlık et. Otur bir sigara daha iç de ben şu ağacı biraz daha düzelteyim. Efendim, benim bir yardımcı kızım vardı. Görme cin gibi bir şey. Her işten anlar. Bu işlerde o bana yardım ederdi. Zavalıcık bir kaç gündür hasta. O olmayınca bütün işler bana kaldı... Tamam şimdi anladım. Çamın tepesine bir kaç tane yıldız kondurmak lâzım. Bana şuradan yıldız kutusunu verir misin lütfen."

Katie, onun tarif ettiği kutuyu alıp getirirken gözleri istemiyerek karanfillere takıldı. İçinde yine bir burkulma oldu. O sırada Franceska hâlâ bir şeyler istemekte devam ediliyordu. "Bence bu da kâfi değil... Biraz da kurdela lâzım. Eyvah kurdelâlar da içerideki küçük odada olacak. Şu perdeyi aç orada... Karşına gelen rafta üst üste kutular var. En üstteki kutu."

Katie perdenin arkasına geçti. İçerisi karanlıktı. El yordamıyla elektrik düğmesini bulup çevirdi. Burası karmakarışık bir yerdi. Raflarda kutular, kutular, renk renk, boy boy kutular vardı. Karşıya gelen rafta en üstteki kutu... Katie bu kutuyu uzanarak alamayacaktı. Kenarda duran ayaklı küçük merdivene çıkarak tarif edilen kutuya uzandı. Ucundan tutarak çekti. Kutu kucağına düşerken onun üstünde duran bir madeni sigara tablası da evvelâ ikinci rafa çarpıp oradan bir sürü şeyi yere saçarak büyük bir gürültü ile ileriye fırladı.

Katie heyecanla: "Korkmayın, bir şey kırılmadı!" diye bağırdı. Sonra kucağındaki kutu ile sallanan merdivenden yere indi. İçeriden Franceska: "Çok karışık bir yer değil mi?" diye sesleniyordu. Katie onu dinlemiyordu. Sigara tablasının düşerken devirdiği bir çantanın içinden saçılan şeyleri toplamak üzere yere eğildi. İki ruj tüpü, bir mendil, bir kibrit, bir sinema bileti, bir kutu aspirin ve bir mektup.

Mektubun zarfı tipin kendisine gelen tehdit mektuplarının zarfındendi. Üzerine siyah mürekkeple bayan Franceska Pole'nin adresi yazılmıştı. Zarfı alıp nereden geldiğine baktı. Buffalo'nun Short Hills kasabasından geliyordu. 28 Haziranda postaya atılmıştı. Süratle içindeki mektubu çıkarıp son satılan ve imzayı okudu:

"... Kısa bit tatil yapıp buraya gelemeyişine çok üzıldüm. Cass'-

ın kuzeni Mabel ile tanışmasını çok isterdim, inşallah ilk fırsatta Görüşürüz.

Teyzen Beth"

Beth teyze ve kuzen Mabel... Demek ki Fenvik'e ilk geldiği gün Franceska'nın elinde gördüğü mektup buydu. Veya bu teyzeden gelen başka bir mektup... Şu halde boşuna heyecanlanmış ve mânâsız şeyler düşünmüştü.

Çantadan dökülenleri tekrar çantanın içine doldurmağa başladı. Arkası perdeye doğru dönüktü. Her hangi bir gürültü olmadı amma, içinden gelen bir hissin tesiriyle başını çevirip bakınca perdenin orada durmuş, kendisini seyreden Franceska'yı gördü.

Yüzü gayet sakin, tıpkı bir maske gibiydi. Ellerini göğsüne kavuşturmuş, kıpırdamadan öylece duruyordu. Gözleri kısılmış, o güzel dudakları incelemişti. Acaba ne kadar zamandır orada idi? Niçin bir şeyden ürkmüş gibi bir hali vardı ve niçin kendisine bir tuhaf bakıyordu?

Katie elinde sıkı sıkıya tuttuğu ruj tüpünü de içine koyup çantayı bir kenara bıraktıktan sonra kurdela kutusunu Franceska'ya uzattı. O sırada dışarıda kapının açılıp kapandığı duyuldu.

Katie mahcup bir şekilde gülümsiyerek: "Kendimi bin bir çeşit mağazasında zannettim. Adeta kutuların arasında kaybolacaktım," dedi.

Franceska da tabii bir tebessümle güldü. "Çok karışık bir yer. Hakkın var. Kaybolaydın şaşmazdım." Dönerek dükkâna gitti. Katie onun içerde müşteriye: "Hayır, onu size veremem. Sakat bir çocuğa götürülecek hediye daha canlı bir şey olmalıdır," dediğini duydu.

Müşteri gittikten sonra perdenin arkasından çıktı. Franceska kutudan kurdelâları çıkarmış, Noel ağacına asmağa hazırlanıyordu. Katie'nin gitmeğe davrandığını görünce:

— "Bu akşam seni ve nişanlını yedi, yedi buçukta beklerim," dedi. "Bak gazetelerini unutuyordun. Galiba şu kasaba gazetesi Miss Widdey'in ölümünü yazmış olacak."

Katie sokağa çıktığı zaman kar hafif hafif yağıyordu. Yakasındaki eşarbi biraz daha sıkı. Yüzüne yapışan bir iki kar parçasını elinin tersiyle silerken dönüp dükkâna baktı. Franceska çiçekçinin gönderdiği kuttan karanfilleri çıkarmış, beyaz yüzüne dayamıştı.

Katie bütün bu olup bitenleri Mikael'e anlattı.

— "İşte böyle Mikael. Merak ve şüpheden, sonunda hırsızlar gibi elâlemin dükkânında çanta karıştırıp, mektup okuyacak hale geldim. Bu işi daha nerelere kadar götüreceğim bilmiyorum."

Genç adam nişanlısına bir müddet konuşmadan baktı. Sonra: "ister

inisin New York'a dönelim?" dedi. "Müracatımızı yapar, derhal evleniriz. Sonra uzak bir yere gider, on beş gün "kadar başbaşa yaşarız. Bütün bu olup bitenleri de polise bırakırız. O meşgul olsun."

Her şeyi geride bırakıp buradan uzaklaşmak!. Artık o donmuş havuz hikâyesini, Monika'nın söylediği sözü, tehdit mektuplarını, mezara gönderilen karanfilleri Miss Widdey'in kırılan boynunu, hiç amma hiç birini düşünmemek. Peki polise ne diyeceklerdi? Bilhassa o New York'ta bir gece Mikael'le apartımanına gelen detektif Hoper'e ne anlatacaktı. O mektuplar basit bir şaka idi. Monika'nın mezarına çiçekleri ben gönderdim. Miss Widdey de gece merdivenden kazaen ayağı kayıp düştü. Ben gözlerimle gördüm, şahidim mi diyecekti?

Bunları aynen böyle söylese. Mikael'le elele verip çok uzak ülkelere kaçsa ve bir daha buralara gelmese bile, bütün bu olup biteni tamamen unutabilecek miydi.

Otelin yemek salonuna, pencere dibinde bir masada oturuyorlardı. Mikael uzanarak gene kızın masanın üzerindeki elini avucunun içine aldı.

— "Haklısın. Kafandan geçenleri anlıyorum," dedi. "Son günlerde sinirlerim o kadar bozuldu ki, bu hâdise tamamen kapanmadan buradan ayrılamayacaksın."

Katie elini saran parmakların ılıkliğini tâ içinde hissetti. Başını çevirerek dışarda yağan karları seyretmeğe başladı. Bir zaman böylece konuşmadan oturdular.

— "Dün gece odanı iyice aradın değil mi? Başka kaybolmuş bir şeyin var mı?"

Genç kız, hayır mânasına başını salladı. "O mektuplardan başka ben de kimsenin ilgisini çekecek bir şey yok ki. Neyimi çalsınlar?"

— "Öyle demek istemedim. Acaba mektupları almak için giren kimse odanda her hangi bir iz, bir ipucu bırakmış mı, diyecektim. Meselâ eşyaları karıştırma şeklinden, ne bileyim çok daha basit görünen bir şeyden kadın mı, erkek mi olduğu anlaşılabilir."

— "Bilmiyorum. Hiç de bir şeye dikkat etmedim."

O gün öğleden sonra Katie, Mikael'in tavsiyesine uyarak odasına çıkıp etrafı yeniden dikkatle aradı, ilkin konsolun üst gözüne baktı. Burada eldivenleri, eşarpları, bir iki şişe parfümü vardı.

Sonra valizini gözden geçirdi. Hesap pusulasıyla arkadaşının evlenme davetiyesini valizden alıp el çantasına koydu. Odanın her tarafını inceden inceye kontrol etti. Banyoya geçip sabunluktaki sabunları, kenarda duran fırçaları, lavabonun üzerindeki etajerde sıralanmış diş fırçası, alkol şişesi gibi şeyleri tek tek elden geçirdi. Bütün bunları yaparken aklı hep o gün Franceska'nın dükkânında geçen hâdise idi.

Onun için aradığı şeyi. baktığı halde göremedi.

Yarım saat kadar yatağına uzanıp dinlendikten sonra kalktı. Franceska'nın akşam yemeği için giyinmeğe başladı.

7

AKŞAM ÜSTÜ otomobilde, fırtınayla yağan lapa lapa karın içinde Yarım saat kadar yatağına uzanıp dinlendikten sonra kalktı, Franceska enteresan bir haber verdi: Detektif Hoper hafta sonu tatilini geçirmek üzere, Fenvik civarındaki bir köyde oturan kayınpederine gelmişti. Kasabada çıkan gazetede, Miss Widdey'in Fenvik Otelindeki ölümünü okumuş, Miss Katie'nin de bu otelde olduğunu hatırlıyarak merak etmişti. Durumun nasıl olduğunu anlamak için pazar sabahı şöyle bir uğrayacakmış.

Katie, "Miss Widdey'in ölümü hakkında fazla bir şey sordu mu?" deyince, Mikael koluyla genç kızı dürterek şoförü gösterdi. "Hayır, fazla konuşmadık, "diye fısıldadı. "Yarın Fenvik'e gelince görüşürüz."

Kar bir aralık o kadar sıklaştı ki arabanın kuvvetli farlarına rağmen yol görünmez oldu. Katie biraz daha Mikael'e sokuldu. Şoför, siste gemisini karaya ulaştırmaya çalışan tecrübeli bir kaptan dikkatiyle arabasını yavaş yavaş sürüyor, bir taraftan da Fenvik'te yirmi senedir böyle kış görmediğini söylüyordu. Nihayet güçlükle Franceska Pole'nin evine geletiler. Yolun kenarına çekilmiş iki araba vardı. Herhalde biri avukat Pickering'in, öbürü de Jeremy'nin olmalıydı.

Katie tâ çocukluğundan beri bu evi pek beğenirdi. Nispeten تنها bir yolun dönemeç yerinde idi. Bahçesi, kırmızı kiremitli damına eğilen gümüşî renkte çam ağaçlarıyla kaplı idi. Açık mavi renkteki pancurları karla kaplı idi. Alçak bahçe duvarının üzerinde gayet zarif tahta bir parmaklık vardı. İçerde hafif ışıklarla aydınlatılan basık tavanlı bir salon olacaktı ve bu salon onun çocukluğunda gayet zarif döşenmişti. Şimdi de öyle olmalıydı.

Mikael, Katie'nin dirseğinden tutarak, onu göz gözü görmiyen kar fırtınası içinde kapıya doğru götürürken, "Kardan adama döndük," diyordu. İkisinin de otomobilden evin kapısına gelinceye kadar her tarafları kar içinde kalmıştı. Kapı daha çalmadan açıldı. Franceska siyah, zarif elbisesinin içinde gayet ince ve sevimli idi. "Dondunuz değil mi çocuklar?" diyordu. "Fenvik bu kış kutuplara döndü." Onlara soyunmaları için kapının yanındaki küçük odayı gösterdi. Katie ile Mikael üzer-

ilerindeki fazlalıkları çıkardıktan sonra, kendilerini antrede bekliyen Franceska ile birlikte salona girdiler.

İçerdeki grup onları görünce, odunların yandığı ocağın başından ayrıldı. El sıkılıp kısaca bir iki hatır sorulduktan sonra herkes yeniden yerlerini aldı. Katie geniş bir divanın ocağa yakın ucuna oturdu. Salon hâlâ senelerce evvel gördüğü şeklini muhafaza ediyordu. Etrafındakilere baktı, hepsinin yüzünde cepheden izinli gelmiş bir akraba delikanlısını eğlendirmeğe çalışan iyi kalpli insanların hali vardı. Jeremy, Cass'ın kol-tuğunun kenarına ilişmiş, bir elini onun omuzuna atmıştı. Franceska konuşulanları alâka ile dinliyor, lüzum oldukça bir iki kelime ile söze karışıyordu. Mister Pickering bir şeyler anlatmağa başladı. Jestleriyle sesinin tonundan fıkranın bittiğine hükmedince hep birden kahkahalarla güldüler.

— "Boş kadehi bu toplantının hâtırası olarak saklıyacak mısınız?" Katie başını kaldırıp baktı. Jeremy yanına gelmiş, gülümseyerek boş kadehini işaret ediyordu. Gidip bir iki saniye içinde dolu bir kadeh getirdi. Mikael o sırada ocağın başında duran Cass'ın yanına gitmiş, ona bir şeyler anlatıyordu.

Jeremy, Katie'nin yanına oturdu. Genç kıza bir sigara uzatıp çakmağıyla yakarken: "Ne güzel eğleniyoruz, değil mi?" diye sordu. Gözleriyle salonu şöyle bir taradıktan sonra Katie'ye baktı. Demek ki o da buradaki sun'î havanın farkına varmıştı. Katie: "Sakın bozmıyalım," diye mırıldandı.

— "Bozulacak bile olsa ben bozacak değilim."

Katie, onun konuşurken "ben" kelimesinin üzerine ısrarla bastığını hisseder gibi oldu. Yoksa ona mı öyle gelmişti? Jeremy'nin yüzüne baktı. Genç adamı başını önüne eğmiş, gözlerini elindeki kadehe dikmişti. Başını kaldırmadan: "Bu sabah sende korkmuş bir insan hali vardı," dedi.

Katie'nin boğazına bir şeyler tıkanır gibi oldu. Şimdiye kadar ne güzel, ne normal hareket etmişti. Acaba yavaş yavaş sinirleri bozuluyordu da kendisini ele mi veriyordu. Derhal toparlandı. "İçkini döküyorsunuz Jeremy," dedi. Genç adam lâcivert elbisesinin dizine dökülen birkaç damlaya baktı. Küçük cebinden beyaz mendilini çıkararak ıslanan yeri dikkatle silerken, Katie belli etmeden Mikael'in bakışlarını arıyordu; Bu sıkıcı vaziyetten kurtulmak için onun yardımına muhtaçtı.

— "Yarın Mikael'le New York'a dönüyormuşsunuz öyle mi?"

— "Yooo... Öyle bir şey yok."

Allahtan tam o sırada, Mikael onun kendisine baktığını görmüştü. Cass'dan ayrılarak yanlarına doğru yürüdü. Jeremy onun geldiğini görünce yavaşça ayağa kalktı. "Bence bir an evvel buradan ayrılсан çok daha iyi edersin," diye mırıldanarak uzaklaştı.

Katie öylece, kıpırdamadan kaldı. Korkmamış, fakat müthiş ra-

hatsız olmuştu. Jeremy bir an önce Fenvik'ten gitmesini söylemekle ne demek istemişti. İnsan fenalık yapacağı- bir kimseye bu şekilde bir ikazda bulunur muydu? Hem sonra burada herkes birbirini dinlerken, eğer fena bir niyeti olsa Jeremy böyle bir söz söyler miydi? Belki de Katie'nin bilmediği bir şeyler biliyor, yahut da yakında gelecek olan bir tehlikeyi tahmin ediyordu.

Mikael gelip Jeremy'nin kalktığı yere oturdu. "Bir sıkıntın mı var Katie?" diye sordu. Onu yanında görmek, elinin üzerinde elinin temasını hissetmek genç kıza bir rahatlık verdi. Mikael'e bir şeyler söylemek için döndü, fakat söyleyemedi. Salonun açıldığı küçük antrede çekiç sesi gibi tok bir ses duyuldu. Kapı çalınıyordu. Hepsi birden konuşmayı bıraktılar. Franceska gülüşünü yarıda kesti. Bir an birbirlerine bakışan gözler tekrar antreye döndü. Franceska elindeki kadehi bir sehpanın üzerine bırakırken kaşları çatılmıştı. "Gecenin bu saatinde kim olabilir?" diye mırıldandı. Cass ondan evvel davrandı. "Ben bakarım," dedi. "Herhalde birisinin arabası kara saplanmış olacak. Buradan telefon etmeğe gelmiştir." Göz alan nar rengindeki dar yünlü elbisesinin içinde, güzel vücudunun bütün hatlarını gösteren bir yürüyüşle antreye doğru seğirtti.

Salonda konuşmalar tekrar başladı. Franceska, müstakbel damadına yaklaştı. "Eğer hazırlarsanız birer kokteyl daha içeriz," diye boş kadehini uzattı. Avukat Pickering Mikael'in omuzunun dibine sokulmuş Şikago'daki otellerin fena taraflarını anlatmağa başlamıştı.

Jeremy, Katie'nin bira' ilerisindeki ufak bir masanın üzerinde buz kırarak kokteylleri hazırlıyordu. Salonun kepenkleri açık penceresinden, dışarıda fırtınayla yağan kar görünüyordu. Pencerenin camı yarısına kadar karla kaplanmıştı.

Salonun havası Katie'ye birdenbire çok sıcak geldi. Elini yanan yanaklarına götürdü. Yanında ufak bir yastığın kenarına sıkışmış olan el çantasına uzanırken, onun hareketini gören Franceska: "Yukarda katta, merdivenin karşısındaki kapı" diye mırıldandı. Katie gözleriyle ona gülümsiyerek teşekkür edip kalktı. Üst kata çıkan dar merdivene doğru yürüdü.

Katie'nin merdivenin karşısında girdiği oda ufak bir yatak odası idi. Genç kız elektriği yakarak tuvalet aynasının karşısına geçtiği zaman sanki bulunduğu odadan geliyormuş gibi bir takım sesler işitti. Ev ahşap ve eski idi. Her halde sesler aşağıki odadan geliyor olmalıydı. Katie bir an kıpırdamadan durdu. Cass birisiyle konuşuyordu. "Biliyorum, amma şimdi sizinle konuşamam," diyordu.

Başka bir ses omuz silken bir insanın tonuyla: "Peki öyle olsun," dedi. "Fakat konuşmak isteyen sizdiniz."

— "O zaman, bu akşam misafirleriniz olacağını bilmiyordum." Cass'ın özür dileyen bir hali vardı. - "Mamafih ben hâlâ hazırım..."

Neye hazırdı? Kate burasını duyamadı. Cass sesini kısmış, mırıltı şeklinde konuşmağa başlamıştı. Aşağıda bir hareket oldu. Sonra tekrar Cass'ın sesi duyuldu: "... Fakat beklemeniz lâzım. Beklerseniz zararlı çıkmazsınız."

Öbür kimsenin sesi birdenbire değişti. Şimdi soğuk ve hâkim bir eda ile konuşuyordu. "Ben size başka bir şey söylemeğe geldim Miss. Cass Pole..."

Konuşan kimdi? Katie bu ruhsuz sesi daha evvel nerede duymuştu? Birden havuzun bulunduğu kıra bakan evin penceresinin önündeki konuşmayı hatırladı. Bu ses İlse Petersen'in sesi idi. Demek İlse-bu eve gelip babasını zaptettiği kızla rahat rahat konuşuyor, hattâ ona tahakküm edebiliyordu. Bu inanılmaz bir şeydi. Çünkü Cass'ın anne sinin, kendisine ilk defa kocasıyla heykeltraş İlse'nin beraber yaşadıklarını anlatırken üzüntüsünü nasıl saklamağa çalıştığını hatırladı.

Cass'ın sesi de her zamankinden farklı idi. Kırık ve üzgündü. "... Demek siz babamın her hareketini gizlice kontrol ediyorsunuz?"

-- "Müsaadenizle benim vaziyetimde olan bir insanın bu şekilde hareket etmesi tabiidir. Ben menfaatlerimi koruyorum. Benim yerimde olsanız siz de böyle hareket etmez miydiniz? Asıl benim otelde duyup gördüklerim çok daha enteresan..."

Sesler tekrar anlaşılmasız mırıltılar haline geldi. Biraz sonra bir kapı açıldı. Bir kapı daha açılıp kapandı. Artık konuşma tamamen bitmişti.

Katie yerinden kalktı. Bulunduğu odaya açılan banyoya geçti. Yüzünü soğuk su ile yıkadı. Tekrar odaya dönüp tuvaletini tazeledikten sonra aşağıya inmek için odadan çıktı. Merdivende kendi kendine: "Franceska'nın dükkânında, arkadaki depoda yaptığın falsoyu unutma," diye mırıldanıyordu. "Hani orada gördüğün zarfın üzerindeki yazıyı ilkin tehdit mektuplarındaki yazıya benzetmiştin de sonra bunun başka bir şehirdeki bir teyzeden geldiğini öğrenmiştin. Bu da öyle olmasın."

Hayır bu öyle olamazdı. Çünkü aşağıdaki odada Cass'la İlse konuşurlarken bir aralık sesler mırıltı haline geldiği zaman Katie pek bu şey duyamamıştı amma, kendi isminin iki defa geçtiğini işitmişti. Muhakkak ki aşağıda onun hakkında da bir şeyler konuşulmuştu.

* *

Katie aşağı indiği sırada, avukat Pickering duvar dibindeki masanın üzerinde duran vazodaki pembe karanfillerin yapraklarını sever gibi okşuyordu. Kendi kendine: "Ne güzel şeyler bunlar," diye mırıldandı. Katie oradan geçerken karanfillerin yakıcı kokusu burnuna kadar geldi. Eskiden karanfil kokusu ona evlerinin arkasındaki küçük

bahçeyi hatırlatırdı. Şimdi ise Monika'nın mezarını hatırlatıyordu.

Franceska'nın o akşam için bir arkadaşından getirttiği aşçının yaptığı yemekleri yerlerken Katie belli etmeleri Cass'a baktı. Elbisesinin nar rengi yüzüne vurmuş gibiydi. Fakat halinden hiç bir şey belli etmiyordu. Bir parça düşünceliydi, o kadar.

Kahveleri içmek için tekrar salona geçtikleri zaman birisi, "biraz cam açıp hava alsak," deyince Mikael pancurlan açık olan pencereye yaklaşp camı açtı. İçeriye buz gibi bir hava ile birlikte karlar dolmağa başladı. Franceska: "Kapatalım," dedi. "Donacağız."

Mikael açtığı camı kapatmak için pencereye yaklaşırken dışarıdan bir otomobil tekerleklerinin zincir sesi duyuldu. Araba köşeyi dönüp durdu. Cass: "Gene yolunu kaybeden birisi mi acaba?" diye mırıldanarak yerinden kalkarken sokak kapısının tokmağı tok tok vuruldu. Sonra kapının açılıp kapandığı duyuldu. Ve birisi bağırdı:

— "Hey Franceska, Cass nerelerdesiniz?"

Salonun kapısında, üstü başı kar içinde Arnold Pole göründü. Franceska ateşin yanında oturduğu yerden fırladı. "Merhaba Arnold," dedi. Kocasını böyle bir gecede birdenbire karşısında görünce şaşırmıştı. "Tam kahve içiyorduk. Sen de içer misin?"

Salondaki hava gergin bir hal almıştı. Herkes susmuş ne olacağını bekliyordu. Avukat Pickering yerinden kalktı. Arnold'dan Franceska'ya, sonra tekrar Arnold'a baktı.

— "Dışarıda hava çok fena değil mi?" Eliyle ateşi işaret etti, 'Şuraya geç de üstünü, başını kurut."

Cass babasına, suç üstü yakalanmış bir insan gibi ürkek gözlerle baktı. Sonra acele adımlarla mutfığa gitti. Jeremy yeni gelene gülümseyerek baktı. Dayandığı şöminenin kenarından ayrılmadı. Katie teker teker herkesin yüzüne bakarak ne olacağını bekliyordu.

Arnold: "Cümleten merhaba!" diyerek salona girdi. "Böyle havada erkeklerin içeceği şey içkidir amma sizlere uymuş olmak için ben de evvelâ bir fincan kahve içeyim."

Ateşin yanına yaklaştı. Gayet tabii, sanki evinden hiç ayrılmamış gibi bir hali vardı. Üzerinden eriyen karların yerdeki halıyı kirlettiğinin, şapkasını yolda kaybettiğinin, en mühimini bu kadar insanı gelişle şaşırttığının farkında değildi. Bir ara gözleri Mikaei'e takılınca Katie atıldı.

— "Mikael Blith," dedi. "Nişanlımdır."

Arnold kendi kendine konuşur gibi bir kaç defa Blith, Blith diye mırıldandı. Sonra sarhoş gözlerini genç adama dikti. "Ya demek öyle. Peki Mister Blith, bu küçük kasabaya tekrar neye geldiniz?"

Herkes susmuştu. Salondakiler başlarını çevirip Mikaei'e baktılar. Genç "adam evvelâ müthiş bir kızardı. Sonra bembeyaz oldu. Çene ke-

mikleri kıaldı. "Galiba beni kardeşim Gerard Blith'le karıştırıyorsunuz," dedi.

Cass büfeden bir fincan çıkardı. Annesi fincana kahve doldururken Pickering: "Sarışın bir gençti o, değil mi?" diye sordu.

Mikael sinirli bir şekilde müdahale etti. "Hayır esmerdi. -Amma pek az benzeriz."

Katie de, odadakilerin hepsi de gayet sakin görünmesine rağmen Mikael'in kendini tutmağa çalıştığını anlamışlardı. Katie konuşup onu kurtarmak ihtiyacını duydu. "Yazlan buraya gelirdi değil mi sevgili?"

— "Evet, senelerce evvel gelirdi."

Saat on buçuğu birkaç dakika geçtiği sırada Jeremy hafifçe yerinden doğrularak: "Eyvah... Arabaları unuttuk! Donacaklar!" diye bağırarak yerinden kalktı. Mikael de onunla beraber doğruldu. Yardım etmek istiyordu. Jeremy kabul etmedi.. "Eğer işletemezsem seslenirim," dedi.

Franceska ortalığı zorla neşelendirmeye çalışıyordu. "Ne oldu size böyle kuzum? Hepiniz birden sustunuz. Size güzel bir viski getireyim de neşeleriniz yerine gelsin," Cass hemen yerinden fırlıyacak oldu. Onu bir el hareketyile durdurdu. "Yok boş yere gitme. Bildiğin yerde değil o. Ben sakladım."

Bir iki dakika sonra elinde şişeyle döndü. "Ne zaman kendimde bir durgunluk hissetsem, bundan bir yudum içeyim, açılınm."

Arnold Pole ocağın önündeki yerinde duruyordu. Sarhoşluğu yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. O neşeli, dost hali kaybolmuş, durgunlaşmıştı. Katie dikkat etti. Hiç konuşmuyor, herkesi teker teker süzüyor, her konuşulana bir kelime kaçırmamağa çalışarak dinliyordu. Siyah gözlerinde esrarengiz bir hava vardı.

Mikael pencerenin önünde idi. Dışarıyı seyrediyordu. Bir ara yalvaran gözlerle Katie'ye baktı. Genç kız gitmek için toparlanmayınca yavaş yavaş kendi içine çekildi. Sanki kilometrelerce uzakta imiş gibi nadiren lâfa kanşıp tekrar susarak olduğu yerden kıpırdamadı.

Mister Pickering hâlâ sinirli idi. Hoşlandığı kadının kocasının böyle birdenbire, umulmadık bir anda çıkıp gelmesi onu rahatsız etmişti,

Mister Pickering hâlâ sinirli idi. Hoşlandığı kadının kocasının böyle birdenbire, umulmadık bir anda çıkıp gelmesi onu rahatsız etmişti.

Katie, Cass'a baktı. Biraz evvel yeniden buluşmak üzere sözleştiği İlse'den korkmuş, sonra kendisini güç toparlamıştı. Şimdi de babasından korkuyordu. İlse ile ne alıp veremediği vardı ve asıl mühimmi kendilerinden ayrı yaşayan babasından neden korkuyordu?

Katie yavaş yavaş sıkılmağa başladı. Şu toplantı bitse de hız de kalkıp otelimize gitsek, diye düşündü.

Dışarıdan boğuk çekiç sesleri geldi. Cass birden başını kaldırdı. Franceska pencereye, Mikael'in yanına doğru yürüdü. "Jeremy'nin arabası muhakkak kara saplanmış olacak. Zavallı bodrumun kapısını açmağa çalışıyor. Kürek falan bir şey bulup da arabanın etrafını temizlemeğe çalışacak galiba."

Erkekler hep birden kalkıp dışarı çıktılar. Arnold Pole arabasını işletip, Jeremy'ninkini çekmeği teklif etti. Mikael biraz kül bulurlarsa bu kadar zahmete lüzum kalmıyacağını söylüyordu. Jeremy ise kürekle yolu açmanın en doğru hareket olduğunu diğerlerine anlatmağa çalışıyordu. Onlar değişik fikirlerinde ısrar ederlerken Mikael aradığı şeyi bulmak ümidiyle bodruma daldı.

İçerdekiler konuşmadan erkeklerin dönmesini bekliyorlardı. Cass öbürlerine birer kahve daha doldururken, Franceska ocaktaki ateşleri karıştırmakla meşguldü. Katie de hiç bir şey düşünmeden sigarasını içiyordu.

Bir ara içeri, üstü başı kar içinde Jeremy girdi. "Dışarısı buz gibi... Amma bir kaç dakikaya kadar yolu açacağız. Kahve sıcak mı?" Uzanıp Cass'ın kahvesini aldı. Bir iki yudum içip içini ısıttıktan sonra tekrar dışarı fırladı. Dışarda fırtınanın hâlâ devam ettiği işitiliyordu. Kapının önünde durmadan çalışan erkeklerin sesleri, kürek ve zincir hışırtıları fırtınanın uğultusu içinde boğulup gidiyordu.

Mikael demin niçin kardeşinden bahsedilince sinirlenmişti? Katie onu ailesinin biricik evladı olarak biliyordu. Gerald Blith herhalde o kadar fena bir insandı ki, Mikael ondan bahsedilmesini istemiyordu. Olabilirdi, amma ne de olsa Mikael'in daha evvelce bunu nişanlısına anlatması lâzım gelmez miydi? Kafasından bu mânâsız düşünceleri atmağa çalışarak Cass'ın açtığı radyoya kulak verdi. Radyodaki spiker hava raporunu okuyordu. Gece yarısına kadar kar otuz beş santimi bulacaktı. Araba sahiplerine dikkatli olmaları tavsiye ediliyordu. Civar kasaba ile köylerde elektrik cereyanı kesilmişti. Hudson Tüneli de belirsiz bir tarihe kadar trafiğe kapatılmıştı. Daha bir sürü ufak tefek kara ait haberden sonra spiker bu kışı eski kışlarla mukayeseye başlatı. Cass ürpererek radyoyu kapattı. Sonra Katie'ye dönerek gülmüseddi.

— "Hatırlar mısın, küçükken kış gecelerinde radyonun başına geçer, bu haberleri dinliyerek eğlenirdik."

— "Hem eğlenirdik, hem de memnun olurduk. Çünkü bu haberlerin okunduğu akşamların ertesi günler mektep olmazdı."

Fakat Cass onu dinlemiyordu artık. Yüzü gerilmiş bir halde, pencereden yağan karlara bakıyordu. Bir şeye karar vermiş gibiydi.

Franceska ile Cass'a teşekkür edip veda ettikleri sırada vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Arnold Pole gelişi gibi aniden gitmişti. Mister

Pickering'in yolu kasabanın aksi istikametinde olduğu için Mikael ile Katie'yi otele Jeremy bırakacaktı. Cass heyecanlı görünüyordu. Nişanlısına:

— "Yolu bulabileceğine emin misin?" diye sordu.

Jeremy gayet emindi. Ayrılırken eğildi, Cass'ı hafifçe yanaklarından öptü. Katie'le Mikael onu takip ettiler. Jeremy gayet neşeli, Mikael ise aksine Sinirliydi. Arabaya girip motor işledikten sonra Jeremy elleri direksiyonda bir müddet bekledi.

— "Avukat bey hareket etsin de biz de onun arkasından gidelim," dedi.

Fakat avukat bey bir parça teşrifat meraklısı idi. Arabaya girip rahatça yerleştikten sonra, evvelâ motoru beş on saniye işletti. Farları yaktı. Camı açıp eldivenli elini pencereden çıkararak eve doğru salladıktan sonra gaza bastı. Koca Buick yerinde bir iki patinaj yapıp ileri doğru atıldı. Fakat bir iki metre gitmeden birden durdu.

Katie: "Yeniden kara mı saplandı yoksa?" diye sordu.

Mikael arabanın kapısını açıp dışarı fırlarken: "Zannetmem." dedi. "Bu başka bir şey olsa gerek."

Jeremy de onun peşinden çıkarken Katie'ye arabada oturmasını rica etti. Fakat genç kız dinlemedi. Soğuktan uyuşan parmaklarını oynata oynata onların arkasından çıktı. Lâkin bir kaç adımdan fazla gidemedi. Zaten gitmesine de lüzum yoktu. Jeremy'nin otomobilinin kuvvetli farları Buick'in bulunduğu yeri mükemmelen aydınlatıyordu. Buick karlarla kaplı bir şeyi çiğnemişti. Bu çiğnediği şey de İlse Petersen'den başka bir şey değildi!...

Katie bu sahneyi daha fazla görmemek için birdenbire yüzünü karanlığa döndü. O sırada evin kapısı da açılmıştı. Franceska ile Cass içeriden sızan sarı ışığın önüne, çıktılar. Franceska:

— "Ne oluyor Jeremy. Pickering ne var?" diye sesleniyordu.

Katie donmuş gibiydi. Arabaya kadar nasıl gidecekti? O sırada evin kapısından fırlayan Cass yanından rüzgâr gibi geçti. Nar rengi elbisesiyle gecenin karanlığından otomobil farlarının ışığına bir alev gibi girdi. Yerdeki insan yığınının bir iki saniye baktı. Sonra tüyleri ürperten bir feryatla yüzü koyun karların üzerine yıkıldı.

8

POLİSE haber verilmiş, bir de doktor çağırılmıştı.

Cass düştüğü zaman başını bir taşa çarpmıştı. Çarptığı yer enikonu şişmiş ve yarılmıştı. Onu üst kattaki yatak odasına taşıdıkları «aman bitkin ve hasta idi. Avukat Pickering de çok fena halde idi, O her zamanki kendinden emin neşeli hali kaybolmuştu. Yüzü bembeyazdı. Durmadan bir şeyler anlatmak ihtiyacıyle "Arabamın önüne düşmedi, eminim," diyordu. "Biz evden çıkmadan evvelden oradaymış. Hem de tekerleklerin dibinde... Tabii görmedim. Araba hareket ettikten sonra bir ağaç kütüğünün üzerinden geçiyormuş gibi oldu. İnsan çignemişe benzemiyordu. Tekerleklerden biri muhakkak başım çignemiş olmalı... Diyorum ya size, katiyen görmedim. Muhakkak ki tekerleğin hemen dibinde idi..."

Katie bu sahneye nasıl tahammül ettiğine, nasıl bayılmadığına şaşıyordu. Franceska'ların salonunda, tırnakları avuçlarının içinde sıkılı, bir aşağı bir yukarı durmadan dolaşıyordu. Mikael'in: "Lütfen şekerim..." diye başlayan ricası, Franceska'nın: "Otursana Katie, kendini harap ediyorsun!" demesi para etmiyordu.

Franceska diğerleriyle meşgulken Katie bir aralık hole geçti. Merdivenleri çıkıp tuvaletini tazelediği odanın kapısına geldi. Burası Cass'ın odası idi. Cass ile Ilse Petersen'in seslerini bu odadan duymuştu. Sessizce odanın kapısını açtı. Pencerenin camlarında beyaz tül den briz-brizler, kenarlarında da üzerlerinde iri çiçekler bulunan kalın kerten perdeler vardı. Tuvalet masasının kenarındaki vazoda nefis güller duruyordu. Akşam onlara hiç dikkat etmemişti. Bir kenarda geniş rahat bir koltuk, orta yerde de yeşil tüylü bir halı vardı.

Katie odanın kapısını yavaşça kapattı. Karyolada yatan Cass'a baktı. Bu akşam ikinci defa, bu kadar senelik arkadaşını kendisine tamamen yabancı, bambaşka bir genç kız gördü. Bir zamanlar ne kadar müşterek şeyleri vardı. Hattâ o meşum kaza hâdisesi onları birbirlerine büsbütün bağlamıştı. Ama bütün bunlar tâ senelerce evvelinde kalmıştı. Bu geçen yıllar, dostluklarından çok şeyler alıp götürmüştü.

Cass gözlerini açtı. Katie'ye bakarak hafifçe gülümsedi,. "Polis nerede ise gelir değil mi?"

Katie evet mânasına başını salladı. Karyoladan biraz ilerideki

küçük iskemleye oturarak Cass'ın başına konmuş olan alkollü beze baktı. Biraz evvel tehlikeli bir kaza geçirmiş bir genç kıza, bilhassa yakın bir arkadaşına şu halinde sualler sormak insafsızlık olurdu. Amma baygın veya ölü bir kadını karlı bir gecede bir otomobilin tekerlekleri altına koymak çok daha büyük bir insafsızlıktı. Yatağa doğru eğilerek:

— "Polis gelince ilk işi ilse Petersen'in bu fırtınalı havada, gecenin bu saatinde buralarda ne aradığını soruşturmak olacak," dedi.

Cass'ın solgun gözleri hayretten büyüdü.

— "Bunun cevabını hiç birimiz bilemeyiz ki..."

Onunla oynamak ne kadar kolaydı. Fakat Katie bunu yapmadı. Doğrudan doğruya söylemek istediği lâfa geçti. "İlse Petersen bu gece, bir aralık burada idi... Ve sen onunla konuştun."

Cass, nereden biliyorsun, demedi. Başını öbür tarafa çevirerek sessiz sessiz ağlamağa başladı. Onun bu ağlaması az kalsın Katie'yi yumuşatacaktı. Fakat tehdit mektuplarını, Monica'nın mezarına gönderilen çiçekleri, Miss Widdey'in öldürülmesini düşünerek bu yumuşaklığı gidermeğe çalıştı. "Onu bu gece buraya niçin çağırdın Cass?"

Cass'ın ağlanması birdenbire durdu. Mânâsız bir sesle konuşmağa başladı. Bütün sebep etmesiydi. Onun hâlâ babasını sevmekte olduğunu öğrenmişti. Ayrıca duyduğu dedikodulardan, şu veya bu hâdiseden, arada sırada annesine yolladığı çiçeklerden de babası Arnold Pole'nin metresiyle yaşamaktan bıktığını anlamıştı. Bunun üzerine muvakkaten dahi olsa İlse Petersen bu kasabadan ayrıldığı takdirde annesiyle babasının tekrar birleşme ihtimallerinin garantileşebileceğini düşünmüştü. O zaman üçü de eskisi gibi mesut olacaktı.

— "Kasabada ev alım satım işleri yapan Bayan Vail'in bazı işlerini görerek ben de kendime göre bir para kazanıyorum. İlse'ye buradan gitmesi için para verdim. Tabii çok bir şey değil. O, bu parayı saklamış. Bana, buradan ayrılmak için para biriktirdiğini söyledi."

— "Tabii sen de gitmesi şartıyla, ona daha çok para vermeği va'dettin."

— "Evet. Belki bir şey satabilirim veya bir yerden borç alabilirim, diye düşünmüştüm. İlse alacağı paranın miktarına göre karar vereceğini söyledi."

... Ve Cass, bundan sonra yalan söylemeğe başladı. İlse ile alttaki odada konuşmamışlardı. İlse bir aralık ona: "... Ve size daha başka bir şey söylemeğe geldim," dememişti. Asıl mühimini aralarında Katie'nin ismi hiç geçmemişti.

O sırada dışarıda yeni gelen otomobillerin gürültüleri işitildi. Araba kapıları açılıp kapandı. Bu arada Cass: "Bu bir kaza idi," dedi. "Muhakkak bir kaza idi. Biraz evvel başka bir araba ona çarpıp avukat Pickering'in tekerleklerinin dibine fırlamış olabilir. Yahut da

bir araba kazasından ağır yaralı kurtulan İlse sürüne sürüne Pickering'in arabasının dibine karlar gelip orada bayılmış veya ölmüş olabilir. Evet, apaçık görülüyor ki bu bir kaza... Amma bu kazaya hiç üzülmedim. Daha doğrusu üzülemedim."

Sokak kapısının tokmağı sert sert vuruldu.

Katie oturduğu verden kalkarken son سوالini sordu: "İlse Petersen evden sağ salim ayrılmıştı değil mi Cass?"

Yataktaki genç kızın gözleri cam gibi idi. Onlara bakarak bir şey anlamak kabil değildi. Cass: "Evet, burayı terk ettiği zaman hiçbir şeyi yoktu," dedi. Üşüyormuş gibi birdenbire titredi. Üzerindeki örtüyü çenesine kadar çekti. "Sen bu hâdiseden kimseye bahsetmiyeceksin değil mi Katie?"

Katie eli kapının tokmağında durdu. Söz vermek istemiyordu, Sadece: "Sen üzülme," dedi. "Amma nasıl olsa polisler bu hâdiseyi bütün detayıyla öğrenecekler."

Cass'ın bir şey söylemesine meydan bırakmadan kapıyı açıp dışarı çıktı.

*

Pazar sabahı saat ikiye doğru varılan karar nihayet şuydu: İlse Petersen, o müthiş kar fırtınasında ya önünü göremiyen bir otomobil tarafından çarpılarak avukat Pickering'in arabası altına fırlatılmıştı. Yahut da bizzat kendi fırtınadan bunalarak halsiz kalmış, güçlkle otomobile kadar sürünerek içine girmek istemiş muvaffak olamamıştı.

Komiser Abbot ile muavini olan iri yarı, cin gibi bakışlı çavuş Gilfoyle, savcı muavini hep oradaydı. Savcı muavinine göre. Buick arabasının arka tekerleklerinden biri kafatasını parçaladığından ölümün esas sebebini bulmak pek kolay olmayacaktı. Sonra ölüm saatini tam olarak tâyin etmek de çok müşküldü.

Komiser Abbott her hangi bir feryat, yahut anormal bir otomobil gürültüsü duyup duymadıklarını salonda bulunanlara sorduğu zaman Franceska: "Altı kişilik bir toplantımız vardı. Yemeğimizi yemiş, içkilerimizi içerek o kadar tatlı bir konuşmaya dalmıştık ki, hiç bir şey duymadık," dedi. Komiser anlayışlı adamdı. Bu izahını pek makul buldu. Yalnız İlse Petersen. Franceska'nın kocasıyla yaşadığı için, genç kadının bu civarda ölmesini pek hoş karşılamamıştı. Muavini çavuş Gilfoyle, şişkin göz kapaklarını kırıştıtarak: "Sokaklarda dolaşmak için tuhaf bir gece seçmiş," dedi. "Oturduğu ev aşağı yukarı bir buçuk, iki kilometre ötede... Bu saatlerde, bu korkunç fırtınada nereye gidiyordu, acaba?"

Katie gözlerini şömineye dikmiş, bir tarafı kararmış bir kütüğün

ucundaki beyaz küllere bakıyordu. Ev sahibesi derhal atılarak cevap verdi:

— "Bu sualinizin cevabını verebilirim zannediyorum. Bu gece hiç beklemediğim bir sırada kocam çıkageldi. Miss İlse onun buraya geleceğinden şüphelenmiş olabüir."

Komiser: "Yani kocanızdan şüphelenerek onu takip mi etti demek istiyorsunuz?"

— "Evet öyle tahmin ediyorum. Çünkü evvelce böyle bir şey bir kere daha olmuştu."

Komiser duvardaki saate baktıktan sonra bütün konuşulanları kısaca not ettiği defterini kapadı. Gözlerini sönmekte olan ateşe dikmiş, bir şeyler düşünür gibi duran çavuş Gilfoyle başını yavaş yavaş ev sahibesinden tarafa çevirdi:

— "Tuhaf değil mi?" dedi. "Mister Pole'den hâlâ bir haber yok. Şimdiye kadar çoktan evine dönmüş ve Miss Petersen'in yokluğundan endişelenmiş olmalıydı."

— "Belki de çoktan meraka düşüp karakolları haberdar etmiştir. Unutma ki biz bir saattir buradayız."

Salondakilerden birisi, Mister Pole'nin bu korkunç fırtınada belki hâlâ evine bile varamadığını ileri sürdü. Daha başka fikirler de ileri sürenler oldu. Komiser Abbott tekrar saatine bakarak:

— "Biz artık müsaadenizi rica edelim," dedi. "Yarın sabah ilk iş olarak Bay Pole ile görüşmem lâzım. Sonra gene buraya geleceğim." Avukata döndü. "Sizinle de yeniden görüşmemiz icap edecek tabii..."

Avukat Pickering'in o muazzam korkusu geçmiş, yüzü tekrar eski, kendinden emin halini almıştı.

— "Ne zaman isterseniz, polise yardıma her zaman hazırım."

Onlar gittikten sonra salona bir sessizlik çöktü. Herkes bir şeyler düşünüyordu. Fenvik gibi sakin, hâdiseleri olmıyan bir kasabada yirmi dört saat içinde iki kaza olmuş, ikisinde de aynı grup insan hazır bulunmuştu. Birinci kazanın kurbanı Miss Widdey otelde bir şeyler görmüş ve bu gördüğü şeyler onu ölüme sürüklemişti. İlse Petersen de bu akşam ya bu evde veya bu evin civarında görmemesi lâzım gelen bir şeyler görmüş veya işitmiş, yahut da birisine söylenmemesi icap eden bir şeyler söyliyerek onu rahatsız etmiş, böylece ölümünü kendi elleriyle hazırlamıştı.

Bunlar herkesin başına gelebilecek kazalardandı. Tıpkı insanın banyoda ayağı kayıp düşerek boynunu kırması veya başını parçalaması gibi... Birden Katie'nin içi ürperdi. Acaba bugünlerde biri böyle bir kazaya kurban gitse, o kazadan da mı şüphelenenecekti? Aklına oteldeki banyo geldi. Gayet dar ve ufaktı. İnsanın orada ayağı kayıp düşse ancak kaba etleri acırdı o kadar... Derin bir nefes aldı. İçi rahatlamıştı.

Franceska: "Kahve isteyen var mı?" diye sorunca Katie derhal

kendini topladı. Deminden beri rüya görür gibi dalmıştı. Jeremy'nin kendisine dikkatle baktığını gördü. Genç adam: "Rahatsız mısın Katie?" diye sorunca hemen dikleşerek: "Hayır bir şeyim yok," dedi.

Mikael oturduğu koltuktan kalktı. "Hepimizin asabı bozuldu. Bir an evvel gidip yatalım daha iyi. Böyle giderse sabahı burada edeceğiz."

Tekrar paltolar, mantolar giyildi. Eller sıkıldı. Ayrılırken Francesca özür diledi. Partisinin bu şekilde nihayet bulması onun kabahati değildi tabii. Katle bir iki kelime ile bunu anlattıktan sonra: "İnşallah Cass yarın sabah iyileşir," diye mırıldanarak Jeremy'nin otomobiline doğru yürüdü.

Mister Pickering bu sefer el sallamadı. Arabayı işletip bir iki saniye motorunu ısıttıktan sonra gaza bastı. Jeremy arabasıyla onun açtığı yolu takip etti. Yolların ikiye ayrıldığı noktada avukat şehir dışındaki evine doğru yol alırken Jeremy otelin bulunduğu kasabanın ana caddesine doğru döndü.

Otelin antresine girdikleri zaman Katie çantasını kaybettiğinin, farkına vardı. Nerede bıraktığını düşündü, bulamadı. Acaba Francesca'larda mı kalmıştı? Yoksa arabaya binerken karların içine mi düşürmüştü? Belki de otomobile almış, orada unutmuştu. Her neyse, estesi sabah sorup araştırırdı. "Anahtarım yok Mikael," dedi. Genç adam, antrede müdüriyet bankının üzerindeki zile bastı. Nöbetçi garsonun uyanıp gelmesini beklediler.

Garsonun gelmesi on dakika kadar sürdü. Onu beklerken banka dayanıp öylece durdular. Müthiş yorulmuşlardı. Geç vakitlere kadar uykusuz kalmaktan ziyade, cereyan eden hâdise ve onunla ilgili tahkiyat, heyecan asıl onları yormuştu. Loş antreye açılan simsiyah bar kapağı, daha büyük bir siyahlık olan lokanta bu kimsesizlik içinde insanın içini bir tuhaf yapıyordu. Katie başını çevirip merdivene baktı. Yukarıda koridorun başındaki lâmba şimdi pırıl pırıl yanıyor, bulunduğu yerde geniş bir daireyi aydınlatıyordu. Katie, "Galiba çantamı Jeremy'nin arabasında unuttum," diye mırıldandı. Mikael cevap vermedi. Gözlerini boşlukta bir noktaya dikmiş kendi kendine bir şeyler düşünür gibiydi. Dudaklarında yorgun bir hal vardı. "Senden saklamış olduğum için çok müteessirim Katie," diye konuşmağa başladı. "Biliyorum kabahat bende. Daha senden Fenvik'li olduğumu işittiğim anda sana Gerald'dan bahsetmeliydim. Niçin sakladım bilmiyorum. Belki de anlatılacak şeyler hoş değildi de ondan."

— "Hiç ehemmiyeti yok Mikael. Ne olursa olsun ehemmiyeti yok. Üzerinde durma bunların..."

— "Yok böyle deme. Şimdi bilhassa deha ziyade üzerinde durmak lâzım. Sana kısaca anlatayım: Gerald benden dört yaş daha büyüktür. Çok yakışıklı, çok zeki bir çocuktur. Annem babam üzerine titrerlerdi.

Ben de ağabey olarak onu çok severdim. Mektepte, girip çıktığı her **muhitte** pek çok sevilen nadir insanlardandı...."

Bir an durdu. Katie elini tutmak, okşamak onu rahatlatmak istedi, yapamadı.

— "Gerald koleji bitirir bitirmez babam onu işe, yanına aldı. Babam mimardı. Belvedere adlı bir ortağıyla birlikte müteahhitlik yapıyordu. Gerald kısa bir müddet gayet iyi çalıştı. Fakat bir gün şirketin nesi var nesi yok alıp kaçtı. Daha kolejde iken tatillerde sık sık buraya gelirdi. Dedim ya, kızlarla erkeklerle, velhasıl herkesle arası iyi idi. Kolejdeki arkadaşları daima yüksek sosyete çocukları, paralı kimse-lerdi. İsimlerini bilmiyorum amma burada da arabaları, yatları olan bir zengin aile vardı. Gerald'in onlarla arası çok iyi idi. Hep onlara gelirdi zannediyorumı..."

Katie üzgün ve acıyan gözlerle Mikael'e bakıyordu. Genç adamın gözleri hâlâ boşlukta idi. Anlatmağa devam etti.

— "Şirketten para çalıp kaçma hâdisesi güç belâ kapatıldı. Babamın ortağı dâva açmak istediye de babam mâni oldu. Borç harç yapıp öbür ortağının zararını ödiyerek büyük bir rezaletin önüne geçti. Amma iflâs etti tabii ve bütün işi mahvoldu. Annem üzüntüden en a-yirmi sene ihtiyarladı. Gerald'in bir kaç yıl başka memleketlerde dolaştığını duyduk. Ne zaman döndü bilmiyorum. Beş sene kadar evvel onun Florida'ya yerleşmiş olduğunu, evlenmiş ve çoluk çocuğa karışmış bulunduğunu haber aldık."

— "Bu hâdisenin bütün aileniz için ne derece üzüntülü bir şey olduğunu anlıyorum. Mikael. Amma bu senelerce evveldi değil mi? Gelmiş geçmiş, artık unut bu hikâyeyi."

Mikael, gözlerini genç kıza dikti. Sanki onun hayalini hafızasına çizmek istermiş gibi gözlerini kırpmadan baktı. Bankın arkasındaki karanlık kapı açılmış, içeriye uykulu gözlerle garson girmişti. Mikael onu duymadı bile. Gözlerini Katie'den ayırmadan bir sır vermek istermiş gibi fısıldadı:

— "O gün... Hani Monika'nın havuza düştüğü gün... Yolun kenarında bir araba durmuştu... Bir adam yardımımıza koşmuştu, di-yordun-

— "Orta yaşlı bir adamdı. Ellisinde rahat rahat vardı. Nasıl bu adamdı pek hatırlamıyorum. Niçin sordun bunu?"

Garson bankın üzerine dayanmış, ne istediklerini sormağa hazırlanmıştı.

Mikael: "Aklıma bir şey geldi de ondan," dedi. "Acaba bu otomobildeki adam o olmasın diye sordum. Çünkü Gerald paraya bayılırdı, Monika'nın ölümünü istismar etmenin bir menfaat sağlayacağını düşünmüşse, her türlü hileye, ahlâksızlığa baş vurabilir..." Sonra birdenbire yanı başlarında duran garsonu gördü. "Affedersin evlâdım, seni uyku-

dan uyandırdık. Hanımefendi odasının anahtarını kaybetti de... 16 numaranın yedek anahtarını verebilir misin?"

Yukarıya çıkarlarken yazıhanenin üzerindeki saat üç buçuğu gösteriyordu. Katie odasına girince tekrar kaybolan çantasını ve içindeki anahtarı hatırladı. Evet, bu çanta onun elinden, sırf odasının anahtarını ele geçirmek için alınmıştı. Demek düşmanı kimse, bu gece odasını yeniden ziyaret edecekti. Bir iskemleyi kapı tokmağının altına kavnrtarak yerleştirdi. Yatağın içinde oturarak sabaha kadar belkemeğe karar verdi. Fakat yatağa girince birdenbire tahammülsüz bir uyku bastırdı. Yavaşça ayaklarını uzatarak örtüyü üzerine çekti.

★

Kar sabaha karşı durdu. Katie gözlerini açtığı zaman odanın içine kış güneşi dolmuştu. Genç kız üzerindeki **örtüyü** başına çekerek tekrar uyumağa çalıştı. Öğleye doğru ancak uyandı. Aşağı indiği vakit Mikael'i yeni kalkmış, kendisini bekler buldu. Öğle yemeğiyle karışık kahvaltılarını yaparlarken yeniden bir gece evvelki hâdiseye dönmekten kendilerini alamadılar. Mikael de onun gibi, İlse Petersen'in ölümünün kar fırtınasından meydana gelen **bir** kaza olduğunu kabul etmiyordu. Katie ona Cass'la İlse'nin konuşmalarını nasıl dinlediğini, neler duyduğunu anlatırken genç adam kaşlarını çatmış, dikkatle dinliyordu. Sonunda:

— "Ah biraz daha fazla duyabilseydin ne iyi olacaktı," dedi. "Acaba İlse otelde ne görmüş, ne anlatmak istiyordu?"

— "Hiç bir fikrim yok. Yalnız "... Çok enteresan," dediğini hatırlıyorum. Yani Cass'ın ona Fenvik'ten uzaklaşması için yaptığı tekliften çok daha enteresan... Sesinin tonundan ben bu konuşmayı bir parça da şantaja benzettim."

Mikael'in kaşları çatıldı. "Her halde doğrudan doğruya Cass'ı şantaj ediyor değildi," dedi. "Çünkü genç kızın on parası olmamalı. Acaba Jeremy'nin vaziyeti nasıl?" Belki Cass vasıtasıyla onu şantaj etmek istemiştir."

— "Hiç zannetmem. Fenvik'te bir avukatın kazanacağı ancak geçinmesine yeter. Hattâ o herkesin gözü üzerinde kalan savcılık vazifesine geçse bile sadece rahat yaşayabilen bir insan olacak. Gene de zengin sayılmıyacak."

Hâdiseyi **bir** iki defa tekrar tekrar gözden geçirdiler. Evvelâ Cass, İlse ile **beş** on dakika kadar bir odada yalnız kalmış, sonra onu evden uzaklaştırmıştı. Ondan sonra bir ara Franceska içki getirmek üzere bodruma inmişti. Salondan uzaklaşşı **beş** altı dakika kadar **sürmüş**tü. Annesinden biraz önce de, yani babası geldiği sırada ona kahve yapmak için kahve takımlarını almak üzere salondan çıkmıştı. Evin **bir**

de arka kapısı vardı ki, oradan çıkılıp girilse, salondakilerin hiç biri duymazdı."

— "Eğer Cass veya Franceska dışarı çıkıp bu işi yapmış olsalar, kardan üstleri başları ıslanıldı. Halbuki ikisi de hiç ıslanmamışlardı. Hem sonra İlse'yi öldürdürüp otomobilin altına kadar sürükleyemezler. Buna kuvvetleri yetmez bence... Bu olsa olsa bir erkek işidir."

— "Kuvvetlerinin derecesini bilmem amma, dışarı çıkıp da döndükleri zaman ıslanmamaları gayet tabii. Babasına kahve yapacağı vakit, onunla birlikte dışarı çıkmış ve arka kapının elbiseliğinde iki yağmurluk ve kadın çizmeleri görmüştüm."

— "Acaba yağmurluklarla çizmeler ıslanmış mı idi?"

— "O tarafa hiç dikkat etmedim. Bilmiyorum."

Mikael bir elini çenesine dayamış düşünüyordu. "Ne olduysa, biz otomobilleri saran karları temizlemeğe çıktığımız zaman oldu. Ben evden fırladığım vakit Jeremy, elinde bir kürek bodrumdan çıkıyordu. Avukat Pickering kendi kendine bir şeyler söylenerek otomobilinin motorunu işletmeğe çalışıyordu. Mister Pole de ilkin arabasıyla meşguldü. Sonra o da kalın kar eldivenleriyle kürek almak için bodruma indi. Görsen ne kadar karanlıktı..."

Karanlık olan bodrumdu her halde ...Katie yukarıda Cass'ın odasından duyduklarını hatırladı. Cass ile İlse'nin konuşması bittiği sırada antredeki paltolarını bıraktıkları küçük odanın kapısı kapanmış, sonra bir kilit tıkırtısı işitilmiş, bir kapı daha kapanmıştı. O zaman Katie bunu sokak kapısı zannetmiş, İlse gitti, diye düşünmüştü. Halbuki şimdi bu sesin, gardrop gibi kullanılan küçük odanın tam karşısına gelen kapının açılıp kapanmasından da meydana gelebileceğini düşündü. Bu kapı evin içinden bodruma inen merdivenin kapısı idi. İlse, evden çıkıyormuş gibi yapıp, bu kapıdan bodruma inmiş olabilirdi. "Bodrum büyük müdür?" diye sordu.

Mikael bir iki saniye ne maksatla sorduğunu anlamamış gibi genç kızın yüzüne baktı. "Oldukça büyük. Merdiven altı geniş ve boş. Bir tarafta kalorifer kazanı, bir tarafta da kömürler var. Sandık, kutu, kürek ve saire gibi fazla eşya da merdiven altında... Yani bir insan rahat rahat saklanabilir. Düşüncen bence makul Katie. İlse evden sağ olarak ayrılmadı. Senin de kafandan geçen bu değil mi?"

Katie cevap vermedi. Babası anı olarak geldiği zaman Cass'ın yüzünde gördüğü korku ve heyecanı hatırladı. Öyle ya, annesiy babasını barıştırmak için aradaki kadim kasabadan çıkarmağa uğraşırken, birdenbire babasının gelmesi ve onun gelişinin İlse tarafından görülmüş olması ihtimali... Amma İlse'nin evden çıkmadığı nasıl ispat edilebilirdi? Belki de evden çıkmış, otomobillerin orada bir müddet durup beklemiştir. Yahut da bahçe kapısından bodruma girmiş, bir müddet orada da saklanmış olamaz mıydı? Babası salona girer girmez Cass

onların yanından ayrılmıştı. Mikael yanlış düşünüyordu, İlse'yi öldürmek için büyük bir kuvvet sarfetmek icap etmezdi. Cass salondan ayrılır ayrılmaz derhal arka kapıya gider. Orada asılı duran çizmelerini, yağmurluğunu giyer, başına da bir eşarp bağliyerek bahçeye çıkar, evin önüne dolanarak bodrum kapısına inerdi. İlse'yi dışarı çıkarmak için:

— "Babam arabasında seni bekliyor. Bir şey konuşacakmış..." demek kâfiydi. İlse bir şeyden şüphelenmeden dışarı çıkacaktı. Arabaların yanına yaklaştığı sırada bir demirle veya herhangi sert bir şeyle kafasına birkaç defa vurmak kâfiydi. Sonra yere düşünce ayaklarından tutup bir, iki metre sürüklemek için de muazzam bir kuvvet istemezdi. Bu iş biter bitmez derhal koşup arka kapıdan içeri girerek yağmurluğu, eşarblı asmak, çizmeleri çıkarıp bir kenara koyarak kahve takımlarını alıp hiç bir şey olmamış gibi salona girmek kabildi.

Mikael kendi kendini yiyordu: "İnsanın aklına gelmiyor ki..." diyordu. "Ben veya her hangi birimiz bodruma girdiğimiz zaman etrafımıza biraz dikkatli baksa imişiz, belki onu görürdük. Amma belki de o sıralarda İlse dışarıda idi. Her halde otomobilin altına konduğu zaman ölmüştü. Yoksa yaralı yaralı orada yatıp otomobilin tekerleği altında esilerek ölmek çok feci şey!..."

Bundan sonra havadan sudan konuşarak detektif Hoper'in gelmesini beklediler. Fakat onu beklerken çavuş Gilfoyle çıkageldi. Geceye ait bazı şeyler soruşturdu. Katie ile Mikael ondan bir hayli şey öğrendiler. Polis sabahleyin erkenden Mister Pole ile konuşmuştu. Mr. Pole gece eve dönüp de İlse Petersen'i bulamayınca merak etmemiş, onun Puline Trent'e gittiğini zannetmişti. Çünkü İlse çokluk olarak Katie'nin evinde oturan Puline'ye gider, geceyi orada onunla beraber geçirirdi.

Sonra Mister Pole gece eve döndüğü zaman, eve birisinin girmiş olduğunu görmüştü. Yerde kırılmış ve içindekiler etrafa saçılmış bir sigara tablası bulunmuştu. Yazıhanesindeki kâğıtlar karıştırılmış ve dolma kalemi açık bırakılmıştı.

Üçüncü ve en mühim haber de Mister Pole'nin birdenbire bir servete kavuşmuş olmasıydı. Pole cumartesi günü New York'taki ajanından bir mektup almıştı. Bu mektupta onun, "Kartallarla Beraber" adlı romanının filme çekme hakkını bir film şirketinin satın aldığı bildiriliyordu. Mr. Pole bu iş için altmış bin dolar alacaktı.

O GÜN öğleden sonra Katie, Franceska'ya eve telefon ederek çantasını sordu.

— "Küçük süet bir çanta. Şömineye yakın büyük koltuktaki yastıkların arasına sıkışmış olabilir."

Franceska telefona bırakarak gitti, baktı. Çantada mühim bir şey yoktu. Otel odasının anahtarı, bir ufak gümüş pudriyer, ruj, tarak, bir paket sigara ve yedi sekiz dolar kadar para, o alış veriş ettiği mağazanın hesap pusulası, arkadaşının evlenme davetiyesi ve nihayet bir tırnak törpüsü.

Franceska: "Bulamadım," diye telefona döndü. "Acaba başka bir yerde bırakmış olmyasın?"

— "Olabilir. Belki de Jeremy'nin arabasında unutmuşumdur. Şey. Cass nasıl?"

— "Bir gözü şişmiş o kadar. Yoksa dün akşamkinden çok daha iyi. Jeremy'nin telefon numarasını vereyim mi, ister misin?"

Katie teşekkür ederek, numarayı kaydetti. Franceska'dan öğrendiğine göre evleri büsbütün karla kaplanmıştı. Bu vaziyette sokağa çıkmak hemen hemen imkânsızdı. Bu sebepten polis henüz onlara uğramamıştı. Katie çavuş Gilfoyle ile konuştuklarını ve Mister Pole hakkında duyduklarını anlattı. Yalnız Pole'nin romanının satılışından ve bundan alacağı paradan bahsetmedi.

Katie, Franceska'dan sonra Jeremy'yi aradı. Onu da evde buldu. Genç adam beş dakika kadar telefondan kaybolup döndüğü zaman çantayı bulamadığını haber verdi. Eğer Jeremy birdenbire:

— "Polis tekrar geldi mi size?" diye soramasaydı, Katie telefonu kapatacaktı.

— "Geldi," dedi. "Kazaya ait bazı şeyler sorup gitti."

Henüz Jeremy'nin evine uğramamışlardı. Belki de kar yolları tıka-
dığı için gelememişlerdi. Amma bugün olmazsa yarın onun da ifadesi-
ni alacaklardı. Ve gene birdenbire: "Sen New York'a dönüyor musun,
yoksa burada kalıyor musun Katie?" diye sordu.

Genç kız düşünmemişti bile. Amma tereddüt etmeden "kalıyorum,
cevabını verdi.

— "O halde yakında gene görüşeceğiz demektir. İnşallah çantanı da bulursun." Aniden telefonu kapayıverdi.

Telefondan ayrılıp Mikael'in yanına geldiği zaman genç adamı bir hayli üzgün buldu. Mikael çantanın bulunamadığını öğrenince âdeta sinirlendi. Katie onu yatıştırmak için çantada neler bulunduğunu teker teker anlattı. "Hakikaten mühim bir şey yoktu Mikael," diye ilâve etti.

— "İçinde odanın anahtarı bulunması kâfi... Bu anahtarı ele geçiren kimse dilediği zaman senin odana girebilir. Bu hoş bir şey mi?"

Sahiden hoş değildi. Katie bir gece evvel otelin yedek anahtarıyla kapıyı açıp odasına girdiği zaman bir hayli korkmamış mıydı? Şimdi her gece yatağın içinde büzülüp kapı açılacak, açılıyor, açıldı, diye heyecanlar geçirecekti.

Mikael: "Bence artık o odada yatman doğru olmaz," dedi. "Otel kâtibine söyliyelim seni derhal başka bir odaya geçirsin."

Bu fikir Katie'ye de makul geldi. Hemen Mister Lasky'ye müracaat ederek odasını değiştirmek istediğini bildirdi. Onun şaşkın bakışları önünde, uzattığı anahtarı alarak yeni odasına taşınmağa çıktı.

Birtaraftan eşyalarını yerleştirirken bir taraftan da düşünmekten kendini alamıyordu. Meçhul düşman yazdığı tehdit mektuplarını çalarak ortada iz bırakmamıştı. Kendisini Katie'nin odasına girerken gören Miss Widdcy'i de öldürerek onu tanıyan bir şahidi ortadan kaldırmıştı. İlse Petersen de ona dair bir şeyler öğrenmiş olmalı ki meçhul katil onu da öldürmeğe mecbur kalmıştı. Evet polis ne düşünürse düşünsün o İlse'nin de bir cinayete kurban gittiğinden emindi. Şu halde şimdi ne olacaktı? Katil bundan sonra nereye dönecekti?

Aklına Mister Pole'nin evine giren meçhul şahıs geldi. Kâğıtlarını karıştırdığına göre her halde altmış bin dolarlık mektubu da okumuş olacaktı. Acaba bu adam başka birisi mi, yoksa katilin kendisi mi idi?

Birden Monika'nın havuza düştüğü güne atladı. Evet bulmuştu. İlse Petersen o gün pencereden bakıyor olmalıydı. O halde ağaçlar arasında saklanıp kendilerinin gözetliyen biri varsa İlse onu görmüş olmalıydı. Şayet o kimse katilse İlse de onu tanıyordu. İlse bugün sağ olsaydı, ondan çok şeyler öğrenebilirdi. Sonra daha tuhaf bir şey... Şu İlse ile Puline Trent'in ahbaplıkları... İkisi de kasabanın insandan kaçan garip mahlûkları idi. Amma böyle olunca, bu derece sıkıfıkı dost olmak mı icap ederdi? O halde bu iki kadını birbirlerine bağlayan daha başka sebepler olmalıydı.

Odasını yerleştirdikten sonra aşağıya, salona indi. Kar dinmiş, güneş çıkmıştı. Dışardaki pırıl pırıl manzara insanın gözünü atıyordu.

Mikael o akşam en son trenle New York'a döneceğini Katie'ye haber verdi. Ertesi sabah çok mühim bir işi vardı. Ona yetişmeliydi.

— "Mamafih komiser Abbot beni bir kaç defa daha sorguya çekmek istiyecek, amma bir şey çıkacağını tahmin etmiyorum," dedi. Çünkü muavini de, o da İlse'nin bir kazaya kurban gittiğine inanıyorlar."

— "Amma nasıl olsa morg otopsi yapacak. Belki o zaman bir şey bulurlar..."

Mikael gözlerini genç kızdan kaçırmamağa çalışarak: "Hiç bir şey bulamazlar," diye mırıldandı. Demek ki Mikael İlse'nin otomobilin altında ezilmiş olan vücudunu görmüştü de onun için böyle konuşuyordu.

Katie mevzuu değiştirmek için birdenbire: "Acaba detektif Hoper gelecek mi?" dedi.

— "Hiç zannetmem. Bu havada onun bulunduğu köyden buraya gelebilmek için insanın kuş olması lâzım."

Mikael yanılmıştı. Hoper kuş değildi amma saat dördü bir kaç dakika geçe çıkageldi. Kayınbiraderi köyün itfaiyecisi imiş. Onu yangın arabasıyla getirmiş. Gelir gelmez ilk işi sırtında ve ayaklarındaki fazlalıkları çıkarıp salonda, Katie'nin karşısındaki maruken koltuklardan birine gömülmek oldu.

— "Her şeyden evvel şu mektuplar hikâyesini konuşalım," dedi. "Bizim müdüriyetteki el yazısı mütehassıslarından biriyle konuştum. Bu mektupları..."

Katie detektifin sözünü keserek mektupların çalındığını anlattı. Hoper'ın hafifçe yüzü asıldı. Bu ihtimal onun da kafasından geçmişti amma, bu kadar çabuk olabileceğini düşünmemişti. Onun için bir mütehassısla konuşmuş, Katie'nin bütün tanıdıklarının el yazılarını alarak bu mektuplardaki yazılarla mukayese etmeğe karar vermişlerdi. Mütehassıs: "Eğer alacağınız el yazılarının içinde mektubu yazanın yazısı da bulunursa yazanı mutlaka yakalarız," demişti. Demek şimdi bu ümit de suya düşmüştü.

— "Gelelim şu oteldeki kazaya," diye lâfı değiştirdi. "Adı neydi zavallı kadının? Widdey değil mi? Gazetede okuduğuma göre galiba *cuma* gecesi olmuştu. Şimdi siz bana buraya geldiğiniz andan itibaren neler oldu, neler bitti bir bir anlatın lütfen Miss Katie."

Katie hepsini bütün detayile anlattı. Monika'nın mezarına gönderilen çelenkten bahsetti. Mister Arnold'un evine gittiğini, İlse'nin kendisini nasıl soğuk karşıladığını anlatırken: "Bu evden havuz gayet güzel görünüyor," diye ilâve etmeği unutmadı. Mis Widdey'in öldüğü gece kapısının vurulduğunu, merdiven başındaki lâmbanın gevşetilmiş olduğunu, ölen kadının ayağındaki ayakkabının, topuğu sakat ayakka-bı olmadığını anlattı.

Hoper: "Bunları polise söylemediniz değil mi?" deyince Katie kızdı. "O sırada çok şaşırmıştım," diye cevap verdi. "Hem sonra söylesem ne faydası olabilirdi. Mister Lasky'ye mi inanırlardı, bana mı?"

Detektif gözlerini Katie'ye dikmiş kırpmadan bakıyordu. "Bu ölümün binde bir ihtimalle kaza olduğuna her halde inanmıyorsunuz değil mi?"

— "Hayır, katiyen... Miss Widdey öyle ezbere bildiği bir merdivende ayağını kazaen boşa atacak insanlardan değildi. Onu mutlaka birisi arkasından itti."

Birden aklına Monika'nın lâfı geldi. "Beni sen ittin" demişti. Senelerce sonra da biri kalkmış, ona mektuplar yazarak: "Onu sen ittin!" diye hatırlatmıştı. O kimseyi itmemişti, amma Miss Widdey'in birisi tarafından merdivenden aşağı itildiğine emindi.

Katie: "Hikâye bu kadarla da bitmiyor," diye devam etti. "Birinci kazanın üzerinden yirmi dört saat geçmeden ikinci bir kaza daha oldu."

Detektif Hoper merakla dinliyordu. Yolda gelirken bu kazaya dair bazı şeyler duyduğunu, bir kadının fırtına yüzünden bir otomobil tarafından çığnendiğini işittiğini anlattı.

Katie o geceki toplantıdan bahsetti. Altı kişiydiler. Ufak bir akşam yemeği... Yemekte avukat Pickering de vardı. Pickering kim mi? Şey... Franceska'nın yeni erkek arkadaşı. Evet ona âşık demekten ziyade arkadaş demek daha doğru olurdu. Çünkü Franceska'nın hayatında daima bir erkek olurdu amma, kocasından başkaları hiç bir zaman arkadaşlıktan ileri gidemezlerdi. Katie orada konuşulanları, olup bitenleri anlatırken yukarıki odaya çıktığı zaman İlse ile Cass'ın konuşmalarını duyduğunu da teferruatıyla hikâye etti. Arada sırada mânâsız gibi görünen bir iki sual soran Hoper birdenbire: "Erkekler kara saplanan otomobillerin yollarını açmağa çıkmadan evvel salondan uzunca müddet ayrılan oldu mu?" diye sordu.

Babası geldiği zaman Cass kahve takımlarını almak için mutfığa, Franceska da viski almak üzere aşağıya bodruma gitmişti.

O sırada Mikael söze karıştı. "Birisi daha salondan çıktı. Onu unutuyorsun," dedi. "Avukat Pickering odun almak için verandaya çıkmıştı!"

— "Çıktı amma çabucak döndü."

— "Yooo pek o kadar çabuk değil. Epey zaman dışarıda durduktan sonra içeri girdi. Üstü başı kar içinde idi. Birisi neye geç kaldığını sordu. Kuru odun bulmak için karla örtülü odun yığını karıştırdığını söyledi."

Hoper: "Desenize epey şüpheli hareketler olmuş," diye mırıldandı. "Sonra meselâ hiç beklenmezken Arnold Pole'nin kalkıp gelişi... Hem şapkasını karda kaybedip, baş açık kar içinde içeri girişi de

pek enteresan değil mi? Amma salona girerken gayet neşeli, tatlı bir hali vardı. Cinayet işlemekten gelen bir insan hiç böyle olur mu? diyeceksiniz."

O sırada yanlarında Jeremy bitti. Gayet soğuk bir tavırla: "Nasılsınız çocuklar?" diye hatırlarını sordu. "New York'a dönmüyor musunuz?" yüzünde bir şeyler hesap eden bir ifade vardı. Katie onu Mister Hoper'le tanıştırmca pek fazla durmadı. Herhangi bir iş bahanesiyle yanlarından uzaklaştı.

Hoper onlarla yemeğe kaldı. Hattâ bir aralık telefona giderek kayınbiraderinin onu almağa gelebileceğini öğrenince üç, dört günlük iznini, köye dönmeden tamamen burada, otelde geçirmeğe karar verdi. Kayınbiraderi nasıl olsa ertesi günü gene o itfaiye arabasıyla valizini getirirdi.

Katie de Mikael de onun kalışına pek memnun oldular. Mikael gece New York'a dönecekti. Katie'nin yanına itimat ettiği bir arkadaşının kalması onu rahat ettirecekti. Bunu detektife söyledikten sonra içini yiyen bir kurttan, kardeşi Gerald'dan, onun gençliğinde buralara gelip gittiğinden ve ona dair Katie'ye anlattığı şüphelerden bahsetti. Hoper onu dikkatle dinledikten sonra: "Bu Gerald'dan hiç bir haber var mı şimdi?" diye sordu.

— "Hayır. Nerededir, ne yapıyor tam olarak hiç bir şey bilmiyorum."

* * *

Mikael o gece 10.30 treniyle New York'a döndü. Katie onu geçirmek üzere istasyona indiği zaman ortalık korkunç soğuktu. Sevddiği erkeğin onu bırakıp gitmesi genç kızın içine bir tuhaf hüznün vermişti. Mikael bunu anladığı için, tren kalkmadan bir iki dakika önce onu kollarının arasında sıkarak: "Korkma," dedi. "Seni dostumuz Hoper'e emanet ediyorum. Nasıl olsa haftaya gene buradayım. O zamana kadar beni düşün olmaz mı?"

Eğildi. Genç kızı dudaklarından öptü.

* • *

O gün akşam üstü, Katie ile Mikael otelde detektif Hoper'le konuşurlarken, kasabanın meşhur komiseri Frank Abbot da karakoldaki ufacık odasında karşısına muavini çavuş Gilfoyle'yi almış, bir gece önceki hâdise hakkında bir takım fikirler yürütüyordu.

— "Bırak, kim ne isterse yapsın," diyordu. "Meselâ bu gece Mikael, New York'a inecek. İnsin. Diğerleri de diledikleri gibi hareket etsinler. Böylece biz daha rahat çalışırız. Hareketlerine mâni olmazsak

hepsi durmadan falsolar yapacaklar. Bu falsolar belki bize bazı ipuçları verebilir... Şey otopsi ne zaman bitecek?"

Gilfoyle uykulu gözlerini şefine dikti. "Bu akşam bitecekti amma, bizim doktor bu kazada bir bit yeniği gördü galiba. Biraz evvel bana, "Kafatasının parçalandığı noktada bazı madenî zerreler gördüm. Ölü-yü gece bir daha muayene edeceğim," dedi.

— "Madenî zerrelerden ne kastediyor dersin?"

— "Onun iddiasına göre İlse Petersen'in kafasına evvelâ kürek gibi madenî bir şeyle vurulmuş ve kadın ondan sonra otomobil altına atılmış."

Abbott bir müddet kaşlarını çatarak düşündü. Sonra saatim baktı.

— "Epey geç oldu," dedi. "Arnold Pole herhalde kardan gelemedi."

Lâfını henüz bitirmişti ki kapı çalındı. Bir polis kapıyı açarak Arnold Pole'ye yol verdi. Cass'ın babası üzerindeki karları silktikten sonra ocağın başına geçerek biraz ısındı. Evinde imiş gibi gayet rahat hareket ediyordu. Yalnız bir hayli kanlanmış gözlerinden içinin pek rahat olmadığı belli oluyordu. Abbott onu böyle fena bir havada buralara kadar yorduğu için özür diledikten sonra suallerine başladı.

Pole, onların bildiklerinden fazla bir şey anlatmadı. O gün İlse kasabaya alış verişe inmişti. O da bunu fırsat büerek bir kaç kadeh içmek için arabasına atlıyarak meyhanenin yolunu tutmuştu. Çok mu içmişti? Hayır, hakikaten bir kaç kadeh içmişti. Sonra birden aklına karısının evine gitmek gelmişti. Onu ve kızını görmek istemişti. Eve döndükten sonra da İlse'yi göremiyince merak etmemişti. Çünkü İlse arada sırada gece yatısına Puline Trent'e giderdi. O gece de oraya gitmiştir, diye düşünmüştü. İlse'nin Franceska'lann evinin civarında dolaşmasına gelince... Belki kendisini takip etmiştir. Akla gelen en makul ihtimal de buydu.

— "Miss İlse Petersen, eski bir romanınızın altmış bin dolara bir film şirketine satıldığını biliyor muydu?"

Pole derhal cevap vermedi. Bir sigara yakarak bir kaç nefes çekti. Gilfoyle onun sigara tablasında yarıya kadar içilmiş duran ve hâlâ sönmemiş olarak bıraktığı bir evvelki sigarasına ve sonra ağzında tüttürdüğü sigaraya bakarak, önündeki not defterine bir şeyler karaladı.

— "Romanımın satıldığını haber veren mektup, İlse Petersen dün öğleden sonra, kasabaya indikten sonra geldi. Amma kimbilir, belki ben içmeğe kasabaya gidince, İse geri dönmüş ve mektubu görmüş olabilir. Katî bir şey söyleyemem."

— "Peki, şimdiye kadar yapmadığınız bir şeyi dün akşam neye yaptınız? Yani haber vermeden birdenbire karınızın evine neye gittiniz?"

Pole istemiyerek güldü. "Bilmiyorum," dedi. "İnsan içince galiba ne yaptığımı bilmiyor."

Abbott bu izahı pek beğenmemiş olacak ki bir sual daha sordu: "Acaba bu altmış bin dolar haberini alınca, bunu karınıza müjdeliye-rek onunla barışmayı düşünmüş olmanızdır? Belki bu düşünce ile onun evine gitmişsinizdir."

Pole sarsılır gibi oldu. "Hayır," dedi. "Böyle bir şey düşünmedim. Bu epeydir kasabada dönüp dolaşan bir dedikodudur, ben de duydum. Amma böyle bir fikrim yok. Karımla beş sene evvel anlaşarak arkadaşça evlerimizi ayırdık. İsterse bu altmış bin doların büyük bir kısmını ona veririm ve gene isterse ona hürriyetini de veririm. Amma birleşmek, asla bu olacak şey değil!..."

10

MISS WIDDEY'in cenazesi pazartesi günü öğleden evvel kaldırılacaktı. Katie o sabah yedi buçukta uyandı. Detektif Hoper'in bir kaç kapı ileride olduğunu bilmek ona huzur vermiş olacak ki, geceyi rahat geçirmişti. Dokuza doğru giyinip aşağı indi. İlk işi telefonla çiçekçiye aramak oldu Miss Widdey'in cenazesine bir çelenk göndermek istiyordu. Çiçekçinin sesinde bir rahatsızlık sezince gülmekten kendini alamadı.

— "Bu sefer benim, Mister Farrov," dedi. "Ben Katie Meredith. Güzel bir çelenk istiyorum. Tamamen beyaz ve pembe karanfillerden olsun."

Telefonu kaparken kendinden emin, dünyaya meydan okuyan bir hali vardı. O ilk çelenk hikâyesini duyduğu zaman ne kadar korkmuş, ne kadar asabı bozulmuştu. Halbuki şimdi gelmesi muhtemel bir tehlikeyi karşılamaya hazırды.

Cenazeye alâkalı alâkasız bir sürü insanın geleceğini tahmin ediyordu. Fenvik sakin bir kasaba olduğu için Miss Widdey'in cenazesi büyük bir hâdise teşkil edecekti. Gelecek kalabalığın arasında da mutlaka kendisine tehdit mektuplarını yazan, Miss Widdey'i merdivenden aşağı iten ve... Ve İlse'yi öldürüp otomobilin altına atan meçhul katil de bulunacaktı. Ona karşı cesur ve pervasız görünmek istiyordu.

Saat onu kırk beş geçte detektif Hoper'le beraber kiliseye gittiler. Tahmin ettiği gibi kilise Miss Widdey'in yakın kasabalardan gelmiş

akrabalarından, maada bir sürü yabana ile dolmuştu. Katie, "Zavallı kadın sağ olsaydı, cenazesinden pek memnun olurdu," diye düşündü. Onun istediği gibi günlerce dedikodusu yapılabilecek bir kalabalıktı bu... Çeşit çeşit insan, çeşit çeşit elbise vardı.

On biri birkaç dakika geçe cenaze kiliseden alınıp arkadaki mezarlığa, hazırlanan yerine götürülürken Katie çiçekçinin çocuğunun elindeki büyük çelengi gördü. Hava biraz yumuşamış, karlar erimeğe yüz tutmuştu. Mezarları çeviren siyah parmaklıkların kardan kurtulan kısımları, mezarlığı saran bembeyazlığın içinde kara lekeler halinde görünüyordu. Belli etmeden etrafına bakındı. Biraz ilerisinde avukat Pickering o sakin haliyle duruyordu. İşin tuhafı Pulin Trent de gelmişti. Fakat kıyafeti bir cenazeden ziyade karda yürüyüşe çıkan bir genç kızın kıyafeti idi. Başında kıpkırmızı bir bere, sırtında beyaz tiftik yününden, gocuk biçiminde hoş bir ceket, ayaklarında kar ayakkapları vardı. Jeremy Taylor çok ileride, kalabalığın en gerisinde idi. Kimseye görünmek istemiyen bir hali vardı. Arnold Pole gelmemişti. Karısı Franceska ile kızı Cass da yoktu tabii...

Merasim bitince herkes yavaş yavaş dağılmağa başladı. Katie göz ucuyla baktı. Çelengi mezarın tam ayak ucuna konmuştu. Dönüp yürüyeceği sırada koluna birisi değdi. Başım çevirince Jeremy Taylor'la göz göze geldi. Genç adam: "Senin geleceğini hiç ummamıştım," diye fısıldadı.

— "Peki amma niçin gelmiyeyim?"

İkisi de konuşmadan durdular. Katie bir şeyler söylemek istiyor, muvaffak olamıyordu. Gözleriyle detektif Hoper'i aradı, bulamadı. İçini kaplayan cesaret, o kendinden emin olma hissi birdenbire kaybolmuştu. Müthiş bir paniğe kapıldı. Birden oradan kaçıp kurtulmak, otele kadar koşmak, odasına kapanmak ihtiyariyle kıvrandı. Sanki senelerce evvel bu genç adamla başbaşa sinemaya gitmemiş, ona sokulmamıştı. Sebebini bilmeden şu anda ondan korkmuştu.

Arkalarından hir ses: "Affedersiniz rahatsız ettim galiba," dedi. Detektif Hoper sessizce yanlarına sokulmuştu. Jeremy'ye hafifçe gülümsedi. "Sizinle otelde tanışmıştık galiba. Siz Mister Jeremy Taylor'sunuz değil mi?"

— "Evet tanışmıştık efendim. Biz de şimdi cenazeden bahsediyorduk. "Siz de dönüyorsunuz değil mi? Arzu ederseniz sizi otele bırakayım."

Otomobilde Katie iki erkeğin arasına oturdu. Yol boyunca, üzerlerindeki karlardan sıyrılıp siyah siyah meydana çıkmış ağaç dallarına bakarken kendi kendine kızılıyordu. İnsan ne kadar mesuttu. Sonra o mektuplar gelmiş; gayesiz, saadet dolu hayatına şüphe, huzursuzluk girmişti. Fenvik'e bu hava içinde gelmişti. Bu sabah, detektif Hoper'in etrafında bulunmasının verdiği bir cesaretle hayata yeniden kendin-

den emin başlamıştı. Amma mezarlıkta onun bir an yanından uzaklaşması, onu tekrar paniğe düşürmüştü. Niçin herkesin gözlerinde bir düşman bakışı anyor, niçin her kendine yaklaşımdan bir tehlike seziyordu. Jeremy Taylor ona ne yapmıştı? Sadece dostça yanına sokulmuş, onunla konuşmak istemişti. Bundan ne çıkardı? Evet etrafını saran bu kalabalığın arasında kendisine fenalık yapmak isteyen biri vardı. Amma her bakışta, her seste, her harekette onu aramak, her an paniğe kapılmak saçma idi.

Taylor daima iyilik yapmaya hazır, ondan hâlâ hoşlanan efendi bir insandı. Franceska o kadar zarif, o derece hoş bir kadındı ki ondan şüphelenmek kadar mânâsız bir şey olamazdı. Avukat Pickering otomobiliyle İlse'nin kafatasını çiğneyince kendini kaybedecek kadar şaşırılmıştı. Bu kadar heyecanlanan bir adam nasıl katil olabilirdi? Puline Trent'e gelince... O Fenvik'te bütün insanlardan uzak yaşıyordu. Haya-tının sonuna kadar Katie'nin evinde oturacaktı. Daha ne isterdi. Katil olmasına ne lüzum vardı? Cass Pole o kadar güzel, o derece sevimli idi ki ona toz kondurmağa imkân yoktu. Hele o otelin tuvaletinde ağ-layışı aklına geldikçe ona karşı içinde en ufak bir şüphe beslemeğe gönlü razı olmuyordu. Arnold Pole ise ayyaşlıktan başka bir kabahati olmayan sözü, hareketi açık, dürüst bir insandı.

Arabanın otelin kapısı önünde durduğunun neden sonra farkına vardı. Detektif Hoper inmiş otomobilin kapısını açık tutarak onun da inmesini bekliyordu. Yanına düşen eldivenlerini alıp gülümsiyerek arabadan atlarken: "Teşekkür ederiz Jeremy," dedi. "Bizi buraya kadar getirmekle zahmet ettin."

— "Ne zahmeti ...Bilâkis memnun oldum... Şey, acaba bu akşam bir işin var mı Katie?"

Katie'nin akşam ne işi olabilirdi? Gayri ihtiyarî detektif Hoper'e baktı. Onun gözlerinde yanıp sönen bir kıvılcım görür gibi oldu. "Hiç bir işim yok," dedi.

— "O halde bu akşam seni dışarıda bir lokantaya davet edebilirim. Kasabanın öbür ucunda yemekleri çok güzel bir yer var. Böylece bir iki saat için de şu otelden kurtulmuş olursun."

— "Fena bir fikir değil."

— "Cass'ın da bizimle gelmesi iyi olurdu, amma gelemeyecek. Vakıa yataktan çıktı, fakat asabı hâlâ bozuk. Bu vaziyette daha birkaç gün sokağa çıkabileceğini zannetmiyorum. Hem sonra annesi de pek iyi değil..."

— "Ne var? Franceska'ya bir şey mi oldu?"

— "Dün gece kapının önünde birisinin dolaştığını duymuş, kimdir, diye merak edip dışarı çıkmış. Kimseyi göremeyince yola doğru bir iki seslenmiş, O sırada arkadan kafasına bir şey vurup bayıltmış-lar. Başında yara falan yok. Sadece bir iki dakika baygın kalmış o

kadar. Amma ne de olsa onun da asabı bozuk. Evvelki geceki hâdiseden sonra, gecenin o saatinde dışarı çıkıp polis hafiyesi etmeğe ne lüzum vardı bir türlü anlayamadım." Otomobilin motorunu işletti. "Şimdi oraya gidiyorum. Akşam altı buçukta gelirim muvafık mı?"

Katie başıyla kabul ettiğini bildiren bir işaret yaparak Hoper'in peşinden otele girdi. Otele girerken de çiçekçi Farrov'a, cenazeden dönerken çelenk parasını vereceği aklına geldi. Bunu Hoper'e söylediği zaman detektif:

— "Çiçekçinin çiçekleri pek fazla bekliyemez amma kendisi herhalde bir iki saat kadar bekleyebilir. Şimdi yemeğimizi yer çıkarız. Siz çiçekçiye uğrarken ben de karakola kadar uzanırım. Onlara her şeyi bütün teferruatıyla anlatmam lâzım. Merdiven başındaki gevşetilmiş lâmbayı, Miss Widdey'in ayaklarındaki ayakkabıların kırık topuklu ayakkabılar olmadığını öğrenmeleri icap eder."

Yemek salonuna geçip masaya oturdukları zaman Hoper kendi kendine konuşur gibi mırıldanıyordu.

— "Şu Mister Jeremy'nin anlattığı enteresan," diyordu. "Dün akşam muhakkak birisi bir gece evvel bıraktığı bir ipucunu ortadan kaldırmak için bayan Franceska'nın evine geldi. Bayan Franceska istiyerek veya istemiyerek onu iş üzerinde rahatsız etmiş olacak ki kafasına bir şey yedi." Bir an durdu. "Yahut da, şey ...Başka bir şey daha olabilir..."

Başka ne olabilir, onu söylemedi. Katie onu bir an tekrar konuşur ümidiyle bekledi. Fakat detektif Hoper'den bir şey çıkmayınca, gelen garsona yemeklerini sipariş ettikten sonra: "Müsaade ederseniz Franceska'ya bir telefon edeyim," diyerek ayağa kalktı.

Telefona Cass cevap verdi. Kendisi gayet iyi idi. Gözündeki hafif çürükten ve bir baş ağrısından başka bir şeyi yoktu. Annesi de iyi idi. Başına fazla şiddetle vurulmadığı için sıyrık dahi yoktu. Gelen doktor teskin edici bir ilâç verdiği için Franceska şimdi uyuyordu. Cass bütün bunları anlatırken gayet sakin ve terbiyeli idi. Yalnız sesinde hafif soğukluk seziliyordu. Bir ara: "Tabii ilse hakkında bildiklerini polise anlatmışsındır," dedi.

— "Yooo... Anlatmadım. Amma ergeç öğrenecekler tabii... Dün akşam olanları polis duydu mu?"

— "Sabahleyin duydular. Gece annemin başına gelen hâdis çok geç oldu. Onu evin içine kadar taşıyıp, divana yatırıp doktor çağırıcaya kadar da epey vakit geçti. Annemin kafasına kim vurduysa, o zamana kadar çoktan kaçmıştır, diye düşündüm. Bir de polisi başımıza toplayıp sabahlara kadar rahatsız olmalıyım, dedim. Mamafih bu sabah erkenden geldiler. Tabii dün geceki hâdis için değil. İlse meselesini tahkika gelmişler. Bir şeyler araştırıyorlar."

— "Arabaların bulunduğu yerlerdeki karları karıştırıyorlardır,"

— "Hayır. Doğrudan doğruya evi ve bilhassa bodrumu aradılar."

— "Deme!... Aradıkları nedir acaba? Sana bir şey söylediler mi?"
Cass bir iki saniye cevap vermedi. Sonra birden:

— "Hayır," dedi. "Şey Katie... Sen bir şey mi kaybetmiştin?"

Katie'nin telefonu tutan parmakları kısıldı. Sinirden şakaklarının zonkladığını hissetti. Acaba Cass, dün gece o karlı havada evlerinin civarında dolaşan kimsenin Katie olduğunu mu zannediordu. O takdirde Franceska'nın kafasına vuranın da kendisi olması icap ederdi.

Cass hâlâ: "Neye cevap vermiyorsun Katie?" diye soruyordu. "Bir şey mi kaybetmiştin?"

— "Evet. İlse'nin öldüğü gece çantamı kaybetmiştim. Belki sizde kalmıştır, diye dün annene telefonla sordum."

— "Bizde yok. Polis bulmuşsa haber verir."

— "O kadar da mühim değil. Haberin var mı? Evvelki gün İlse Petersen'in evine hırsız girmiş, babanın kâğıtlarını falan karıştırmış. Acaba civara yabancı bir serseri dadanmış olmasın?"

İkisi de böyle bir ihtimale pek inanmadıkları halde inanmış göründüler. Katie arkadaşına o gece Jeremy ile yemeğe gideceklerini de haber verdiği sırada onun biraz önce nişanlısıyla bu mevzuu konuştuklarını öğrendi. Telefonu kaparken içinde tarifi imkânsız bir sıkıntı vardı.

Katie masasına döndüğü zaman bir müddet sessiz oturdu. Garson yemeklerini getirip uzaklaştıktan sonra genç kız, Cass'la konuştuklarını kısaca Hoper'e anlattı. İlse ile Cass'ın konuşmalarını dinlediğini kimseye bahsetmeyeceğine arkadaşına söz verdiği için o tarafını atlad. Zaten bir gün evvel detektife olup biteni anlatırken, kaza gecesini Franceska'nın evinde yatak odasına çıkıp tuvalet yaparken sadece aşağıda İlse'nin sesini duyduğundan, fakat kiminle konuştuğunu anıyamadığından bahsetmişti.

Detektif Hoper: "İki genç kadının şehir dışında bir evde yalnız başlarına oturmaları tuhaf bir cesaret doğrusu," dedi. "Bayan Franceska Pole, bence kafasına vuranın kim olduğunu biliyor amma söylemiyor, yahut da söylemeğe korkuyor."

Sessizce yemeklerini yediler. Yemekten sonra beraberce şehre indiler. Katie, detektife uzaktan kırmızı tuğladan yapılmış karakol binasını gösterdikten sonra kendisi bankaya, para almağa girdi. Bankadaki memurlar, müşteriler onu görünce birbirleriyle fısıltı halinde konuşmağa başladılar. İşte Fenvik kasabasının en sevdiği şey bu, dedikodu idi. Şimdi kimbilir o iki kazaya dair neler uyduruyorlardı. Fakat her halde hiç birinin aklına bu kazaların gayet iyi hesaplanmış birer cinayet olabileceği gelmiyordu. Amma, her şeye rağmen polis İlse'nin ölümünden şüphelenmişti. öyle olmasa, İlse'yi çığnediği farzedilen avukat Pickering'in arabasının bulunduğu yerde araştırma yapmaları lâzım

gelirdi. Halbuki onlar başka yerleri, evin içini, bilhassa bodrumu aramışlardı.

Çiçekçiye doğru yürürken gayri ihtiyarî gözü Franceska'nın dükânına haydi. Vitrinde iki, üç gün önce beraber süsledikleri çam ağacı üzerindeki madenî yuvarlakla ve kurdeleler ile pırıl pırıl duruyordu. Genç bir kız çocuğu raflardaki kitapların tozlarını almakla meşguldü. Demek ki Franceska'nın asistanı gelmişti.

Çiçekçiye kapısının önünde bekler buldu. Ona borcunu verip faturasını aldıktan sonra pırıl pırıl kış güneşinin altında eriyip pelteleşen karlarla kaplı yan sokaklardan otele döndü. Holde detektif Hopper'i göremedi. Gelmişse bile, odasında olacaktı. Katie doğruca odasına çıktı. Sırtındaki elbiselerle şöyle biraz dinlenmek üzere yatağa uzandı. Bir kaç dakika sonra uyumuştı. Uyandığı zaman hava kararmak üzere idi. Kalktı, elini yüzünü yıkadıktan sonra gece için hazırlanmağa başladı. Evvelâ tırnaklarını boyadı. Sırtına bir gece elbisesi giyip, saçlarını düzeltirken, kapı vuruldu. Odalara bakan garson telefonda, New York'tan arandığını haber verdi. Katie uçar gibi aşağıya, hole koştu. Telefon Mikael'den değildi. Çalıştığı yerdeki arkadaşlarından Stan kendisini arıyordu.

— "Katie," diye heyecanla konuşmağa başladı. "Biliyor musun ne oldu? İşler müthiş sıkıştı. Bizim şef senin yerine muvakkaten bir genç kız aldı. Görme kız o kadar çalışkan ki, adeta korkuyorum."

— "Neye korkuyorsun Stan?"

— "Bilmem... Şef yeni kızın çalışmasından pek memnun kaldı. Hani Şey..."

Katie istemiyerek gülmeğe maşladı. "Korkma Stan. Şef beni sever. Yerime kimseyi almaz. Dönünce gene beraber çalışacağız."

— "Peki, ne zaman döneceksin?"

— "Haftaya."

Haftaya ne olacaktı? Ya bütünüyle bu kâbus bitecek, o tehdit mektuplarını yazan, Miss Widdey'i, İlse Petersen'i öldüren katil yakalanacak, Katie de nişanlısıyla birlikte New York'a dönerek evlenecek. Veya zavallı Katie'nin cenazesi New York'a gidecekti.

— "Daha ne var ne yok. Orada nasılsın bakalım, eğleniyor musun?"

Genç kızın ağzından yavan bir: "Çook" çıktı. Allahtan Stan bunu anlamadı. "İyi öyleyse," dedi. "Bunu şefe haber vereyim de yeni kıza fazla ısınmasın."

Telefonu kapattıktan sonra Katie giyinmesini tamamlamak üzere odasına döndü.

O gün New York'ta daha başka hâdiseler de cereyan ediyordu. Tabii Katie bunlardan çok daha sonra haberdar olacaktı. Meselâ Mikael'in apartımanına hırsız girmişti. Gene o gün, evvelce Fenvik'te, İlse

ile birlikte o havuza bakan evde oturmuş olup da sonradan evlenip New York'a göç eden İlse'nin halası Misis Galbrat, Fenvik'ten gelen hiç ummadığı bir ziyaretçi ile karşılaşmıştı.

11

JEREMY ile Katie'nin gittikleri lokanta, dağ evlerinde olduğu gibi kalın kütüklerden yapılmış hoş bir yerdi. Dekorasyonunda, eşyalarında insanın içine rahatlık veren eski bir hava vardı. O gece lokanta pek kalabalık olmadığı için geniş ocağın yakınındaki bir masaya oturdular. Ocakta gürül gürül yanan kütüklerin çıkardıkları alev dalgalarının ışıkları yüzlerinde akisler yaparken bir müddet hiç bir düşüncesi olmayan insanların rahatlığı ile yemeklerini yiyip içkilerini içtiler. Jeremy genç kıza güzel bir akşam geçirtebilmek için elinden geleni yapıyordu. Mevzudan mevzua atlıyor, onu sıkımsıyacak ne kadar hafif şey varsa arayıp buluyordu.

Zaman oluyor, hır kelime konuşmadan hep onu dinliyordu. Buna rağmen Katie ilkin gayet hesaplı hareket etmişti. Bütün hareketleri, sözleri temkinli idi. Fakat yemeğin sonuna doğru içtiği şarapların sayısı çoğalmağa başlayınca yavaş yavaş gevşemişti. O temkinli hareketlerden, sözlerden eser kalmadı. Nihayet Jeremy fena bir insan değildi. Senelerce evveline ait müşterek bazı hâtıraları da olduğuna göre pek yabancı da sayılmazdı. Bütün bunlar, kafasındaki şüphe ve korkuları bir zaman için silivermişti.

Kadehlerini içerlerken Jeremy birdenbire: "Otelde Miss Widdey'i merdivenden birinin ittiğini düşünmende herdalde bir sebep olacak," dedi. "Bu sebep nedir?"

O gevşeme derhal kayboldu Katie tekrar eski, şüpheli halini alıverdi. Amma aklından geçenleri de söylemekten kendini alamadı. "Bir kere Miss Widdey iki senedir devamlı olarak otelde kaldığına göre odaların açıldığı koridoru, merdiven başını, merdiveni bence ezbere bilirdi. Yani karanlıkta ayağı kayıp merdivenden düşecek kadar otelin yabancıları değildi. Sonra bu düşmeyi merdiven başındaki ampulün sönmesiyle, ayakkabısının topuğunun kırık olmasına hamlettiler. Bunlar da olamazdı. Çünkü ampul yanmış değildi. Sadece gevşetilmişti. Sıkıştırınca tekrar yandı. Sonra ayağındaki ayakkabılar da o ökçesi kırık ayakkabılar değildi. Ayrıca merdiven başından biraz ileride büyükçe,

dolap gibi, otelin çamaşırlarının konduğu bir yer var ki, bence Miss Widdey'i merdivenden aşağı iten kimse rahatça oraya saklanabilir."

Jeremy onu dikkatle dinliyordu. Katie'ye, genç adamın yüzündeki o deminki samimiyet ve sıcaklıktan eser kalmamış gibi geldi. Yanakları gerilmiş, gökleri camlaşmıştı. Uzandı, kahvesinin üstüne yarısı dolu olan şarabından bir yudum aldı. Kasden mi, yoksa Katie rahatsız olmasının diye mevzu değiştirmiş olmak için mi, bir gece evvelki hâdiseye atladı.

— "Franceska'nın başına gelen şey de pek garip değil mi? Allahtan şansı varmış da pek fazla bir şey olmamış."

Katie içinden, tabii fazla bir şey olmazdı, diye düşündü. Çünkü genç kadının başına vuran Jeremy ise onu fazla incitmek istemiyeceği muhakkaktı. Arnold Pole de, avukat Pickering de Cass da aynı şekilde Franceska'ya karşı daha kaba, daha fena niyetli davranamazlardı. Çünkü Franceska'ya yapılan taarruzdaki kasit fenalık yapmaktan ziyade, bir şeyi saklamak gayesini güdüyordu. O gece evin dışında duyduğu bir ses veya bir hareket Franceska'yı şaşırtmış ve genç kadın bunun ne olduğunu tahkika, dışarıya çıkmıştı. Bu ses bu hareket veya herhangi bir şey, o şey ne ise onu Franceska'nın öğrenmemesi lâzımdı. Bunun için de başına vurulmuş ve o nesne derhal ortadan kaldırılıp yok edilmişti.

Katie vaktin geç olduğunu bahane ederek kalkmak istedi. Jeremy ısrar etmedi. Otomobile atlayıp kestirme yollardan otele doğru ilerlemeğe başladılar.

Ayaz çıkmıştı. Arada sırada kendini hissettiren bıçak gibi soğuk bir rüzgâr esiyordu. Yerler cam kesilmişti. Yolların kenarlarına yığılmış olan karlar, mehtaplar pırıl pırıl parlıyordu. Birden araba yana kaydı. Katie, yanında oturan Jeremyn'in "Allah cezasını versin!" diye bağırarak frenlere bastığını duydu. Genç adam kapıyı açarak dışarı çıktı. Arabanın dört bir tarafını dolaşarak tekerleklerle baktı. Sonra Katie'nin oturduğu tarafa geldi. Onun tarafındaki kapıyı yavaşça açtı. Kapının açılmasıyla içeriye buz gibi bir rüzgâr hücum etti. Fakat Katie bu rüzgârı hissetmedi bile. Korkudan elindeki eldivenlere rağmen tırnakları avucuna gömülürcesine yumruklarını sıkmıştı. Boğazına bir şeyler tıkanıyordu. Jeremy arabaya doğru eğilerek: "Katie," diye fısıldadı. "Biraz dışarı gelebilir misin?"

İşte İlse Petersen de tıpkı böyle öldürülmüştü. Şimdi ne yapacaktı? Kendi ayağıyla tıptış tıptış dışarıya, ölümüne mi çıkacaktı? Bu ıssız, bomboş yolda kimden imdat istiyecekti? Yavaşça öbür tarafa kayıp birdenbire motörü işletse... Belki tekerlekler arabayı kaydığı yerden çıkarır tekrar harekete geçirirlerdi. Fakat Jeremy bu hareketini görüp mâni olmaz mıydı? Olduğu yerde nefes almaktan korkarak donmuş gibi duruyordu. Birden arabanın ön camı aydınlandı! Karşıdan bir oto-

mobil geliyordu! Aynı zamanda, gelen otomobilin tekerleklerine takılan zincir seslerini işitti. Daha fazla beklemedi.

Yavaşça şoför mevkiine kaydı. O taraftaki kapıyı açarak can havliyle dışarı fırladı. Avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı. Gelen araba onlara yaklaşıncaya durdu. O sırada Jeremy de dolaşarak Katie'nin yanına gelmişti. Katie heyecandan onun yüzüne dahi bakamıyordu. Gelen arabadaki adama doğru eğilerek, bağırır gibi: "Arabamız hendeğe kaydı, bizi itebilir misiniz?" diye seslendi. Sonra ilâve etti: "Adım Katie Meredith'tir. Yanımdaki bey de Jeremy Taylor'dur. Kasabaya, otele gidiyorduk. Birdenbire arabamız yol kenarındaki hendeğe kaydı. Tekerlekler patinaj yapıyor, çıkamıyoruz."

Arabadaki adam gayet kibardı. Jeremy'ye arabasına binmesini söyledikten sonra kendi arabasıyla onların arabasını arkadan bir iki dürterek yola çıkardı. Jeremy ile Katie adama el sallıyarak uzaklaştılar.

Katie arabanın bir kenarına büzülerek yeniden mânâsız şeyler düşünmeğe başladı. Artık tehlike geçmişti. Jeremy ona bir şey yapamazdı. Çünkü yardımlarına gelen adama isimlerini söylemişlerdi. Şayet Jeremy ona bir şey yapacak olsa, o otomobildeki adam ertesi günü gazetelerde hâdiseyi okuyunca, bir gece evvel yardımlarına koştugu insanların isimlerini hatırlıyacaktı.

Köprüye yaklaşırlarken Jeremy başını çevirip genç kıza baktı. Katie'nin deminki gerginliği geçmiş, kendini arabanın yumuşak koltuğuna bırakmıştı. İkisinin de omuzları hafifçe birbirlerine değiyordu. Jeremy'nin bakışları kilometre saatinin ışığında yumuşak ve tatlı idi. Katie kalbinin gittikçe daha hızlı attığını duydu. Genç adam ona doğru biraz daha yaslanarak sağ kolunu genç kızın arkasına attı. Çıplak bileği Katie'nin saçlarına sürünüyordu. Genç kızın içindeki heyecan yükseldi, yükseldi boğazına kadar çıktı. Bu heyecanın çocukçasını senelerce önce sinemada Jeremy'nin yanında otururken de duymuştu. Fakat bu seferki o çocukluk heyecanından pek farklı idi. Demek ki Jeremy istediği anda karşısındakine heyecan aşılayabiliyordu. Acaba Cass'ın yanında bulunduğu zamanlar, o da aynı şeyleri duyuyor muydu? Utanarak başını silkeledi. Birden Jeremy'nin üzerine doğru eğildiğini gördü. Nerede ise dudakları birbirininkine değecekti. Arkalarında mütemadiyen çalan bir korne sesi işittiler. Jeremy aldırmadı. Ilık soluğu genç kızın yüzünde dolaşıyordu. Arkalarındaki arabanın korna sesi arttı. Genç adam kendine gelir gibi toparlandı. Kolunu Katie'nin arkasından çekti. Direksiyona abanarak gaza bastı.

Şimdi büyük bir hızla otele doğru gidiyorlardı. Jeremy gülerek kendi kendine konuşur gibi: "Benden korktun değil mi?" diye mırıldandı. "Üzülme sana elimi dokundurmıyacağım."

Birdenbire Katie, gecenin karanlığında yüzünün kıpkırmızı kesil-

diğini hissetti. Hiç bir şey söylemedi. Otele kadar konuşmadan geldiler. Araba otelin önünde durduğu zaman Katie derhal atladı. "Yemeğe çok teşekkürler," dedi. "İnme Jeremy, zahmet etme.., Hem sonra senden bir ricam var. Miss Widdey hakkında söylediklerime falan da pek ehemmiyet verme. Bunların hepsi kuruntu. Boş zamanlarda düşünülen mânâsız şeyler..."

— "Öyle mi?" Genç kıza uzun uzun baktı. Fakat deminki büyü bozulmuştu. Artık Jeremy şimdi Katie için sadece bir arkadaştan ibaretti. O da galiba bunu Katie'nin yüzünden okumuş olacaktı ki, kuru bir sesle hayırlı geceler dileyerek gaza bastı ve oradan uzaklaştı.

Saat on biri çoktan geçmiş olmasına rağmen genç kızın henüz uykusu gelmemişti. Sıcak bir banyo aldıktan sonra odasına geçti. Pencerenin önündeki koltuğa oturup, dışarıda gittikçe artan rüzgârın hışırtısını dinleyerek bir sigara yaktı.

Acaba Mikael şimdi ne yapıyordu? Yatmış mıydı yoksa hâlâ masasının başında, mecmualara resim mi yapıyordu? Onu düşününce içini tatlı bir ılıklik kapladı. İstemiyerek Mikael ile Jeremy'yi mukayese etti. Mikael insanı içine alıp sürükleyen, devamlı akan bir sel gibiydi. Kenardakiler için belki pek tehlikeli değildi amma, bu sele kapılanlar onunla birlikte devamlı akıp giderlerdi. Kurtuluş yoktu. Fakat Katie'nin bu selden hiç bir şikâyeti yoktu. Çünkü bu bir arzu seli, aşk ve heyecan seli idi. Halbuki Jeremy bir musluğa benziyordu. İstenildiği zaman kapanabilen bir his musluğu... Acaba bunun için mi Cass pek mesut görünmüyordu?

Sigarasını söndürüp yatağa **doğru** yürüdü. Bu akşam erkenden yatıp dinlenmek istiyordu.

Sabahleyin kahvaltıya indiği zaman detektif Hoper ona Mikael'den haber verdi.

— "Biraz evvel telefonla konuştuk. Pazar gecesi nişanlınızın evine hırsız girmiş. Ne çalmış biliyor musunuz? Saatlerce düşünseniz aklınıza gelmez. Mister Mikael'in çalışma odasının duvarlarındaki karakalem tabloları alıp götürmüş. Siz o resimleri bilir misiniz. Başka hiç bir şey de almamış."

Evet, Katie o karakalem resimleri iyi bilirdi. Bunlar, çoğu manzara olan gayet canlı, gayet cici şeylerdi. Genç kız evlendikleri zaman bunları çerçeveletip evinin duvarlarına asmağı düşünmüştü. Çünkü her birini ayrı ayrı severdi.

— "Ne tuhaf hırsız," diye mırıldandı. "Acaba bu hırsız Mikael'in mecmualarda çıkan resimlerine hayran olan okuyucularından biri ol-

masın?" Zorla gülümseyerek bu manasızlığa bir espri havası vermek istedi, fakat muvaffak olamadı.

Hoper başını salladı. "Görüşünü pek komik amma, aslında hiç de böyle olmasa gerek. Bu hırsızlığın bir sebebi olacak muhakkak... Ve bence hırsız da buradaki cinayetlerle ilgili birisi. Pazar günü buradan New York'a inen pek fazla olmaz. İstasyondan o gün şehre inenlerin kimler olduğunu tahkik etmeli."

Katie bir müddet çay kaşığını elinde evirip çevirdi. "Komisere Miss Widdey'in ölümü hakkındaki düşüncelerimi söylediğiniz zaman ne yaptı?"

— "Hiç bir şey yapmadı. Zannettiğiniz gibi polis bu ölümü normal bir kaza olarak kabul etmemiş zaten... Cesede otopsi yaptırmışlar ve sağ omuzunda çürükler bulmuşlar. Sertçe tutup iten bir elin meydana getirebileceği çürükler..."

— "Peki ne için tahkikat sırasında komiser bey bu ölümün bir kaza olduğunu kabul edermiş gibi konuştu?"

İç i birdenbire rahatladı. Demek ki polis tâ ilk andan itibaren şüphelenmişti. Şu halde kendisi bir iki gün için polisten bir şey saklamış olmakla büyük bir suç işlemiş olmuyordu.

Hoper masanın üzerinden hafifçe genç kıza doğru eğildi, "Söyliyeceklerim aramızda kalsın," dedi. "Bir siz, biz de ben biliyorum. Ha, pardon bir de nişanlımız Mister Mikael biliyor. Demin telefonda bir parça ona da çıtlattım. Efendim komiser Abbot ile muavini daha cesedi ilk gördükleri anda bunun bir kaza olmadığını anlamışlar. Amma, diyorlar, biz bunu kaza olarak kabul etmiş görünür de, tahkikatı o şekilde idare edersek katil yutturduğuna inanarak rahatlar ve günün birinde bu rahatlığın vereceği emniyetle mutlaka bir falso yapar. İşte polis katilin o falso yapacağı anı bekliyor. Onun için sizden de ricam kimseye bir cinayet ihtimalinden filan bahsetmeyin. Bırakın, herkes gibi siz de bu ölümlerin kaza neticesi meydana geldiğine inanmış görünün."

Bile bile,,, Herkesin gözünün içine bakarak yalan söylemek. Bu pek kolay bir şey değildi. Hem sonra etrafınızda dolaşan insanların içinden birinin muhakkak katil olduğunu bilerek bunu yapmak, yapabilmek hakikaten çok zor olacaktı. Ayrıca her an meçhul katilin anı bir saldırısına maruz bulunmak tehlikesi de mevcuttu.

Hoper onun bu düşüncesini anlamış gibi: "Amma bu demek değildir ki ,polis iş i oluruna bırakıp oturduğu yerde katilin bir falso yapmasını bekliyecek," diye ilâve etti. "Hayır her hareketi her şeyi gene yakından takip edecek. Bir farkla bunu açıktan açığa değil de gizlice yapacak."

— "Her halde polis beni de sorguya çekmek istiyecektir değil mi?"

— "Zannederim. Kabilse onlara her şeyi hiç bir şey saklamadan anlatın lütfen."

— "Ben bir şey saklamadım ki... Size bütün olup biteni anlattım." Genç kız bunu söylerken istemiyerek kıpkırmızı kesilmişti.

Hoper gülümsedi. "Olabilir. Amma belki farkında olmadan bir şey unutursunuz, diye söyledim. Meselâ dün Mister Jeremy Taylor'u kasabada gördüm. Bana el çantanızı kaybetmiş olduğunuzu haber verdi. Bakın bunu bana söylememişsiniz. Şimdi anlatın bakayım, çantanızda neler vardı?"

Katie çantasında olanları teker teker detektife saydı. "Görüyorsunuz ya, mühim bir şey yok. Galiba bunun için size söylemeği unuttum."

Hoper onu dinlemiyordu. Kendi kendine konuşur gibi: "Tabii siz bunu düşünemezsiniz," diye mırıldandı.

— "Neyi düşünemezdim Mister Hoper?"

— "Görmeden emin olamam amma, o evlenme davetiyesi zarfı var ya, işte bütün mesele onda bence... Eğer onun içini açıp bakmış olsaydınız, meçhul katilin odanıza girdiği gece çaldığını zannettiği tehdit mektuplarından birini o zarfın içinde görecektiniz!"

•

Katie bir kaç saat sonra komiser Abbott'un odasından sert iskemlede otururken hep Hoper'in söylediği o davetiye zarfının içindeki tehdit mektubu hikâyesini düşünüyordu. Abbott'un suallerine cevap verirken bile aklını o davetiyeden alamıyordu. Evet New York'tan ayrılacağı sabahın gecesi Mikael apartmanından ayrıldıktan sonra eşyalarını toplarken Fenvik'e götüreceği kâğıtları gözden geçirdiği sırada tehdit mektuplarını, hesap pusulasını evlenme davetiyesini teker teker çıkarıp bakmıştı. Hepsinin de zarfları birbirininkine benziyordu. Tehdit mektuplarından birinin zarfını yanlışlıkla o davetiyenin zarfıyla değiştirmiş olabilirdi. Meçhul katil o gece odasına girdiği zaman üçü yan yana duran ve üzerlerinde aynı adres bulunan o üç zarfı almış gitmişti. Sonradan bu zarflardan birinde tehdit mektubu yerine "... Bay ve Bayan bilmem kim kızları falancanın düğününe şeref vermenizi rica eder..." diye yaldızlı bir davetiye bulunca, meçhul katil kimbilir nasıl şaşırmıştı?

Komiser Abbott ona daha bir sürü malûm sual sorup cevaplarını aldıktan sonra teşekkür edip bütün bu konuşulanların aralarında kalmasını rica etti. Katie kırmızı tuğladan yapılmış karakol binasından çıktıktan sonra da hâîâ tehdit mektuplarını düşünüyordu. Bir ara aklına karakalem resimler geldi. Bir insanın bunları çalması için ya deli veya muayyen bir maksat sahibi olması lâzımdı.. Bu maksat ne ola-

bilirdi? Sadece Katie'nin bu resimleri pek sevdiğini bilen birisi ona eziyet etmiş olmak için bu resimleri çalırdı. Amma bunu da Mikael'le kendisinden başka kimse bilmiyordu. Sonra... Sonra faydası neydi bu resimleri çalmanın? Eğer maksat Katie'ye eziyet etmekse, Katie bir parça üzölmüşü, o kadar. Bu hırsızlığın gerisinde çok mühim bir sebebin saklı bulunduğu muhakkaktı.

Acaba Mikael'in adresini nasıl bulmuşlardı? Kendi saflığına kendi güldü. Bundan daha kolay ne olabilirdi. Telefon rehberini aç Mikael Blith ismini bul, onun karşısında adres yazılı değil miydi? Şu halde bu meçhul katil yakalanmadan kurtuluş yoktu. Fenvik'te de New York'ta da her an bir gölge gibi etraflarında dolaşıyordu.

Otele geldiği zaman detektif Hoper'i kendisini bekler buldu. Detektif istasyona inmiş, pazar günü New York'a gidenleri araştırmış, şüpheli şahsiyetlerden bir tek Puline Trent'in 4,18 treniyle indiğini öğrenmişti. "Vakıa her New York'a inen kimsenin doğruca Mister Mikael'in apartımanına gidip o karakalem resimleri çalması icap etmez." diyordu. "Amma ne de olsa insanın içine bir şüphe giriyor. Öyle ya pazar günü de New York'a alış veriş için gidilmez ya!..."

Sonra kasabanın kütüphanesine gitmiş, on üç sene evvelki gazetelerden Monika'nın ölümüne ait yazılanları okumuş. "O yıl Gerald Blith denilen zatın nerelerde olduğunu öğrenmek isterdim," diye mırıldandı.

Gerald Blith... Yani Mikael'in hayırsız kardeşi... Birden Mikael'in kardeşinden bahsederken duyduğu üzüntüyü hatırladı. "Bunu niçin öğrenmek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Monika havuza düştüğü zaman ben yardım aramak için yola doğru koşmuştum. Yolda rastladığım otomobilli adamın Gerald olmasından şüpheleniyorsunuz değil mi? Amma o adam orta yaşlı biriydi. Gerald olamazdı."

— "Belki o değildir. Fakat o vakit siz on iki yaşında kadardınız O çağda bir kız çocuğunun orta yaşı tayin etmesi çok zordur. Bir çocuk için kendisinden beş on yaş büyük bir insan orta yaşlı görünebilir.

Sonra Hoper, savcı ile konuşmuş, ondan da İlse'nin ölümüne dair bir şeyler öğrenmişti. "İlse öldüğü gece başında bir ipek eşarp bağılı imiş. Polis bu eşarbtı sonradan bayan Franceska'nın evi önünde karların içinde gömülü bulmuş. Eşarp kan içinde imiş. Ayrıca İlse'nin saçlarında ve başındaki yaranın aralıklarında kenevir liflerine tesadüf edilmiş."

— "Kenevir lifleri mi, bu ne demek?"

— "Kenevir lifi çuval yapılmasında kullanılan bir nevi ipliktir. Demek ki İlse ya bir müddet çuval içinde durdu veya otomobilin altına atılmak için çuval içinde taşındı."

Şu halde İlse muhakkak evvelden yaralandı ve baygın bir halde

çuval içinde taşındı. Otomobilin altında can verdi. Amma belki de önceden öldürüldü ve ölümünün bir kaza gibi görünmesi için gene çuval altına atıldı. Her iki şıkta da bu ölüm bir kaza olmaktan çıkıyor, düpedüz cinayet oluyordu. Detektif Hoper içini çekti:

— "Bayan Franceska'nın bodrumunda bir sürü çuval var. Bence ne olduysa o bodrumda oldu," diye mırıldandı.

12

PULINE TRENT, Katie'ye yer gösterirken çekingen bir tavırla: "Ev sana bir parça değişmiş gibi gelmiyor mu?" diye sordu. "Vakıa hepsi gene senin ayrıldığın zamanki eşyalar amma ben bir hayli yerlerini değiştirdim. Bilmem yadırgıyor musun?"

Evet her şeyin yeri değişmişti. Katie onların hepsini kafasında teker teker eski yerlerine koydu. Şuradaki berjerde John amca oturur, gazetesini orada okurdu. Onun karşısındaki koltuk Belinda teyzenin koltuğu idi. Yününü orada örerd. Şu küçük kanapeyi Monika ile bir türlü paylaşamazlardı. Geniş pencere kenarları iki kız kardeşin devamlı bebek oynadıkları yerlerdi. Pencerelerden bahçe, bahçedeki elma ağaçları ve kuyu görünüyordu. Bahçenin sol tarafındaki o kuytu köşede baharda bir sürü çiçek açar ve orayı cennete çevirirdi. Bahçenin gerisinde geniş kırlar görünüyordu. Daha ileride küçük bir dere olacaktı. Bu dere kışın donan o meşum havuza akardı. O günler ne güzel günlerdi. Monika'nın ölümü siyah bir örtü gibi üzerine örtülmüş olmasa buraya ait çocukluk hatıraları gayet güzel ve gayet tatlı idi.

Katie derhal kendini toparladı. On üç sene evvelinin hayallerine dönmenin mânası yoktu. Şimdi yirmi beş yaşında, yakında evlenecek koskoca bir genç kızdı. Bir sigara yaktı.

— "Bir iki ufak değişiklik hiç bir şey bozmamış," dedi. "Hava gene eski hava... Doğrusu hatıralarla dolu olan bir yere seneler sonra tekrar gelmek beni pek memnun etti. Amma böyle aniden gelişim sizi rahatsız etmiş olmasın?"

— "Hiç öyle şey olur mu? Ben hemen her gün evdeyim. Hem sonra, burası senin evin sayılır."

Bu sözü söylerken yüzünün hatlarında garip bir sertlik belirmişti.

Halbuki Puline sağ olduğu müddetçe bu evde yaşıyacaktı. Vasiyetnamede böyle yazılıydı. Ancak Puline öldükten sonra ev Katie'ye

geçecekti. Şayet Katie, Puline'den evvel ölecek olursa o zaman ev tamamen Puline'ye kalacaktı. Katie söyleyecek bir şey bulamadı. Mânâsız bir kaç kelime mırıldandı. Sonra mevzuu değiştirmek için: "Dün Miss Widdey'in cenazesinde idiniz değil mi?" diye sordu.

Puline Trent isteksiz bir kahkaha attı. "Evet orada idim," dedi. "Amma istiyerek gitmedim. Sakın yanlış anlama. Miss Widdey'e karşı her hangi bir düşmanlığım falan yok. Fakat ben'cenazeye gitmekten hoşlanmam da... O yolu Allah kahretsin. Daracık bir şey. O yola bir kere sapmış bulundum. Cenaze arabasının arkasına düştüm. Arkadan da halk sıkıştırdı. Bir türlü yol bulup çıkamadım. Mecburen mezara kadar geldim. Kıyafetime dikkat ettin değil mi? Neydi üzerimdeki o alacalı bucalı renkler? Karnavala gider gibi giyinmişim. Benim cenazeme biri bu kıyafette gelecek olsa, tabutun kapağını kaldırır, ağzıma geleni söylerim."

Yerinden kalktı. Salonda dolaşmağa başladı. Hareketleri kısa, tıknaz vücudundan umulmıyacak kadar çevikti. Pencerelelerin birinden bir müddet dışarıya uzaklara baktı.

— "İlse Petersen'in evinde birisi var. Her halde Arnold Pole'dir."

— "Siz İlse'yi yakından tanırdınız değil mi? Nasıl bir kadındı?"

Puline bakmakta olduğu pencereden birdenbire geri döndü. Katie onun dudaklarının etrafında peyda olan sert çizgileri görünce şaşırdı. Tıknaz kadın: "Çok fena bir kadındı!" diye homurdandı. "Korkunç, feci insandı!"

Bu sözler bir müddet salonun havasında asılı kaldı. İkisi de konuşmadan donmuş gibi durdular. Evvelâ Puline kendini topladı. Ocağa yaklaşarak kenarda duran uzun demiri aldı. Ocaktaki odunları karıştırmaya başladı. Başını çevirmeden konuştu.

— "Fena olsun, iyi olsun nihayet komşuydu. Arnold Pole'nin evde olmadığı akşamlar buraya, bende kalmağa gelirdi. İnsan ne düşünürse düşünsün, gelen misafiri reddedemiyor tabii... Şey bir konyak daha içer misin Katie?"

İnsan ne düşünürse düşünsün, demekten maksadı neydi? Her halde Puline Trent, İlse hakkında kasaba halkının düşündüğü şeylerden çok daha başka şeyler düşünüyordu. Kadehine dökülen konyağa baktı. Sonra uzanıp kadehini alarak konyaktan bir yudum içti. İlse'den bahsedince niçin Puline'nin yüzü birdenbire değişmiş, dudaklarının kenarında sert çizgiler peyda oluvermişti. Bu çizgiler korkunç bir kinin, düşmanlığın saklanamıyacak ifadesinden başka bir şey değildi. Sigarasını söndürmek için eğilirken ev sahibesinin tekrar pencerenin önüne gittiğini gördü.

— "Işıklar söndü. Arnold Pole kasabaya iniyor olmalı."

Birdenbire Katie'nin içini bir ürperti sardı. Bu ev kasabadan uzakta, bu kır yerinde tek başına idi. En yakın ev, yüz elli, iki yüz metre

ilerideki İlse Petersen'in evi idi. Şimdi orada da kimseler yoktu. Bu akşam karanlığında burada Puline Trent'le başbaşa kalmışlardı.

Puline tekrar pencerenin önünden ayrıldı. "Sence İlse otomobilin altına kendi mi düştü, yoksa onu oraya birisi mi itti? Ne dersin?"

Katie ne cevap vereceğini şaşırdı. "Polise göre bu alelade bir kaza. Kar firmasından önünü görmeyen bir araba tarafından çarpılarak oraya fırlatılmış. Peki sizi başka türlü düşünceye sevk eden bir sebep var?"

— "Hiç bir sebep yok." Katie'nin yanına doğru geldi. "Bana bak-sana, bu akşam otele gitmeğe mecbur musun sen?" diye sordu.

Katie ayrılmak için bir vesile çıktığına sevinerek: "Mecburum," dedi. "Epey de geç olmuş. Artık kalkmalıyım. Zaten taksiye bent altı buçukta gelip almasını söylemişim. Saat de tam altı buçuk." Mantosunu, eldivenlerini giyerken: "Bu karlı havada pazar günü istasyona kadar nasıl indiniz?" diye sordu.

— "Yollar pek o kadar fena değildi. Çok zorluk çekmedim. New York'ta bir arkadaşımı görmem lâzımdı da onun için indim."

Bin an dikkalte Katie'nin yüzüne baktı. "Bu suali niçin sordun?" dedi.

Dışarıdan bir korna sesi işitildi. Katie bunu fırsat bilerek Puline'nin sualini cevapsız bıraktı. "İşte arabam geldi," dedi. "Bu hafta bana bir akşam yemeğine gelerseniz, pek memnun olurum."

Merdivenleri inerken gayet mesuttu. Bu iki katlı, on odalı büyük evde Puline Trent'le başbaşa oturmak mecburiyetinden kurtulmuştu. Bu ziyarette, polisin işine yarayabilecek gayet mühim de iki şey öğrenmişti. Puline Trent İlse'den hem müthiş korkuyor, hem de ondan nefret ediyordu.

*

Fenvik kasabası ikinci cenazeyi ertesi günü kaldırdı. İlse Petersen mezarlığın en hücre köşelerinden birine gömülmüştü. Hava yeniden soğumuştur. Erimeğe yüz tutan karlar tekrar buz tutmuştu. Buna rağmen İlse'nin cenazesi bir hayli kalabalık oldu.

Franceska cenazeye gitmedi. Fakat Arnold Pole vardı. Yüzü gayet sert, tavırları ciddi ve asildi. Bütün kasaba halkı onu severdi. Bu sebepten çok kimse onun hatırı için İlse'nin cenazesine gelmişti. Fakat kimse ona baş sağlığı dilemeğe cesaret edemedi. Yüzü sinirden gerilmiş, gözleri çakmak çakmak olmuştu.

Mister Pickering de orada idi. İlkin Katie onun cenazede bulunuşuna şaşmıştı. Fakat İlse'nin ölüsünün onun otomobilinin altında bulunduğunu hatırlayınca bu şaşkınlığı geçti. Avukat Pickering genç kadının ölümünden kendisini de az çok mesul hissettiğinden, onun toprağa

verilmesinde hazır bulunacağı tabii idi.

Sonra cenazede İlse'nin New York'tan gelen bir de akrabası vardı. Bu Bayan Carlotti isminde bir kadındı. Katie ilkin bu isimle İlse arasında bir bağ kuramadı. Fakat kadına dikkatle bakınca tanıdı. Bu aslında İlse'nin yegâne akrabası olan Galbrat Hala idi. Galbrat Hala bir aralık ikinci defa evlenmiş ve Fenvik'ten ayrılarak New York'ta yerleşmişti. İlk kocasının ismini atarak ikinci kocasının ismini almış ve Bayan Carlotti olmuştu.

Cenazeye Mister Hoper de gelmişti. Amma Fenvik'li polislerden kimse yoktu. Merasimin sonuna doğru Hoper'in, bayan Carlotti'nin yanına yaklaşıp onunla bir şeyler konuştuğunu, sonra ikisinin beraberce bir arabaya atlayıp oradan uzaklaştıklarını, Katie'den başka kimse farketmedi.

Sonra otelde buluştukları zaman detektif Hoper, bayan Carlotti ile ne konuştuklarını, kısaca Katie'ye anlattı.

Onu almış karakola götürmüştü. Balina gibi kalın derili, geç anlayışlı hiç bir şeyden memnun olmayan bir kadındı. Fenvik'ten ayrılırken, pek sevmeyişi halde o havuzun ilerisindeki evi yeğeni İlse'ye bırakmıştı. Çünkü kızın hiç bir yerden bir geliri yoktu. Ayrılış günü onu karşısına almış bir de nasihat etmiş, "Bu çamurlardan taşlardan heykel yapmağa çalışacağına boğazını doyurmak için bir işe girsen daha iyi edersin," demişti. Tabii yeğeni onu dinlememişti. Çünkü New York'a taşındıktan sonra, burada kalan bazı ahabplarından yeğeninin evli bir erkekle yaşadığını duymuş, üzülen kâğıda kaleme sarılmış ve ona nasihat yollu oldukça ağır bir mektup yazmıştı. Tabii bu mektuba cevap alamamıştı.

Detektif Hoper, İlse'nin hiç New York'a gelip gelmediğini sorduğu zaman, pek nadir geldiğini söylemişti. Bu gelişlerinde ikisi de o evli adam hikâyesine temastan kaçınmışlar, eve, Fenvik'e dair havadan sudan mevzulardan konuşmuşlardı.

Acaba İlse'nin yaptığı heykellerden sattıkları var mıydı? Yani bu sahada kendine az veya çok bir para temin ediyor muydu? Bu suale de bayan Carlotti, hayır diye cevap vermişti. İlse'nin hiç bir heykelini sattığını duymamıştı. Yani bu sahada on para temin etmiş değildi.

Başka bir sual. Acaba İlse Petersen, New York'a gelip de halasını ziyaret ettiği sıralarda Fenvik'teki bazı kimselerden bahsetmiş miydi? Meselâ bayan Franceska'dan, kızından, avukat Pickering'ten, Jeremy Taylor'dan? Hayır mı? Otel kâtibi Lasky'den, çiçekçi Farrov veya bayan Puline Trent'ten de mi bahsetmemişti?

Puline Trent ismini duyunca bayan Carlotti oturduğu tahta koltukta şöyle bir dikleşmişti.

— "Tuhaf şey," diye mırıldandı. "Bu pazar, bu kadın beni New York'a ziyarete geldi ve bana İlse'nin ölümünden bahsetti."

Bayan Trent, ilse Petersen'in ölümünü duyunca derhal trene atlayarak New York'a koşmuş ve hayatında ilk defa gördüğü bir kadına şaşkın bir lisanla İlse'nin ölümünün kendisini pek şaşırttığını söylemiş, uzun uzun İlse'ye dair konuşmuştu.

Detektif Hoper yaşı kadına bir şey hissettirmemeğe çalışarak Trent'in, yeğeninin hususî hayatına dair her hangi bir şey sorup sormadığını öğrenmeğe çalışması da hiç bir müspet netice vermemişti. Çünkü Puline Trent böyle bir konuşmaya girmemiş, açık açık hiç bir sual sormamış, hep kapalı konuşmuştu. Amma bayan Carlotti'ye kalırsa bir şeye öğrenmek isteyen bir hali vardı. Çünkü öyle olmasa hiç tanımadığı bir kadının adresini öğrenip de, niçin kalkıp tâ New York'a kadar gelsin ve ona yeğeninden bahsetsindi?

tşte bayan Carlotti'den öğrenilenlerin hepsi bu kadardı.

Katie bütün bunları sonuna kadar dinledikten sonra, "Puline Trent gibi bir kadın kalkıp pazar günü New York'a sırf İlse'nin ölümünü, tanımadığı halası bayan Carlotti'ye haber vermeğe gitsin, bu olamaz," diye itiraz etti. "Muhakkak başka bir maksadı vardı. Amma bu maksat neydi, bunu tabii ben bilecek değilim. Bunu bulmak da nihayet gene siz polislere düşüyor."

Detektif Hoper bu sözü duymamış göründü. "Bakın asıl mühim olan nokta şu," dedi. "Bu noktaya hiç kimse temas etmedi. Yaptığı heykelleri satmadığına, herhangi bir yerden de en ufak bir geliri olmadığına göre bu İlse Petersen evini neyle geçindiriyor, vergilerini neyle veriyor, bankada her ay yükselen bir hesabı nasıl oluyordu?"

Katie, "Her halde Arnold Pole'den yardım görüyordu," diye mırıldandı.

— "Pek öyle değil. Bu hususta Mister Pole gayet sarîh malûmat verdi. Eski romanlarının telif haklarından aldığı cüzî bir para ve arada sırada Amerika'nın öbür ucundaki bir, teyzenin yolladığı beş on kuruşla ancak evi geçindirebiliyorlardı. Yoksa bu paralardan arttırıp İlse'nin bankada para biriktirebileceğini hiç tahmin etmiyordu."

— "İlse ne zamandan beri para biriktiriyormuş acaba?"

— "Aşağı yukarı bir yıldan beri."

Katie bir iki yutkunduktan sonra Hoper'e Franceska'nın evinde tuvalet yapmak için yukarı odaya çıktığı zaman duyduğu Cass ile İlse'nin konuşmasını anlattı. Cass'ın ona para verdiği konuşmasından belliydi. Amma İlse'ye başka yerden de para geliyor olmalıydı. Çünkü Cass'ın verebileceği mühim bir şey olamazdı.

Detektif Hoper, Katie'nin anlattıklarını sonuna kadar dikkatle dinledikten sonra içini çekerek gülümsedi. İnsanlar iyilik yapıyorum zanniyle şu polisten bazı şeyler gizlemeseler ne iyi olacaktı. Neyse bari bundan sonra, Katie her duyduğunu, her bildiğini polise derhal anlatsa çok daha iyi ederdi.

O da Katie ile hemfikirdi. İlse'nin temin ettiği para sadece Cass'tan gelmiyordu. Ona asıl gelirini bayan Puline Trent temin ediyordu. Onun İlse'nin ölümünden sonra New York'a koşup, halası bayan Carlotti ile konuşması bunu açık açık anlatıyordu. Puline Trent bu parayı İlse'nin güzel hatırı için vermiyordu her halde. Peki amma ne için veriyordu? Gayet açık... Ortada bir şantaj hâdisesi vardı. İlse bayan Puline Trent'in bir şeyini yakalamış, bu sayede ondan para sızdırıyordu.

Katie, "O gece bir ara Cass'ın İlse'ye "... Fakat beklemeniz lâzım. Beklerseniz, zararlı çıkmazsınız" dediğini duymuştum. Bu da Cass'ın ona bol miktarda para vereceğini göstermez mi? Sonra konuştular, konuştular ve gene bir aralık İlse "... Asıl benim otelde duyup gördüklerim çok daha enteresan," dedi. Bu da onun Miss Widdey'in merdivenden düşüp öldüğü gece otelde mühim bazı şeyler görüp duyduğunu ispat etmez mi?"

Detektif Hoper tekrar içini çekti, "Bütün bunlar belki çok şeyler ispat eder, belki de bir incir çekirdeğini bile doldurmaz. Bunlardan bazıları sizinle, tehdit mektuplarıyla, havuza düşüp ölen üveyi kardeşiniz Monika ile alâkalı. Bazılarının da hiç bir alâkası yok... Bütün bunları zamanla bir bir ayıracağız..."

* *

Katie o gece odasına erken çekildi. Her zaman yaptığı gibi pencerenin önündeki koltuğa gömülüp bir sigara içmek istedi. Fakat nedense birdenbire oda ona pek soğuk ve korkunç göründü. Allahtan soyunmamıştı. Derhal kalkıp aşağıya, Amerikan bara indi. Barmene bir kokteyl söyliyerek yeni bir sigara yaktı.

Acaba Mikael bu gece telefon eder miydi? Bir gece evvel o otelde yokken aramış, onu bulamayınca detektif Hoper'le konuşmuştu. Hoper, onun Jeremy ile yemeğe gittiğini söylemiş miydi? Birdenbire yüzünün kızardığını hisetti. Söylemişse ne olurdu sanki? Katie gizli gitmemişti ki... Nasıl olsa bunu Mikael'i ilk gördüğü gün kendisi söyleyecekti. Fakat ne olursa olsun seven bir erkeğin böyle bir şeyi sevdiği kadından değil de başka birinden duyması pek hoş olmazdı. Acaba Mikael şimdi ne yapıyordu? Her halde ya yazıhanesinde veya evinin çalışına odasında Panorama mecmuasının hikâye resimlerini bitirmeğe çalışıyordu.

Barmen kokteyli önüne koyduğu sırada, otelin garsonlarından biri yanına yaklaşarak: "Sizi New York'tan arıyorlar!" diye haber verdi. "Telefonu buraya mı bağliyalım, yoksa holdeki telefon odasından mı konuşacaksınız?"

Katie: "Siz hole bağlayın geliyorum," diyerek heyecanla yerinden fırladı.

— "Mikael sen misin? Ne var, nasılsın? Neye buraya gelmiyorsun?"

Ariyan nişanlısı idi. Onun böyle heyecanla konuşmasından şüphelenmişti. Katie'nin suallerine cevap vermeden o da heyecanla: "Sende ne var? İyi misin?" diye sordu. Sonra ikisi birden bu mânâsız heyecanlarına karşılıklı güldüler. Mikael iyi idi. Amma Katie'nin tahmin ettiği gibi işleri çok sıkışmıştı. Panorama'nın resimlerini yetiştirebilmek için gece gündüz çalışıyordu. "Bütün aklım fikrim sende Kati," diyordu. "Mamafih detektif Hoper'in senin yanında olması iyi bir şey. Amma ne de olsa gene merak ediyorum. Kendine dikkat et. Yalnız pek dolaşma. Gece yatarken kapını muhakkak kilitle... Ben yarın bir fırsatını bulup geleceğim."

— "Kaçta burada olursun? Seni karşılamaya istasyona geleyim."

— "Hiç zahmet etme. Kaç treniyle geleceğimi şimdiden kestiremem. İşleri bitirmeme bağlı. Şey... Bizim karakalem resimlerin çalındığını duydun değil mi?"

— "Duydum tabii. Detektif Hoper anlattı. Nasıl oldu bu iş?"

— "Bizim apartıman dairelerinin anahtarlarından birer tanesi binanın kapıcısında bulunur. Temizlik için, bilirsin.

"Biz çıkınca kapıcının karısı daireleri temizler. O akşam üstü kapıcı odasında yalnız oturuyormuş. Anahtar destesi de masasının üstünde imiş. Bir ara bir dairenin zili çalmış bakmağa çıkmış. İşte o sırada masanın üstünde unuttuğu desteden benim anahtar alınmış. Bana kalırsa bu hikâye tamamen palavra. Herifin biri kapıcıya bir on dolarlık verdi, bir de güzel masal uydurup beş dakikalığına anahtarı istedi. O da verdi. İş ciddiye binince o da bana bu hikâyeyi uydurdu."

— "Peki amma neye çaldılar o resimleri?"

— "Bilmiyorum ki sevgilim. Bilsem, kimin çaldığını da bulurum."

— "Amma çok güzel şeylerdi..."

— "Üzülme ben sana yenilerini yaparım."

Katie ona Puline Trent'in pazar günü New York'a indiğini anlattı. Mikael bir şey anlamadı. Katie de zaten söyler söylemez pişman olmuştu. Böyle şeyler, mânâsız şüpheler, tahminler telefonda konuşulup anlaşılacak şeyler değildi. Nasıl olsa Mikael ertesi günü geliyordu. O zaman daha mufassal anlatırdı.

Telefonu kapadığı zaman içi rahattı. Mikael'in sesi her zaman ona bir emniyet, bir huzur veriyordu. Amerikan bara dönerek kokteyli acele acele içti. Sonra odasına çıkıp sıcak bir duş aldı. Saçlarını taryıp yüzünü, ellerini kremledikten sonra kapısını kilitleyip yattı.

13

ERTESİ SABAH Katie otelin yemek salonuna indiği zaman detektif Hoper'i kahvaltısını bitirmiş, kahvesini içer buldu. Havadisler pek iyi değildi. Polis İlse'nin başına bir kürekle vurulup öldürüldüğünden şüpheleniyordu. Sonradan çuvala konup otomobilin yanına kadar taşınmış, tekerleklerin altına bırakılmıştı. Peki çuval ne olmuştu? Onu bodruma dönüp kalorifer kazanında yakmak işten bile değildi. Amma mühimmi, yapılan otopside baştaki yarada kürekle vurulduğuna dair bazı şüpheler hasıl olmuştu. Fakat kürekten yarada kalacak ve ancak mikroskopla görebilecek madeni zerrelere eser yoktu. Bunu izah için bir tek çare kalıyordu. O da İlse öldürülürken başında eşarp bulunması ihtimali idi. Kürek eşarpa vurduğu için eşarp, küreğin doğrudan doğruya yaraya temasına mâni olmuştu. O zaman kürekten dökülen madeni zerrelere eşarpta rastlamak kabildi. Fakat eşarp da saatlerce kar altında kalmış, çamurlanmış, pisenmişti. Bu vaziyette onda bu madeni zerreleri bulmağa imkân yoktu.

Bu durumda da, cinayetin bodrumda işlendiğine dair en ufak bir ipucuna rastlanmamıştı. Vakıa kalkıp İlse, "Beni burada öldürdüler!" diye rujiyle bodrumun duvarına yazılar yazacak değildi amma, herhalde bodrumda gayet de ehemmiyetsiz olsa bir iki ipucu bulunabilirdi.

Detektif gittikten sonra Katie'yi bir düşüncedir aldı. İlse'nin katili bir bulunsa her şey halledilecekti. Kendisine tehdit mektupları yazanın Monika'nın mezarına çelenk gönderenin, otelde Miss Widdey'i öldürenin hep aynı şahıs olduğundan emindi. Peki İlse'yi öldürmekte kimin menfaati vardı? Evvelâ Franceska'nın. Arada o kadın olmasa Arnold Pole belki karısına dönerdi. Cass da aynı düşünceyle, babasıyla annesinin birleşmesini temin etmek maksadiyle bu cinayeti işleyebilirdi. Üçüncü olarak Arnold Pole'nin kendisi, bu kadından kurtulmak için son çareyi cinayette bulmuş olabilirdi. Bir de Pilline Trent vardı. O da İlse tarafından şantaj edildiği için böyle bir cinayeti tasarlıyabilirdi. En son olarak ortada Jeremy Taylor kalıyordu. O da altmış bin dolarlık bir kayınpederi istemiyecek kadar aptal değildi. Amma böyle gayet ufak ve ilerisi belli olmayan bir istikbal için Jeremy işi cinayete kadar götürebilir miydi? İşte bütün mesele buradaydı.

Bir gece evvel Jeremy ile yemekten dönerken arabanın patinaj ya-

pıp yolun kenarına kaymasını hatırladı, Jeremy onu arabadan çıkarmak istemişti. Arabadan çıkınca ne olacaktı? Üç ihtimal vardı. Ya Jeremy gayet normal arabayı yolun kenarından kurtarmağa çalışacak veya otomobilde yapamadığını yapıp birden Katie'yi kollarına alarak sevip okşayacak, yahut da onu kafasında tasarladığı bir şekilde öldürecekti.

O sırada lokantaya Jeremy Taylor girdi. Gayet neşeli bir hali vardı. Nişanlısı Cass'ın otelde kaybetmiş olduğu pudralığını bulmuştu. "O gün merak etmiştin de, haber vereyim dedim."

Katie merak ettiğini, ettiyse bile bunu Jeremy'ye söylediğini hatırlamıyordu. Bir şeyler konuşmuş olmak için: "Franceska nasıl?" diye sordu.

— "Şimdi gayet iyi. Amma bu hâdise olduğu zaman niçin derhal polise haber vermediler, bir türlü aklım almadı. İnsan evinin önüne çıkamadıktan sonra bu memlekette asayiş var, denebilir mi? Ben olsam böyle bir şeyi hâdise yaparım. Allahtan fazla bir şey olmadı da çabucak atlattı."

Jeremy başka bir şey söylemeden geldiği gibi aniden uzaklaştı.

* *

Katie, kahvaltıdan sonra dolaşmak üzere kasabaya indiği zaman postahanenin önünde Franceska'ya rastladı. Genç kadın elindeki iki üç mektubun zarflarını gözden geçiriyordu. Katie dikkat etti, Franceska artık eski Franceska değildi. Gözlerinin kenarında bir iki hafif kırışık peyda olmuş, yüzündeki o donuk asalet, tamamen bir yorgunluğa dönmüştü. Katie ona daha bir kaç gün yatıp dinlenmesi lâzım geldiğini söyledi. Franceska tam bir Fransız kadını gibi, kendini kadınlığından uzaklaştıracağını zannettiği bu tavsiyeleri katiyen dinlemeyeceğini jestleriyle, bir iki kelimelik dokunuşlarıyla anlattı. O evinin kapısının önündeki taarruza uğrama hikâyesi gayet basit bir şeydi ve tamamiyle geçmişti. Birdenbire mevzuu değiştirme ihtiyacını duymuş gibi: "Eğer bir yere sözün yoksa benimle dükkâna gelsene," dedi, "Bir iki dakika oturur, öteden beriden konuşuruz-."

Katie onunla birlikte dükkâna gitmek istemedi. Geçen gün kurdele kutusunu ararken arkadaki küçük odayı allak bullak edişini hatırlıyarak sıkıldı. Fakat bunu Franceska'ya söylemezdi. Çaresiz boynunu bükerek onun peşine takıldı.

Franceska kapıyı arkalarından kapayıp ışıkları yaktı. Mantosunu çıkarırken birdenbire sinirlenmiş gibi:

— "Şu polisin de ne yapmak istediğini bir türlü anlamıyorum," diye homurdandı. "Niçin gizli kapaklı çalışıyorlar? Niçin ortaya çıkıp da açıkça ilse'nin katilini aramıyorlar?"

— "Demek sen İlse'nin öldürüldüğünü düşünüyorsun?"

— "Tabii öldürüldü. Onlar da bu fikirde amma saklıyorlar. Düşün İd James'i bile sorguya çektiler. James kim biliyor musun? Bizim kaloriferin küllerini atan adam. O çavuş Gilfoyle yok mu, sabah demiyor, akşam demiyor bizim evin etrafında dolaşıyor. Güya pazar gecesi o benim kafama vuran adamın ayak izlerini arıyorlarmış. Halbuki pazar sabahı da geldiler. O zaman ne arıyorlardı? Ben gayet eminim polis İlse'nin öldürüldüğü fikrinde ve kimseye belli etmeden bu cinayete ait ipuçları arıyor."

Masanın başına oturarak çantasından bir sigara aldı.

Katie: "O gece evin önünde taarruza uğrayıp da arkadan başına vurulduğu zaman niçin polis çağırmadın?" diye sordu.

Bir an Franceska masanın gözünü açarak bir kibrit aradı. "Çok geç olmuştu. O saatte polis çağırarak istemedim," dedi. Kibriti yakaa eli gayet sakindi ve hiç titremiyordu. "Hem sonra biç bir yaram berem yoktu. Sadece arkadan kafama vurdular, o kadar."

Gece yansına doğru evinin önünde bir gürültü işitiyor, nedir diye merak edip dışarıya çıkıyor, arkadan gelen birisi kafasına bir şeyle vurup onu baygın yere yıkıyor da bunu hemen polise haber verecek kadar mühimsemiyorlar.

Acaba o gece hakikaten böyle bir hâdise oldu mu? Yoksa bunu Franceska ile kızı mı uydurdu?

İçine böyle bir şüphe girince Katie orada rahat edemez oldu. El-divenlerini bıraktığı masanın üzerinden alarak giyinmeğe başladı. Franceska onun gitmek üzere hazırlandığını hissedince: "Dur, gitme Katie," dedi. Yerinden kalkarak dükkânın içinde dolaşmağa başladı. Katie onun bir şeyler söylemeğe hazırlandığını anlıyarak bekledi.

— "Şey... Sana söylemek istediğim şu ki... Ne diyecektim, Şey... Ben artık onları almıyorum. O gün, hatırlıyorsun değil mi? Arka odada kurdele kutusunu ararken onları bulmuştun. Anlamıyormuş gibi bakma yüzüme... Çantanın içinde o gişeyi bulduğun zaman evvelâ aspirin falan zannettin muhakkak. Amma sonra anladın... Çünkü gürültüyü işitip de sana bakmağa geldiğim zaman gözlerindeki heyecandan o şişenin içinde ne olduğunu anladığını derhal hissettim."

Katie, Franceska'nın vitrindeki Noel ağacını süslediği günü ona yardım edişini hatırladı. İlk on ona o yuvarlak madeni topları, sonra parlak yaldızdan yıldızları vermiş, Franceska da bunları ağaca serpiştirmişti. Sonradan kurdele kutusunu almak üzere Katie'yi arka odaya göndermişti. Katie zarftan kurdele kutusunu indirirken bir çok şeyler devirmişti. Bunların arasında içi açılıp yere düşen bir çantada ruj, kibrit gibi bir sürü ufak tefek ile beraber bir de aspirin tüpüne benzer bir şişe düşmüştü. İşte Franceska şimdi o şişeden bahsediyordu.

Halbuki Katie o gün o küçük şişeyle katiyen alâkadar olmamıştı.

Onu meraklandıran şey çantada bulmuş olduğu bir mektuptu. Tabii bunun böyle olduğunu Franceska'ya söyleyemezdi.

Franceska: "Hâlâ anlamıyormuş gibi bakıyorsun yüzüme Katie," diyordu. "O hapların çantada olduğunu unutmuştum ben. Sen çantayı devirip içindikiler meydana saçılınca şişe de ortaya çıktı. O gün sen gittikten sonra şişeyi fırlattım attım."

Katie hiç bir şey söylemeden onun devam etmesini bekledi.

— "O zamanlar ne kadar rahatsızdım bilsen. Şimdi çok şükür tamamen kurtulmuş vaziyette olduğum için rahat rahat konuşabiliyorum."

Mesele şu idi! Arnold Pole evi terk edip gittikten sonra Franceska'ya bir uyusukluk arız olmuştu. Doktor o zaman kendisine lüminal nevinden bir ilâç vermişti. İlâcı almağa başladığından beş altı ay kadar soma idi galiba... Artık gece yatarken aldığı bir veya iki hap kâfi gelmemeğe başlamıştı. Franceska doktora sormadan hapların miktarını arttırmıştı. "İlk zamanlar bu çok hoşuma gitti," diye anlatmağa devam etti. "Akşamları hapları alır almaz derhal uyuyor, sabah geç vakitlere kadar yatıyordum. Sabahleyin de bir kuş gibi kalkıyordum. Sonraları sinirlerim bozulmağa, rahatsız olmağa başladım. Artık sabahları bitkin ve halsiz kalkıyordum. Bütün gün asap bozukluğu içinde kıvranıyor, en ufak bir gürültüden rahatsız oluyor, sebepsiz kavga edecek yer anyordum. Bir zaman geldi ki intihan bile düşünmeğe başladım. Bu bir müddet böyle devam etti. Nihayet bir gün eczaneden bir şey alırken bu halimden Thomas'a bahsettim. Thomas'ı tanırsın değil mi?"

Katie genç, yakışıklı eczacı kalfasını hatırladı. Kadınların hemen hepsine iyi muamele eden bu delikanlıya, Franceska gibi hoş, cazip bir kadın ne isterse yaptırabilirdi.

— "İşte Thomas bana o hapları verdi. İçinde ne var bilmiyorum amma müthiş faydasını gördüm. O asap bozukluklarım, vücut kırıklıklarım derhal geçti. Sabah kahvaltısı, bazan öğle yemeği dahi yemeden edebiliyordum amma, o hapları almadan yapamıyordum. Bir müddet sonra hapların korkunç şekilde tiryakisi olmağa başladığımı anladım. Onlar hayatımın bir parçası haline girmeğe başlamışlardı. Bir gün katı kararımı verdim ve birdenbire hapları bıraktım. Beş on gün korkunç sıkıntılar çektim, amma sonunda kendimi kurtarmış oldum."

Franceska bir sigara daha yaktı. Katie oturduğu iskemlede üzüntüden büzülmüş kalmıştı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Franceska birden ona döndü. Yüzünde hastalıktan kalkmış bir insanın neşesi, güzelliği vardı.

— "Beni bir dost gibi dinlediğine teşekkür ederim," dedi. "Şey... Bugünlerde hiç Arnold'ü gördün mü?"

Katie görmediğini söyledi.

— "Kitabının satılması ne güzel değil mi? Tam altmış bin dolar alacak. Fenvik gibi bir kasabada harcamak için altmış bin dolar çok büyük bir para... Şayet onu görürsen benim tarafımdan da tebrik et olmaz mı?"

Demek ki İlse'nin öldüğü gece damdan düşer gibi eve uğrayışından sonra Franceska bir daha kocasını görmemişti. Parasızlık ve İlse gibi iki mühim sebep ortadan kalktıktan sonra Arnold'un hâlâ evine dönmemesi biraz garipti. Çünkü Cass bir aralkı ona, babasının bu hayattan bıktığını, evine dönmek istediğini söylemişti. Şu halde bu yalandı. Daha doğrusu Katie'nin Fenvik'te duyduklarının çoğu yalandı. Demek ki eskiden sadece dedikoducu alan kasaba halkı şimdi yalana da alışmıştı.

Franceska'nın dükkânından ayrıldıktan sonra Katie yolda hep bunları düşünüyordu. Detektif Hoper'in dediklerine göre Fenvik'te herkes bir şeyler saklıyor ve bu sebepten bir takım yalanlar arka arkaya ipe diziyorlardı. Meselâ Puline Trent hiç tanışmadığı, o güne kadar görüşmediği İlse'nin halasını, İlse öldüğü gecenin ertesi günü New York'a kadar inerek ziyarete gidiyor ve bu ziyareti sırf bir dostluk çerçevesi içinde göstermeğe çalışıyordu. Halbuki gayet açıktı. İlse onu mütemadiyen şantaj ederek para çekmişti. Puline Trent acaba bu şantaj hakkında malûmatı var mı diye haiayı ziyarete New York'a koşmuştu.

Franceska'nın, o kudrele kutusunu aradığı gün Katie'yi dükkânın arkasındaki küçük odada dökülen eşyaların arasında gördüğü zaman ki sinirlenmesinin sebebi ele şimdi anlatılıyordu. Katie'nin o hapları görmesine sinirlenmişti. Sonra e gün gelen karanfilleri görünce nasıl kızarmış, nasıl heyecanla yüzüne sürmüştü?... Bugün Arnold'a, tebriklerini yollamasından da anlaşıyordu ki Franceska hâlâ kocasını seviyordu ve o gün o karanfiller de ondan gelmişti.

Katie, acaba Monika'nın mezarına gönderilen karanfilleri de Arnold Pole mi yolladı? diye düşündü.

Rüzgâr insanın yüzünü bıçak gibi kesiyordu. Sokakta ve damların üzerindeki erimeğe yüz tutmuş karlar bu sert rüzgârın tesiriyle tekrar donmuş ve iğri büğrü şekiller almışlardı. Genç kız acele etmeden gavesiz dolaşarak otele doğru yürümeğe başladı.

Bir an az kaldı Arnold Pole ile çarpışıp yere düşeceklerdi. Ona, karakolun üç dört basamak merdivenini İndiği sırada rastladı. Başı açıktı. Dudaklarının arasında henüz yanmış bir sigara vardı. Yüzü düşünceli idi. Katie'yi gördüğü halde tanımamıştı.

Genç kız: "Merhaba Arnold," dedi. "Sana söyleyeceklerim var..."

Fakat Arnold Pole durmadı. Dudaklarının arasından: "Nasılsın Katie?" diye mırıldanarak geçip gitti.

Katie de sokaklarda daha fazla oyalanmaktan vazgeçerek otelini döndü. Ah şimdi Mikael burada olsa ne rahat ederdi. Franceska ona bilmem neyi anlatmış, Arnold Pole yolda durup yüzüne bakmamış, Puline Trent New York'a inmiş veya inmemiş onu alâkadar etmezdi. Mikael yanında iken dış âlemin hiç bir ehemmiyeti kalmıyor, sadece kendi saadetini düşünüyordu.

Odasına girdiği zaman şaşırdı. Yatağının baş ucundaki ufak masanın üstünde beyaz bir zarf duruyordu. Zarfın üzerinde hiç bir yazı olmamasına rağmen onun kimden geldiğini derhal hissetmişti. Zarfı açıp baktı. İçinde gayet dikkatle kesilmiş bir gazete kupürü vardı. On üç sene evvelki kazaya, Monika'nın ölümüne ait bir teşekkür ilânı idi, "Bay ve Bayan John Meredith sevgili kızları Monika'nın ölümü dolayısıyla gerek bizzat gelip, gerek telefonla, gerek mektupla veya telgrafla başsağlığı dileyen dostlarına..."

Gerisini okumadı. Meçhul düşmanı Katie'ye rahatsızlık vermekte devam etmek azminde görünüyordu. Amma bu sefer mektup yazıp kendini ele vermektense gazete kupürünü göndermeği tercih etmişti.

Bu gazete parçası Katie'nin üzerinde en ufak bir tesir yapmadı. İlk günlerde olsa heyecanlanır, eli ayağı titrerdi. Halbuki gayet sakin zarfı çantasına koymuş, sonra banyoya giderek elini yüzünü yıkamış, tuvaletini tazelemiş, bir sigara yakarak bir kaç nefes içip aşağıya inmişti.

Otel kâtibi Mister Lasky onu heyecanla karşıladı. Şu Miss Widdey'in ölümü hâdisesinden sonra otelin işleri tamamen bozulmuştu. Bu sebeple Mister Lasky elinde kalan bir kaç müşteriye azamî alâkayı göstermeğe çalışıyordu. "Bir emriniz mi var Miss Katie?" diye sordu.

— "Şimdi odama çıktığım zaman masanın üzerinde bir mektup buldum. Halbuki sabahleyin yoktu. Odaları temizleyen hizmetçiyi rica edeceğim. Bu mektubu acaba kim bırakmış ona sormak istiyorum."

Mister Lasky büsbütün heyecanlandı. Derhal hizmetçiyi buldurdu. Fakat ondan da fazla bir şey öğrenemediler. Kadıncağız sabahleyin odayı temizlemeğe girdiği vakit kapının önünde, yarısı halının altında kalmış bir şekilde bu mektubu bulmuştu. Miss Katie'ye bırakılmış bir haberdur düşüncesiyle zarfı alıp yatağın baş ucundaki masanın üstüne koymuş.

Katie: "Acaba mektup bu sabah mı atılmıştı?" diye sordu. "Yoksa daha evvel atılmış olabilir mi?"

Hizmetçiye göre olabilirdi. Halıyı iki gün önce, Miss Katie bu odaya geçeceği gün kaldırıp temizlemişti. O vakit bu zarfı görmemişti. Şu halde mektup son iki gün zarfında her hangi bir zaman atılmış olabildi. Hızla atılırsa halının altına gider, orada kalırdı. Halının üzerinde gezinmelerden yavaş yavaş ucu halının kenarından dışarı çıkmış ve bu sabah da kendisi onu görmüş olabilirdi. Yahut da doğrudan doğru-

ya bu sabah bırakılmıştı. Bu da olabilirdi. Açıkçası hizmetçi için her şey olabilirdi. Daha doğrusu onun bilgisine güvenmemek lâzımdı.

Katie onları fazla merakla bırakmamak için: "Mühim bir şey değil," dedi. "Sadece mektubun ne zaman geldiğin öğrenmek istiyordum o kadar."

Öğle yemeğini iştahla yedi. Kendi heyecansızlığına kendisi hayret ediyordu. Bir aralık detektif Hoper'i aradı, bulamadı. Mikael'in hangi trenle geleceğini bilse hiç olmazsa istasyona iner oyalanırdı. Üç kadar ne yapacağını bilmeden aşağıda oturdu. Üçten sonra kalktı. Monika'nın düştüğü havuzu görmeğe gitti.

14

A RADAN on üç sene geçmiş olmasına rağmen havuz ve civarı, kafasındaki hayalin aynı idi. Küçük taş köprüden inip yolun kenarından havuza bakarken istemiyerek öğleyin odasında bulduğu gazete parçasını düşündü. Bunu gönderen adam acaba bu teşekkür ilânını Fenvik kasabası kütüphanesindeki gazete koleksiyonundan mı kesmişti? Yoksa on üç yıl önceki gazeteyi sırf bugün kullanmak için tâ o zamandan mı saklamıştı. Eğer böyle ise bugün oynanan oyun, senelerce evvel hazırlanmış gayet hesaplı, korkunç bir plânın bugün tatbik edilmişinden ibaretti.

Geniş havuzun bir tarafında İlse Petersen'in evinin bahçesi başlıyordu. Bahçe hafif bir meyille yükselir kırk - elli metre ilerideki ufak tepede ev görünüyordu. Havuzun arka tarafında yan yana dikilmiş ağaçlar vardı. Havuzun öbür tarafındaki arazi de kendilerine, Katie'nin ailesine aitti.

Bir an kendisini tam on üç sene evvelki o meşum günü yaşıyor zannetti. O gün de hava gene böyle kapalı ve soğuktu. Saat hemen hemen aynı, üç ile dört arası idi. Havuzun üzerinde dört, beş kız çocuğu ayaklarına patenler takmış, buzun üzerinde beyaz çizgiler bırakarak kayıyorlardı. Katie havuzun arka tarafındaki ağaçlığa geçmek istedi. Oraya gitmek için üç yol vardı. Ya doğrudan doğruya donmuş havuzun üzerinden geçecekti. Yahut da İlse'nin bahçesini çeviren alçak duvarın üzerinde yürüyecekti. Bu iki yol da tehlikeli idi. Bunun üzerinde kayar, düşebilirdi. Duvarın üzerinde yürümek de hoşuna gitmedi. Yer yer duvardan dışarı taşmış dikenli çalılar elbisesini yutabilirdi. En iyi-

si öbür taraftan, kendi arazisinden geçmekti. Orası da toprak ve kuru dal yığınlarıyla yer yer öbeklenmişti. Katie bu yığınların üzerinden dikkatle inip çıkarak havuzun geri tarafına vardı. Sık ağaçların arasında durarak o taraftan havuza ve ilerideki yol baktı.

On üç sene evvel o meşum gün burada birisi gizlenerek durmuş ve üç kız çocuğunun o korkunç macerasını seyretmişti. Katie ses çıkarmaktan korkarak, kıpırdamadan, dinliyerek, etrafı gözliyerek duruyordu. On üç yıl evvelki macerayı tekrar yaşamak, bir ağaç dalı hışırtısından, bir kuş kanadı sesinden o güne ait unuttuğu bir şeyi keşfetmek istiyordu. Yavaş yavaş kafasında bir şeyler canlanmağa başladı. Acaba?... Acaba olabilir miydi bu?...

İlse Petersen'in evinde bir ışık yandı. Katie birdenbire başını o tarafa çevirerek heyecandan nefesini tuttu. Işıklı odanın penceresinde camın arkasında hareketsiz biri duruyor ve kendisine bakıyordu. Bu İlse olamazdı. O çoktan ölmüş ve gömülmüştü. O halde neye titriyordu böyle? Kendini toparlamalı idi. Hafifçe vücudunu dikleştirerek derin bir nefes aldı. O sırada İlse'lerin penceresindeki gölge hareket etti ve kendisine el salladı. Evet, evet bu Arnold Pole idi. Öyle ya, o evde şimdi başka kim olabilirdi? Birden kafası tekrar on üç sene evveline gitti. İlse muhakkak o gün burada, ağaçların arkasında saklanan kimseyi görmüştü. İşte bunu o tehdit mektuplarını yazan kimseye de söylemiş olacak ki, katil tehlikeyi anlıyarak onu ortadan kaldırmıştı.

Bunları düşünürken birden kafasının içinde bir şeyler canlanır gibi oldu. Sonra bunlar tekrar kayboldu. Ne kadar düşünmeye çalıştıysa da kafasındakileri yeniden toparlayamadı.

Geldiği yoldan koşarcasına döndü. Son tümseği atlayıp esas yola çıkarken birisinin kendisine seslendiğini duydu. Dönüp baktı. Arnold arabasiyle ona doğru geliyordu. Yanına gelince durdu.

— "Seni otele götürebilirim," dedi. "Yürümek istemiyorsan bin. Evvelâ Cass'a uğrayıp bir şey bırakacağım. Sonra da otele kadar uzanırım."

Katie teşekkür ederek yanına oturdu. Arnold'un sabahki dalgınlığı yoktu. Polisten, İlse'nin ölümünden hiç bahsetmediler. Mamafih Katie onun, ölmüş bir kadının evinde hâlâ oturmakta ısrar etmesinin mânasını anlayamıyordu. Amma buna dair hiç bir şey söylemedi. Kitabının filme alınmasından bahsetti. Senaryoyu kimin yapacağını, film çevrilirken Hollywood'a gidip gitmiyeceğini sordu. Sonra yavaşça "Franceska tebriklerini gönderdi," diye fısıldadı.

Arabanın direksiyonu hafifçe titredi. Arnold gözlerini çevirmiş, Katie'nin yüzüne bakıyordu.

— "Sahi mi söylüyorsun?" diye sordu.

— "Tabii sahi söylüyorum... Dikkat ağaca çarpacağız!"

Arnold hemen direksiyonu kırdı. Yolun kenarındaki kocaman ağa-

cı sıyrarak geçtiler. Bir müddet konuşmadan yol aldılar. Nihayet bir köşeyi dönünce Franceska'nın evi görüldü.

Cass, üzerine kalın ski elbiseleri giymiş, elinde kürek eve giden yolun karlarını temizliyordu. Küreklediği karları küçük tepeler halinde yolun iki yanına yığılmıştı. Bir an doğrulduğu zaman arabayı ve gelenleri gördü. Onlara doğru yürürken Arnold daha atik davranarak arabadan atlayıp kızının yanına koştu.

Katie bütün dikkatiyle onların ne konuştuklarını dinlemeğe hazırlandı. Arnold'un arkası Katie'ye dönüktü. İri vücudu da kızını kapatıyordu. Cebinden bir şey çıkararak Cass'a verdi. Cass da babasının verdiği şeyi derhal cebine sokarken Katie bu kısa an içinde el değiştiren şeyin yeşil renkte olduğunu gördü.

Arnold hafifçe kenara çekildiği için Cass tekrar meydana çıktı. Eğilip kızının kulağına bir şeyler fısıldadı. Cass kıpkırmızı kesilerek başını yana çevirdi.

Bu sessiz tiyatro burada bitmedi. Arnold yeniden kızının kulağına bir şey söyledi. Cass başını kaldırıp babasının yüzüne soran gözlerle baktı. Sonra ikisi birden otomobile doğru yürüdüler. Cass, Katie'yi selâmladı. "Nasıl halimi beğendin mi?" diye gülümseyerek sordu. Sonra elini büyük bir jestle ufak kar kümelerine doğru sallıyarak: "Akşama kadar bütün yolu temizlemem lâzım," diye ilâve etti.

Birden Katie'nin kafasında bir şimşek çaktı. Arnold'un kızına gizlice verdiği şey eldivendi. Deminden beri kafasının içinde düğümlenen yeşil rengi, şimdi Cass'ın elini sallamasıyla bağlamış ve eldiveni bulmuştu. Cass'ın yeşil eldivenleri vardı. Otele geldiği gün onlar elinde idi. O herhalde İlse'nin öldüğü gün, öğleden sonra onların evine gizlice giren ziyaretçi de Cass idi. Evden acele ile ayrılırken eldivenini düşürmüş olacaktı. Bunu babası bulmuş, meydana çıkmaması için saklamış, şimdi de getirip kızına vermişti.

Arnold yanına oturmuş, motörü işletmeğe çalışıyordu. Otomobil hareket edince birbirlerine el salladılar. Onlar köşeyi dönerken Cass tekrar küreğini bıraktığı yere gidiyordu.

Araba gayet yavaş yol alıyordu. Arnold gözlerini yola dikmiş konuşmuyordu. Gizlemeğe çalınmasına rağmen aklı Franceska ile meşguldü. Onu hâlâ sevdiği belliydi. Öyle olmasa,, Katie, onun tebriklerini yolladığını söylediği zaman sarsılır, direksiyonu elinden kaçırır mıydı? Peki niçin bu hissini saklamağa çalışıyordu? Yoksa bunu itiraf etmesine mâni olan bir şey, bir kimse mi vardı? Katie'nin aklına avukat Pickering geldi. Elinde olmıyarak onun ismini yüksek sesle mırıldandı.

Arnold dönüp ona baktı. Sonra soğuk bir kahkaha atarak gaza bastı. Araba birden hızlanıp donmuş yolun üzerinde sallana sallana ilerlerken Arnold "Pickering ha!" diye homurdandı. "Pickering bir kaç

günlüğüne kasabadan kaçmağı faydalı bulmuş olacak ki ortadan yok oldu!"

Otelin kapısında durdukları zaman Katie teşekkür edecek oldu. Arnold onu dinlemiyordu. Bir şey düşünür gibi bir hali vardı. "Bu gece seni görmeğe geleceğim," dedi.

Katie şaşırmişti: "Beni mi neye?" diye sordu.

— "Muhafızın öyle emretti de ondan..."

Başka bir şey söylemeden gaza basıp uzaklaştı.

•

Otelin müdüriyet bankında Mikael'den gelmiş bir telgraf vardı. Nişanlısı, kendisini özlediğini yazıyor ve 6,14 treniyle Fenvik'te olacağını haber veriyordu. Katie holdeki saate bakıp trene daha vakit olduğunu görünce detektif Hoper'i aramağa çıktı. Onu yatak odalarının bulunduğu koridordaki koltuklarda dinlenir buldu. Kendisine gelen zarfla içindeki gazeteden kesilmiş teşekkür ilânını gösterdi. Oda hizmetçisiyle yaptığı konuşmayı anlattı. Detektif Hoper: "Bende kalabilir mi?" diyerek zarfla ilânı cebine koyarken: "Herhalde kasaba kütüphanesindeki gazete koleksiyonlarından kesilmiş olacak," diye ilâve etti. "Yarın gider kontrol ederim." Bir an sustu. "Bayağı insan merak ediyor doğrusu..."

— "Neyi Mister Hoper?"

— "Bundan sonra ne olacağını..., "

Katie, detektife o zarif, elini işe pek sürmiyen Cass'ın bahçelerinin önündeki karı temizlediğini anlattı. Sonra: "Bence karın içinde aradığı şeyi bulamayacak," dedi. Bir müddet konuşmadan öyle oturdular. Nihayet sonunda konuşan yine Katie oldu:

— "Demin o malûm havuzun bulunduğu yere gittim. Dönüşte Arnold Pole beni arabasına alarak buraya getirdi. Ayrılırken de sizin, bu gece buraya gelmesi için tembih ettiğinizi söyledi. Doğru mu bu, niçin lüzum gördünüz buna?"

Hoper genç kızın sualine doğrudan doğruya cevap vermedi. "Ben sadece onu değil, bu hâdiselerle uzaktan ve yakından ilgisi olanların hepsini davet ettim. Sadece Bayan Puline Trent kaldı. Onu da siz, bu akşam için yemeğe çağırın."

— "Saat beşi geçiyor. Bundan sonra böyle bir daveti kabul edeceğini zannetmem."

— "Ben zannediyorum. Mister Jeremy Taylor da nişanlısı Cass'la annesi Franceska'yı alıp gelecek. Böylece hep toplanmış olacağız."

— "Fakat avukat Pickering eksik. O kasabada yokmuş."

— "Yoktu. Amma geldi..."

Böylece Miss Widdey'in merdivenden düştüğü gece otelede kim

varsa, onlar tekrar toplanmış oluyordu. Bir Puline Trent hariç bu grup İlse'nin öldüğü gece Franceska'nın evinde de aynen toplanmıştı. Peki amma bunları bu gece otelde toplamağa ne lüzum vardı? Bunu detektife sorduğu zaman Hoper yerinden kalkmış merdiven başına doğru yürüyordu.

— "İznim yarın bitiyor," dedi. "Bütün bu insanları bu akşam bir daha görmek istedim. Hepsi bu... Siz Puline Trent'e telefon etmeyi unutmazsınız değil mi?"

Puline Trent evdeymiş. Katie ona, nişanlısının bu akşam için New York'tan geleceğini ve eğer kabul ederse hep beraber yemek yemek istediklerini söyledi. "Biliyorum münasebetsiz bir saatte telefon ettim amma," dedi. "Mikael'in geleceğini şimdi öğrendim. Sizi tanıştırmak istiyorum. Mikael pek memnun olacak."

Detektif Hoper'in hakkı varmış. Puline Trent'in sesinden bu davete sevindiği anlaşılıyordu ve bu sevincini de saklamağa lüzum görmedi.

— "Pekâlâ," dedi. "Gelirim. Amma biraz gecikirsem kusura bakmayın!"

Katie istasyona girdiği sırada,, 6,14 treni de düdüğünü çalarak uzaktan göründü. Biraz sonra lokomotif önünde durmuş, arkasındaki vagonlardan yolcular inmeğe başlamışlardı. Katie'nin son vagona doğru ilerlemesi uzun sürmedi. Ancak birinci vagonu geçmişti ki birdenbire kendisini Mikael'in kollarında buldu.

Genç adam: "Bilemezsin seni nasıl merak ediyordum," diyordu. "Hoper'in de burada olmasına rağmen içimde daima bir korku vardı. Başına bir şeyler gelecek diye içim içimi yiyordu. İşimi bırakabilsem, senin yanından bir dakika bile ayrılmıyacağım. Amma ne yapmalıyım, olmuyor işte..."

Katie gülerek onu yatıştırmağa çalıştı. "Korkma bana kimse elini sürmedi sevgilim." Bunu söylerken, gece yemek dönüşü arabada Jeremy'nin kolunu arkasına atışını hatırladı. İçi bir tuhaf oldu. Yalan söylemesini beceremiyen bir mektep talebesi gibi kızardı.

istasyonun önünde duran taksilerden birine bindiler. Araba, şoför mahalli ile müşterilerin arasında cam bölme bulunan bir eski zaman arabası idi. Bu sebeple şoför bir şey duyamayacağı için rahat rahat konuşuyorlardı. Katie'nin eli Mikael'in avucunun içinde idi. Genç

"Çalınan resimlerden bir haber çıkmadı değil mi?" diye sordu.

— "Polise haber verdim, amma bir şey çıkmadı. Sen üzülme, ben sana yenilerini yaparım. Fakat biliyor musun, eğer bu hırsızlık da senin mektuplarla ve Fenvik'teki malûm kazalarla ilgili ise pek şaşarım

doğrusu. Çünkü anlıyorsun değil mi, mantık yok. O basit resimlerle bu korkunç işlerin alâkası ne olabilir?"

— "Benim asıl anlamadığım meselenin kendisi. İşin esası doğru-
dan doğruya benimle ilgili olmasına rağmen bana hiç bir şey olmuyor.
Ne bir tehdit var. Ne de bir taarruz, ne herhangi bir şey... Fakat insa-
nın içini ürperten bir hayalet gibi daima etrafımızda dolaşıyor." Sonra
Puline Trent'i o akşam yemeğe çağırdığını hatırlıyarak bunu Mikael'e
haber verdi. Genç adam bir parça üzülmüş göründü. Halinden sevgili-
siyle başbaşa kalmağı arzuladığı belli oluyordu. Katie oradan başka
bir mevzua atladı. "Sana tuhaf bir şey söyleyeyim mi Mikael," dedi.
"Ben bugün az kaldı o tehdit mektuplarının esrarını keşfediyordum.
Bir an kafamda bir şimşek çaktı. Bir şeyleri birbirine bağlıyordum ki,
gene kaçırdım. Biliyor musun ben bugün havuzun oraya gittim. Bütün
bunlar orada oldu..."

— "Ne dedin? Havuza mı gittin?" Mikael âdeta korkmuştu. "Sen
deli misin Katie? Muhakkak yalnız gitmişsiniz. Öyle değil mi?" Genç
kız evet, der gibi başını sallayınca onun, avucunun içindeki elini sıktı.
"Bak dinle beni Katie," dedi. "O tehdit mektuplarını yazan kimse, bir
plân çizmiş, seni o plâna göre dama taşı gibi kullanıyor. Seni heyecan-
landırmak, istedi, muvaffak oldu. Seni buraya, Fenvik kasabasına gön-
dermek istedi, gönderdi. Sonra kafanda öyle fikirler uyandırdı ki kalk-
tın tek başına havuza gittin. Orada bir şeyler düşünmeğe, bir şeyleri
hatırlamağa çalıştın. Dikkat et meçhul düşmanın ağına gittikçe daha
fazla düşünüyorsun. Ben sana otelden bir yere kıpırdama demedim mi?
Peki oraya gittin de ne oldu? Ne buldun?"

— "İşte demin onu söylüyordum ya sana... Bir an ağaçların ara-
sından havuza bakarken kafamda bir şeyler oldu. Bazı şeyleri birbi-
rine bağlayıp bir netice çıkarmak üzereyken tekrar kafam karıştı ve
hepsini kaybettin."

— "Bence senden birisi bir menfaat bekliyor. Meselâ bu şantaj
olmasın. Senin bankada ne kadar paran var demiştin. Otuz bin mi,
kırk bin mi?"

— "Doksan bin dolar kadar. Amma Mikael bir yabancı bu parayı
nasıl alır benden?"

— "Şantaj yaparak alır."

— "Şantaj yapması için bana bir haber göndermesi lâzım değil
mi? Sadece "Onu sen ittin!" deyip geçiyor."

— "Şimdilik öyle diyor. Önce seni korkutacak. Sonra tehdit edip
para istiyecek."

— "İyi amma neyle korkutacak? Beni korkutmak için elinde, mey-
dana çıkmasından çekineceğim bir şey olmalı. Monika'nın ölümüyle
beni nasıl tehdit edip para alacak? Monika'yı ben öldürmedim ki..."

— "Doğru söylüyorsun. O halde başka bir ihtimal düşünmeliyiz."

O sırada otomobil otelin önünde durmuştu.. Arabadan indiler. Merdivenleri çıkarken Mikael bir an durdu. Bir şey düşünür gibi bir hali vardı. "Allah göstermesin amma, sen evlenmeden önce ölürsen buradaki ev ne olacak, onu hiç düşündün mü?"

— "Yani benim de başıma Miss Widdey veya İlse'nin olduğu gibi bir kaza gelecek olursa mı demek istiyorsun?"

Mikael cevap vermedi. Gözlerini Katie'nin gözlerine dikmiş bakıyordu. Genç kız onun ne demek istediğini anlamıştı. Puline Trent'i kastediyordu. Katie'ye bir şey olursa ev doğrudan doğruya ona kalıyordu.

Birden içinde bir üperti hissetti. "Ne olur konuşmıyalım. bunları!" diye fısıldadı. İçeri girerlerken Mikael:

— "Affedersin," dedi. "Bütün bunları sırf seni korkutmak için söyledim. Bir daha tek başına önüne gelen yere gitme diye... Ya banna, ben yoksam detektif Hoper'e haber ver hiç olmazsa!"

Puline Trent tam yedide geldi. Katie, Mikael ve misafirleri yemek salonundaki orta masalardan birine oturdular. Yemekten evvel birer kokteyl söylendi. Garson kokteylleri bırakıp gittikten sonra havadan sudan konuşmağa başladılar. Bir ara Katie belli etmeden etrafına göz gezdirdi. Franceska, kızı Cass, damadı Jeremy biraz önce salona girmişler, masa beğenemedikleri için geçip Amerikan bara oturmuşlardı. Daha içkilerini sipariş etmeden Katie ile Mikael'i gördüler. Jeremy eğilip Cass'ın kulağına bir şeyler söyledi. Sonra üçü de yerlerinden kalkıp onların masasına doğru geldiler.

Cass: "Eğer sizi rahatsız etmiyorsak biz de içkilerimizi burada alabilir miyiz?" diye sordu.

Jeremy, Katie'nin cevabını beklemeden yan masalardaki, koltuklardan ikisini masaya yaklaştırarak nişanlısı ile müstakbel kayınvaldesini oturttu. Sonra bir iskemle de kendine çekti.

Franceska: "Siz elinizdeki içkileri bitirin de hep beraber yenisine başlıyalım," dedi. Sonra yanlarından geçmekte olan garsona seslendi.

Katie, gene Franceska'ların evinde yemek yediğimiz akşamki gibi toplandık, diye düşündü, amma iki eksiğe mukabil bir fazlalaları vardı. Avukat Pickering ile. Arnold Pole yoktu. Ama onlara mukabil de Puline Trent vardı. Acaba detektif Hoper neden "hâlâ görünmemişti? Onları böyle bir araya toplayıp da kendisinin gelmemesinin sebebi neydi? İçinde gittikçe yükselen bir heyecan vardı.

O sırada Mikael'in hafifçe koluna dokunduğunu hissetti. Döndü baktı. Delikanlı gülümseyerek kadehini bitirmesini işaret ediyordu. Yeniden garson çağırıldı ve yeniden içkiler sipariş edildi. Katie. Ar-

nold Pole ile, avukat Pickernig'i beklemeyi teklif edeceği sırada, Jeremy'nin gerisindeki masada oturan adama gözü ilişti. Bu avukat Pickering idi. Onların orada olduklarından habersizmiş gibi arkası dönük, tek başına oturuyordu. Önünde bir kadeh içki vardı. Bir garson yemek listesini masasına bıraktı.

Saat yediyi yirmi geçiyordu.

Beş dakika sonra lokantanın kapısında Arnold Pole görüldü. Kapının yakınındaki iki kişilik masalardan birine otururken onları gördü. Gülümseyerek el salladı ve oturdu. Gelen garsona bir içki sipariş etti. İçkisi gelince, gayet kibar bir jestle kadehini karısının ve dostlarının bulunduğu masaya doğru kaldırarak onların şerefine içti.

Franceska gülümseyerek etrafına bakındı. O da diğerleri gibi heyecanlı idi. Fakat heyecanım belli etmemeğe gayret ediyor, bunda da muvaffak oluyordu. "Ne tuhaf," diye mırıldandı. "Bütün dostlar burada. Sanki bir yıldönümünü tesit etmek için toplanmış gibiyiz. Ha ne diyecektim? Size bir şey soracaktım Mister Mikael Blith... Şey, kaç gün için geldiniz buraya?"

— "Bir iki gün kalacağım. Daha doğrusu Katie'yi benimle New York'a dönmeğe ikna edinceye kadar kalacağım."

Katie derhal kararını verdi. Artık meçhul düşmanının oyuncuğu olmayacak, onun çizdiği plâna göre hareket etmiyecekti. "Sen ne zaman dönmek istersen beraber döneriz Mikael!" dedi.

— "New York'taki işlerimin yoluna konması da en çok dört beş gün sürer. İşimden ayrılabilmem için hiç olmazsa bir hafta evvel haber vermem, apartımanımı boşaltmam lâzım. Ondan sonra derhal evleniriz. Oldu mu sevgilim?"

Masadakileri bir heyecan dalgası sardı. Hepsi de kendilerine göre Katie'yi, Mikael'i tebrik ettiler. Cass gülümseyerek Jeremy'ye baktı: "Ben niçin böyle çabuk karar veremiyorum acaba?" diye söylendi. Puline Trent, onların hayatında gördüğü birbirine yakışan en iyi çift olduklarını söyledi.

Mikael ağzın açıp hiç bir şey söylemedi. Gözlerini Katie'ye dikmiş gülümseyerek bakıyordu. Bir an gözleri birleşti. Katie bu bakışlarda İstikballerinin neşesini, saadetini, huzurunu görür gibi oldu. O da konuşmadan Mikael'e gülümsedi. Bu karşılıklı gülümseyişleriyle birbirlerine o kadar çok şey anlattılar ki, saatlerce başbaşa kalsalar bu kadar konuşamazlardı.

Katie kadehini kaldırıp içerken gözü Jeremy'ye takıldı. Genç adam kızgın gözlerle nişanlısına bakıyordu. Acaba o bir iki saniye içinde aralarında ne geçmişti?

Saat yediyi otuz beş geçte detektif Hoper kapıdan görüldü. Doğrudan doğruya onların masasına geldi.

— "İyi haberlerim var," dedi. "Bu sizin çantanızdı değil mi?"

Elinde Katie'nin kaybolan siyah süet çantası vardı. Uzandı, çantayı masanın üzerine koydu. Katie çantayı aldı. O yumuşak süet kumaş kardan sertleşmiş, kazık gibi olmuştu. Fermuarının sapı kopmuştu. Masadakilerden biri, "Ne o, çantanı mı kaybetmiştin Katie?" diye sordu. Başka birisi de, "İçine baksana eksigin var mı?" dedi.

Bitişik masada oturan avukat Pickering de dönmüş onları seyrediyordu. Katie elinde çanta, detektif Hoper'e bakıyordu. Ne yapacağım şaşırmışta. Eğer Hoper'in dediği gibi çantadaki nikâh davetiyesinin zarfı içinde o tehdit mektuplarından biri varsa, elinde tuttuğu bu çanta onun için bir dinamit kadar tehlikeli idi.

Detektif Hoper gayet yumuşak bir sesle: "Bakın bakalım," dedi. "Her şey tamam mı?"

Katie çantasını açtı. Etrafına bakmadığı halde herkesin kendisine baktığını hissediyordu. Elini çantanın içine sokarak paralarını sayıyormuş gibi yaptı. Fakat aslında çantanın içinde diklemesine duran dört köşe beyaz zarftan başka hiç bir şeyi göremiyordu.

— "Evet hepsi tamam," diye mırıldandı. "Hattâ eski bir mektup vardı. O bile kaybolmamış."

Başını henüz kaldırmamış olmasına rağmen masadakilerden birinin nefesini tuttuğunu hisseder gibi oldu

15

SAAT sekiz olmuştu.

Biraz evvel yemeklerim sipariş etmişler ve yemeğe başlamışlardı. Franceska önündeki kuşkonmazı temizlemekle meşguldü. "Buranın kuşkonmazları da fevkalâde," diye mırıldandı. Sonra başını kaldırıp Katie'ye baktı. Gözlerini hafifçe kısararak: "Nen var Katie?" dedi. "Rahatsız mısın, yüzün biraz sararmış gibi..."

— "Temiz havaya alışık değilim galiba da ondan. Senelerdir New York'ta işten eve, evden işe gide gele yürümeği, gezmeği unutmuşum. Bugün biraz o çocukken patenle kaydığımız havuza kadar yürüyecek oldum, yorulmuş olacağım."

Demin detektif Hoper kaybolan çantasını bulup getirdikten sonra, yemek salonundan ayrılır ayrılmaz, otel garsonlarından biri Katie'ye yaklaşmış, "Sizi müdüriyetten istiyorlar. Birisi arıyormuş," diye bir haber getirmişti, Katie yemek salonundan hole geçtiği zaman ikinci ka-

ta çıkan merdivenlerde detektif Hoper'i, kendisini bekler görünce şaşırmıştı. Beraberce Katie'nin odasına çıktılar. Hoper kapıyı kapayıp sırtını kapıya dayadıktan sonra anlatmağa başladı.

Çantasını Franceska'nın evinin önünde karların içine gömülmüş olarak bulmuşlardı. Demek ki Katie, tise'nin öldüğü gece o heyecan arasında çantasını orada düşürmüş olacaktı.

İçinde, nikâh davetiyesi zarfına konmuş olan son tehdit mektubunun fotokopisi alınmış ve bu fotokopi derhal New York'a gönderilmişti. Orada Emniyet Müdürlüğünün yazı mütehassısları bu yazıyla, cinayetlerin vuku bulduğu gün oralarda bulunan kimselerin yazılarını karşılaştıracaklar ve bu yazının hangisi tarafından yazıldığını bulacaklardı.

Hoper: "Bu iş bir iki gün sürer," diye izah etti. "Biz burada daha çabuk netice verecek bir metod kullanacağız."

— "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Yani içimizden birisi bu mektubu bir an evvel çalmak istiyecek."

— "Evet, şimdi dikkatle beni dinleyin. Ben ve bir dostum sizi daima göz altında bulunduracağız. Ama bu, demek değildir ki her dakika sizin yanınızda olacağız. Onun için çok dikkatli olmanız lâzım. Çantanızı bir an bile gözünüzden ayırmayın. Sonra kim isterse istesin o mektubu katiyen vermeyin. Bakalım onu sizden kim almak istiyecek?"

Katie sanki elinden alacaklar gibi çantasını sıkı sıkı tuttu. "Amma sizinle şimdi burada konuştuğumuzu herhalde tahmin edenler çıkacak."

Hoper dışarı çıkmak için kapıyı açarken: "Herhalde," dedi. "Böyle olması daha iyi. Mektubu almak isteyen kimsenin bir an önce harekete geçmesini temin eder."

Bu konuşma beş dakika içinde olup bitmiş ve Katie tekrar yemek salonuna dönmüştü. Allahtan **hiç** biri ona nereye gittiğini **sormamıştı**.

Evet, bu otelin kuşkonmaz yemeği çok güzel oluyordu. Fakat Katie şimdi Franceska gibi boğaziyle meşgul olacak halde değildi. Onun akli fikri kucağında bir bomba gibi her an patlamağa hazır duran çantasında idi. Mikael'e mühim bir şey olmadığını anlatan bir işaret yapmak istedi, yapamadı. Bütün masadakiler sanki her an bir tabanca patlamasını, bir şampanya şişesinin açılmasını bekler gibi tetikte duruyorlardı.

Kuşkonmazdan sonra kuzu pirzolasıyla salatalar ve Katie ile Mikael'in ikram ettiği kasabada bulunabilen en eski şaraplar geldi. Katie bir sigara yakmıştı ki birdenbire bir şangırtı işitildi ve Katie'nin elbisinin etekliği sırsıklam oldu. Puline Trent gayet mahcup bir sesle:

"Aman Yarabbim, benim kabahatim..." diye söylenirken Katie gayri-ihtiyarî ayağa fırladı. Kucağında duran çatası yere düştü. Jeremy Taylor eğilerek çantayı aldı ve genç kıza uzattı.

Franceska: "Şarap neyle temizlenir, sıcak suyla mı yoksa soğuk suyla mı?" diye sordu

Cass: "Soğuk suyla tabii," dedi.

Puline Trent: "'Yok, ben sıcak suyla zannediyorum," diye müdahale etti. Sonra Katie'ye dönerek: "Affedersin Katie, müsaade et de ben temizliyeyim," dedi.

Katie bu ufak kazayı o kadar mühimsememelerini rica etti. Simdi iki dakikada etekliğini silip dönerdi. Bunları söyledikten sonra acele acele yemek salonundan çıkarak üst kattaki kadınlara mahsus tuvalete koştu.

Birkaç dakika için bile olsa masadakilerden ayrılmış olmaktan memnundu. Tuvalette bir temiz havlu bularak iyice ıslattı ve elbisesinin şaraplanan eteğini tamponlamağa başladı. Acaba şarap şişesi kırılıp da şaraplar Katie'nin üzerine, dökülünce, heyecandan çantasını düşürüp unutacağını mı zannetmişlerdi? O kargaşalık anında biri yavaşça eğilip çantanın içindeki tehdit mektubunu alacaktı.

Katie tuvaletin kapısının açıldığını duymamıştı. Bir hışırtı işitince başını kaldırıp karşısındaki aynaya baktı. Açık kapının önünde Puline Trent duruyordu. Aynada gözleri birleşti. Bir an ikisi de öylece durdular. Sonra Puline kapıyı kapayarak içeri girdi. Katie onunla alakadar değilmiş gibi ıslak havluyu etekliğine son bir defa daha bastırdıktan sonra: "Şimdilik bu kadar kâfi..." diye mırıldandı.

Puline Trent sessiz adımlarla geldi ve Katie'nin tam arkasında durdu. Katie'nin gözleri, Puline'nin bakışlarıyla tekrar aynada birleşti. Puline gayet sakin ve hareketsizdi. "Onu bana ver," diye mırıldandı.

Katie elinde havlu donmuş gibi kaldı. Parmaklarını havluya bastırdı. Çantası önündeki tuvalet masasının üzerinde duruyordu. Boşta ki eliyle uzansa onu alabilirdi. Peki amma kapıya kadar olan mesafe? Gözlerini Puline Trent'in bakışlarından ayırmadan hesapladı. Yerinden fırlasa dört beş adımda kapıya varabilirdi. Fakat bütün mafsalları boşalmış gibiydi. Kapıya kadar koşacak hali yoktu. Yavaşça yerinden doğrulmağa çalışırken: "Neyi vereyim?" diye mırıldandı.

Puline Trent sabırsızca uzandı. "Havluyu istiyorum," dedi. "Bak-sana her tarafına sular damlıyor"

Saat dokuza çeyrek vardı. Masada oturmuş kahvelerini içiyorlardı.

Katie, nasıl olsa bir gün bu korku, bu heyecan bitecek ve o zaman her şey düzelecek, diye düşünüyordu. Mikael'le evleneceği gün giyeceği

elbisenin modelini kafasında çizmeğe çalıştı. Sonra nikâhta kimi şahit yapacağını düşündü. En yakın arkadaşı, işinde beraber çalıştıkları Stan idi. Onu şahit olarak alacaktı. Acaba Mikael kimi getirecekti? Şu nikâh düğün merasimleri bir olup bitse ve Mikael'in apartımanına bir yerleşseler bütün bu huzursuzluklar bitiverecekti. Acaba hakikaten bitecek miydi? Çünkü muhit değiştirmenin bu meçhul düşmandan kurtulmağa kâfi gelmiyeceği, Mikael'in evine giren hırsızdan belli oluyordu. Huzursuzluğun uzun kolu oraya da uzanmıştı. Mikael'in sesi onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Nişanlısı: "Daha kahve ister misin?" diye soruyordu.

Katie "Hayır" mânasına başını salladı. Mikael onun bu dalgınlığına üzülmüş, gibiydi. "Bu Hoper de deli midir, nedir?" diye söylendi "Seni ne zannediyor? Bu kadar heyecana dayanabilir misin sen?"

— "Bilmem... Herhalde beni de kendisi gibi çelikten yapılmış mı kabul ediyor, nedir..."

Franceska onların konuştuklarını duymuş, fakat ne söylediklerini anlamamıştı.

— "Ne fısıldaşıyorsunuz orada?" diye sordu.

— "Hiç demirden çelikten bahsediyoruz,"

Saat dokuzu yirmi geçiyordu.

Mikael sigara almak için otelin holüne çıktı. Franceska bir araçantasından pudrierini çıkararak kapağındaki küçük aynada yüzüne baktı. Beğenmemiş olacak ki yüzünü ekşiterek kalktı. Tuvalete gitti.

Jeremy barın öbür ucundan kendisine el sallayan sarhoş bir arkadaşıyla konuşmağa gitmişti. O sırada Puline Trent de ağzının içinde bir şeyler geveliyerek masadan uzaklaştı. Katie ile Cass birbirlerine baktılar. Cass derin bir iç geçirerek: "Şu benim eldiven hikâyesi," dedi, "Babam herhalde anlatmıştır."

Katie: "Yooo... Hiç bir şeyden haberim yok," dedi. İçinden Mikael'in bir an evvel masaya dönmesi için dua ediyordu. Cass'ın gözlerini dikerek kendisine bakmasından rahatsız olmuştu.

— "Geçen gün karakola ifade vermeğe gittiğimiz zaman düşürmüştüm. Babam Sonradan bir defa daha karakola gitmiş. Kendisine eldiveni göstermişler. O da alıp bana getirdi,"

• Katie'nin gözlerine bakan bakışları biraz yana, onun omzunun gerisine kaydı. "Jeremy el sallıyor. Muhakkak beni birisiyle tanıştıracak," diyerek yerinden kalktı.

Bir an Katie boş iskemleler ve masa üzerine, gelişi güzel bırakılmış peçetelerle başbaşa kaldı. O sırada yanı başında: "Merhaba Katie!" diye bir ses işitti. Başını kaldırıp baktı. Demindenberi kapının

yanındaki masada oturan Arnold Pole, oradan kalkıp yanına gelmişti. Katie'nin oturduğu masanın ilerisindeki boş masayı işaret ederek: "Dostumuz avukat Pickering hazretleri bu akşam burada fazla yüz bulamadılar galiba," diye gülümsedi.

— "Herhalde sıkılmış olacak ki kalkıp gitmiş." Pole'nin dikkatle kucağında tuttuğu küçük süet çantaya baktığını görünce, çantanın iki kenarında duran parmaklarını biraz daha sıktı.

Arnold Pole: "O çantayı kucağında neye sıkıyorsun öyle?" diye sordu. "Ne var içinde onun? Define plânı mı yoksa?"

Katie heyecandan sarsıldığını hissetti. Birden bütün vücudu kesik kesik oldu. Bir şey söylemek için sesini güçlkle buldu. "Benim çantamda define falan ne gezer? Malûm kadın eşyaları işte..."

Pole yavaşça yer değiştirerek Katie'nin karşısına geçti. Ayakta durarak genç kıza tepeden aşağı baktı.

— "Biraz önce detektif Hoper'in o çantayı sana verdiğini gördüm. İşin tuhafı çanta bu sabah karakolda komiser Abbott'un masasının üzerinde idi. Ben kapıdan girince çantayı hayal meyal ancak gördüm. Abbott, ben girince çantayı bir hokkabaz çabukluğuyla kapıp masasının çekmesine atıverdi. Herhalde benim görmüş olmamı istemediler. Olabilir a değil mi?" Eğildi. Elindeki sigarayı Katie'nin önündeki tablada ezerek söndürdü. Sonra kelimelerin üzerine basa basa: "Katie kendine dikkat et," diye mırıldanıp başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştı.

Arnold Pole: "Kendine dikkat et!" demekle neyi kastetmişti. Katie onun arkasından bakarken saniyelerce bu sözü düşündü. Peki kendi iyiliğiyle bu kadar yakından alâkadarmış gibi görünen bu baba adam niçin kucağındaki çantayla meşgul olmuş, çantanın içinde ne olduğunu niçin öğrenmek istemişti?

Saat ona doğru Katie uykusunun geldiğini, fazla oturamayacağını söyleyerek müsaade isteyince, diğerleri de daha fazla oturmanın mânâsız olduğunu söyleyerek kalkacakmış gibi bir iki hareket yaptılar.

Katie onlardan hangisinin ayrılacağını anlamak için inadına bir iki dakika daha bekledi. Fakat hiç birisi davranmadı. Puline Trent bile bütün yemek boyunca sıkılmış görünmesine rağmen, iskemlesine biraz daha yayılmış oturuyordu.

Mikael, Katie'yi merdiven başına kadar geçirdi. Düşünceli bir hali vardı.

— "Bu detektif Hoper ne yapmak istiyor, bir türlü anlayamıyorum," dedi. "Herkesi biçimine getirip lokantaya topladı, sonra kendisi ortadan kayboldu. Bu halk sabaha kadar burada bekliyecek değil ya."

— "Herhalde şimdi birer ikişer gitmeğe başlayacaklar. İçlerinden hangisi gitmemek için sebepler icap edip kalırsa..."

Mikael genç kızın kolunu sıkarak emniyet veren bir gülüşle gülümsedi. "Merak etme," dedi. "En sonra ben kalacağım. Hepsinin teker teker gittiğini görmeden çıkıp yatmayacağım."

Detektif Hoper, Katie'ye her şeyi, yani bütün plânı herhalde anlatmamış olacaktı. Mikael'in ondan daha çok şeyler bilen bir hali vardı. Bu hal genç kızın içine huzur verdi. Nişanlısına hayırlı gecelet diledi. Mikael karşılık eğilip onu dudaklarından hararetle öptü.

Katie odasına girip elektriği yaktıktan sonra kapıyı kilitledi. Çantasını karyolanın baş ucundaki komodinin üstüne koydu. Bir sigara yakıp yatağın kenarına oturdu.

Odada, komodinin üzerinde, siyah el çantasının yanında duran küçük masa saatinin tik taklariyle, arada sırada pencerede hafif ışıklar çalan rüzgârın gürültüsünden başka ses yoktu. Dakikalarca yatağın somyesini dahi gıcırdatmağa çekinerek, soyunmadan karyolanın kenarında öylece oturdu. Odadaki sessizliği en ufak bir hareketin bozmasını istemiyordu. Saat on buçuk olmuştu. Nihayet daha yarım saat. en fazla bir saat böyle oturabilirdi. Sabaha kadar oturamazdı.

O sırada birisi kapıyı vurdu!.

Katie yavaşça yerinden kalkarak kapıya gitti, "kim o?" diye sordu.

— "Garson. Sizi telefonda istiyorlar Matmazel."

Bu muhakkak bir hile idi. Katie'yi odasından uzaklaştırmak istiyorlardı. Çünkü onu araması ihtimali olan herkes şu anda otelde idi. Dışarıdan kimsenin aramasına da ihtimal yoktu. O sırada Stan aklına geldi. Bu New York'taki en yakın iş arkadaşı acaba ona çok mühim bir şeyi haber mi vermek istiyordu.

— "Geliyorum, bir dakika bekleyin," diyerek anahtarı çevirip kapıyı iki üç parmak kadar açtı. Aralıktan beyaz gömleğiyle otelin tanıdık garsonlarından birini gördü. Kapıyı aralık bırakarak geri dönüp çantasını aldı. Çantada sekiz dolar kadar para vardı. Bunun çıkarıp beşini garsona verdi.

— "Sakın ben gelinceye kadar buradan ayrılma," dedi. "Ben yokken odama biri girmek isterse mâni olma. Anıma dönüşle bana haber ver olur mu?"

Merdiven başında ve aşağıdaki holde kimse yoktu. Holün bir köşesinde duran telefona gittiği zaman belli etmeden tekrar etrafına baktı... Kimseyi göremedi. Telefonu eline alarak: "Alo," dedi. Karşı taraftan bir **erkek** sesi: "Pearl!" diye seslendi. "Şimdi Williams'lardan bir telgraf aldım. Gayet mesutmuşlar ve senin gönderdiğin şampanyaları almışlar."

Bu ses kimin sesiydi? Tanıdığı seslerden hiç birine benzemiyordu.

Sonra bu Williams'lar kimlerdi? Hiç tanıımıyordu. O anda odasında bıraktığı garson aklına geldi ve pek sevindi. Telefona: "Affedersiniz," dedi. "Galiba yanlış numara bağladılar..."

— "Orası Fenvik 35 99 değil mi? Siz Pearl Merriwell değil misiniz?"

Eğer birisi bir oyun yapıyorsa bile rolünü gayet güzel oynuyordu. Katie daha fazla konuşmağa lüzum hissetmeden telefonu kapattı. Bu telefon numarası muhakkak ki onu odasından uzaklaştırmak için tertiplenmiş bir oyundu. Derhal merdivenleri hızlı hızlı çıkarak odasına gitti. Garson kimsenin gelmediğini söylerken Katie onun sözlerini ezberlemiş gibi söylediğine ve sağ eliyle cebinde bir şeyi okşar gibi tuttuğuna dikkat etmedi. Teşekkür ederek garsonu saydıktan sonra odasına girip kapıyı tekrar kilitledi.

Bu sefer elbiseyle oturmağı denemedi. Soyunup yatmağa karar verdi. Banyoya girip bir müddet oyalandı. Yüzünün gece tuvaletini yaptıktan sonra sırtına işlemeli sabahlığını, ayağına da sarı terliklerini giyip odasına geçti. Tuvalet masasının önünde saçlarını tararken koridorda bir takım sesler işitti.

İlkin uzaktan bazı fısıltılar duydu. Gayet hafif bir madenî tık ve onun ardından yumuşak bir pat sesi işitti. Sonra koridor tekrar sessizliğe büründü. Biraz sonra sesler yeniden başladı. Fakat bu sefer ne oldukları anlaşılamıyacak kadar hafif ve boğuktu.

Katie tarak elinde bir müddet bu sesleri dinleyip anlamağa çalıştı. Sonra dışarıda kim varsa onlara seslenmek istedi. Lâkin boğazı kurumuştı, sesi çıkmadı. Koridordaki sesler yeniden kesildi.

Hiç bir bağırان çağırان olmamış, polis düdükları ötmemişti. Katie ellerinin titremekte olduğunu gördü. Bir sigara yakıp kapıya doğru oturdu. Gözlerini kapıdan ayırmadan sigarasını içti. Hiç bir şey olmadı. Kimse kapısını açmağa çalışmadı. Buna rağmen kalbi zaptedilmez bir heyecanla çarpıyordu.

Sigarasını söndürerek kalktı. Başının ağrısını gidermek için bir aspirin alarak yatağa uzandı. Uyuması lâzımdı. Detektif Hoper ona her zamanki gibi normal davranmasını tavsiye etmişti. Fakat bir türlü gözlerine uyku girmiyordu. İstemiyerek Monika'yı düşündü. Acaba bu gece bu Monika muamması halledilecek miydi? Gözlerinin önüne ıslak saçları ve morarmış dudaklarıyla on üç yıl önce, o kaza günü havuzdan çıkan Monika geldi.

O sırada dışarıda bir hışırtı oldu ve kapıya hafifçe vuruldu.

Kapının önünde birisi vardı ve kapının açılmasını istiyordu!...

Katie'nin kalbi durur gibi oldu. Kapı kilitli idi. Anahtar üzerinde olduğundan Katie yerinden kalkıp açmadıkça kapı açılmazdı. Yahut da dışardaki kimsenin kapıyı omuzlıyarak kilidi yerinden sökmesi lâzımdı.

O sırada aklına pencereler geldi!...

Fakat dışarıdan bu odanın pencerelerine tırmanmak hemen hemen imkânsızdı. Otelin bu tarafı derin, kayalık bir uçuruma bakardı. Bu sarp ve tehlikeli kayalıktan geçip kimse buraya kadar gelerek pencerelerine tırmanamazdı.

Gözleri komodinin üzerindeki siyah süet çantasına kaydı.

Dışarıdaki kimse hâlâ aralıklı olarak yavaş yavaş kapıya vuruyordu.

Dışarıdaki kimdi acaba? Detektif Hoper vaadettiği gibi odasını gözetliyor muydu?

Kapı tekrar vuruldu ve arkasından: "Katie!" diye seslenen Mikael'in sesi duyuldu.

Katie rahat bir nefes alarak yattığı yerden kalktı, Gitti, anahtar: çevirerek kapıyı açtı. Mikael içeri girdi. Fakat içeri girerken bile bâlâ eğilip koridora bakıyordu. Yavaş bir sesle:

— "Sen yatmağa çıkarken merdiven başının lambası yanıyor muydu Katie?" diye sordu.

Genç kız da onun yanından eğilip koridora baktı. Dışarı zifî karanlıktı. Halbuki daha biraz önce telefonda dönerken bile merdiven başının elektriği yanıyordu.

— "Yanıyordu," dedi. "Demin dışarıda bir takım gürültüler işittim."

Mikael kapıyı kaparken Katie'nin yüzüne baktı. "Neydi işittiklerin acaba?" diye sordu. Yorgun bir hali vardı. Katie işittiklerinin ne olduğunu tam mânasiyle pek anlayamadığını söyleyince Mikael: "Hepsi bitti. Katie," diye fısıldadı. "Detektif Hoper'in plânı tamamen muvaffak oldu."

— "Demek dediği doğru çıktı... Odama girmeğe çalışan biri değil mi?"

— "Evet demin duyduğun gürültüler oydu. Onu yakaladılar. Şimdi hepsi Hoper'in odasındalar. Seni de oraya çağırıyor. Gelirken o mektubu da getirmeni istedi."

Katie yerinde mihlanmış gibi duruyordu. Bu korkunç tiyatro artık bitmişti. Tehlike kapısına kadar gelmiş, fakat ona bir zarar vermeğe vakit bulamadan yok edilmişti.

— "Mikael kim bu adam?"

— "Ben sadece götürürlerken şöyle bir gördüm. Hayretten aklım durdu. Bırak ben söylemiyeyim de ,sen de orada detektif Hoper'in odasında, her şeyi onun izahatını dinleyerek öğren. Haydi yürü, geç kalmıyalım."

Katie onu fazla bekletmek istemedi. Yatağının yanına giderek komodinin üzerindeki çantayı aldı.

Rüzgâr şiddetini arttırmış, odanın camlarını dövüyordu. Pencere-

nin kenarına birikmiş ve donmuş karlar, rüzgârın sallıyarak pencereye kadar getirip götürdüğü bir kuru ağaç dalının değmesiyle parmakla masaya vurularak çıkarılan bir sese benzer bir tak tak sesi veriyordu.

Bu manzara birdenbire Katie'ye, Mikael'in evinden çalınan karakalem resimleri hatırlattı. Bunların içinde nefis kış manzaraları vardı. Ve... Ve... Bunlardan biri...

O sabah havuza gittiği zaman, o gerideki ağaçların arkasından havuza ve yola bakarken bir şeyler hatırlar gibi olmuş ve bu hissini sonradan haybetmişti. Şimdi o hatırlayış kafasında yeniden canlandı. Evet Mikael'in evinden çalınan karakalem resimlerden birinde, o ağaçların arkasından havuza bakılan yerden gördüğü manzarayı görmüştü!

Mikael: "Nen var Katie, ne oldu? Yüzün sapsan kesildi!" diyordu.

Katie elindeki siyah çantayı bütün kuvvetiyle sıkarak bir adım geri fırladı. Boğulur gibi bir sesle:

— "O karakalem resimler, senin evinden çalınan resimler!" diye bağırdı.

Mikael kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Birden gözlerinde bir alev yanıp söndü. Onun neyi kastedtiğini anlamıştı. Ağzından ılık çalar gibi bir nefes çıktı. Genç kızın üzerine saldırdı. İki eliyle boğazını yakaladı...

O sırada ikisinin de arkalarında duran gardrop dolabının büyük kapısı birden açıldı. Katie, oradan birisinin üzerlerine fırladığını hayal meyal gördü. Bu derece büyük heyecana artık tahammülü kalmamıştı. Olduğu yere bir külçe gibi yıkılırken, sıkı sıkıya tuttuğu siyah çanta elinden fırladı.

16

ARADAN dört gün geçmişti. O gece oteldeki o korkunç hâdisenin sabahı detektif Hoper'le Jeremy, Katie'yi almışlar, New York'taki apartımanına götürmüşlerdi. O günden beri genç kızın yanına kimseyi bırakmıyorlar, tamamen istirahat edip, o korkunç kâbusun tesirinden kurtulmasına çalışıyorlardı.

O gün akşam geç vakit Hoper'le Jeremy genç kızı ziyarete geldiler. Dışarıda yağmur vardı, İri yağmur taneleri sık sık camları dövüyordu. Katie onlara birer viski hazırladı. İlkin bir müddet havadan sudan konuştular. Nihayet detektif Hoper doğrudan doğruya mevzua

girdi. "O gece Mikael Blith sizi öldürecek," dedi. Bir an salonda dışardakinden daha soğuk bir hava esti.

— "Tabii bunu yapmak içinde en emin vasıta pencere idi. Sizin odanın aşağı tarafı kayalık ve uçurumdu. Oradan düşen bir insanın kurtulmasına hemen hemen imkân yok. Sonra odada sizin bırakmış olduğunuz bir de not bulacaktık. Bu notta artık bu hayata tahammül edemediğinizi yazacak, her an etrafınızda Monika'nın hayalini görmekten vicdan azabı çekmekten bıktığınızı bildirerek intihar ettiğinizi söyleyecektiniz."

Katie onların kahvelerini getirirken hafif bir baş dönmesi geçirdi. Hoper'le Jeremy endişeli gözlerle birbirlerine baktılar. Hoper, "İsterse-
niz bu mevzuu daha ilerde konuşuruz," diyecek oldu. Genç kız derhal itiraz etti. "Hayır, biran önce konuşalım da bitsin," dedi. "Uzadıkça insan rahatsız oluyor."

Hoper'in içi genç kıza karşı sevgiyle doldu. New York'a döndükleri gece karısına, "Çok feci vaziyette zavallı kız," demişti. "Düşün, birkaç gün sonra evleneceği erkeği birdenbire üzerine eğilmiş, boğazını sıkmağa hazır görürse ne olur? Derhal kendini kaybetti. Ertesi günü parmağındaki yüzüğü ne yapacağını şaşırdı."

Katie yerine geçip oturduktan sonra, "Bana öyle tuhaf tuhaf bakmayın lütfen," dedi. "Düşüp bayılacak filân değilim. Bu mevzuu konuşmak istiyorum. Şu halde anlaşılan Mikael üvey babamın bıraktığı mirası ele geçirmek istiyordu."

Detektif Hoper, "Evet," dedi. "Parayı ele geçirdikten sonra da Cass ile evlenecekti." Hoper, Jeremy'ye bakmıyordu ama onun oturduğu yerde rahatızca kıpırdandığını hissetti. "Mikael'le Cass epey zamandan beri evlenmeye karar vermişlerdi. Bunu dikkatle herkesten saklıyordu. İkis- de bir hayli lükse düşkün, masraflı yaşamağa meraklı insanlardı. Bu vaziyette Cass evlenme tarihini durmadan ileriye atıyordu. Çünkü Mikael ilk fırsatta sizinle evlenecek ve kısa bir zamanda sizi ortadan kaldıracaktı. Çünkü evlendikten sonra da gelmiye devam edecek olan tehdit mektupları asabınızı bozmuş olacak ve siz her şeyinizi kocanıza bırakarak intihar edecektiniz."

— "Cass bütün bunları biliyor muydu?"

Hoper omuzlarını kaldırdı: "Katî bir şey bilmiyorum. Kendisi, haberi olmadığına yemin ediyor. Ben de öyle kabul ettim. Mikael ona birtakım işlerden bahsetmiş. Güya evlendikten sonra sizin paranızla bazı işlere girişecek, kısa zamanda yüz binlerce dolar kazanacak ve ilk fırsatta sizi boşıyacakmış. Cass „onu sevdiği için inanmak ihtiyacında idi ve bu yüzden de körü körüne inanmış olabilir. Fakat zamanla sur ortağı olmak korkusu ve bazı şüpheler onun anormal şekilde hareketlerde bulunmasına sebep oldu ki herhalde ikiniz de arada sırada bu hareketlerin farkında oldunuz."

Jeremy: "Öteden beri aramızda izahı kabil olmıyan bir soğukluk vardı. Fakat bunun neden ileri geldiğini bir türlü tâyin edemiyordum. Tabiatıyla Mikael'i sevdiğini bilemezdim. Amma beni fazla sevmediğini anlıyordum. Zaten ben de ona delicesine âşık değildim. Bilirsiniz, eş dost küçükten iki çocuğu birbirine yaklaştırmaya başlarlar. Zamanla bu o kadar ileri gider ki bir zaman gelir siz de bu işin olmasında bir mahzur görmezsiniz. İşte bizim nişanlanmamız böyle yakıştırma şeklinde oldu." Bunları söylerken Katie'ye bakıyordu. Genç kız gözlerini önündeki kahve fincanına indirdi.

Hoper: "Bu iş, yani tehdit mektuplarının hikâyesi tam on üç yıl önce başladı," dedi. "O sıralarda bir gün beş altı delikanlı Fenvik'teki kızlardan bir kısmını dansa götürdüler. Bu delikanlıların arasında, civar kasabaların birinden gelen Mikael'le kardeşi Gerald da vardı. Cass'ı almağa Arnold Pole'nin evine gelen gençlerin arasında Mikael de bulunuyordu. Bu ihtimali Mister Pole ile konuştuğum zaman, biraz düşününce hatırladı. Miss Cass henüz bir şey anlatamıyacak kadar korkmuş vaziyette. Mikael de inkâr ediyor, amma bence işin aslı böyle başladı.

"Yani Mikael o günden itibaren Cass'a âşık oldu. O sıralarda on dokuz, yirmi yaşlarında kadardı. Cass da henüz on dördünde idi. Fakat vücudu ve kafası, bilhassa böyle işler için çok gelişmişti. Mikael ertesi gün tekrar Cass'ı görmeğe gitti. Fakat evden kendisine Cass'ın size gittiğini söylediler. O da genç kıızı görürüm ümidiyle sizin eve doğru giderken üçünüzü, yani Cass'ı, sizi ve Monika'yı buz tutmuş havuzun üzerinde kayar buldu. Size görünmeden geçti, havuzun gerisindeki ağaçların arkasına saklandı. Kayma hikâyesi bitip de siz Monika ile eve gitmek için ayrılınca o da Cass'ın önüne çıkacak ve onunla konuşacaktı.

"O sırada Mikael, Monika'nın sudan çıktığı sırada "Beni Katie itti"elediğini duydu. Her halde hatırlarsınız. O gün havanın gayet durgun olduğunu bana siz söylemişsiniz. Böyle durgun bir havada ağaçların arkasında dikkat kesilmiş olan Mikael'in bu sözü duymamasına imkân yoktu. İlk anda, orada saklandığı için çıkıp yardıma koşamamıştı. Bundan sonra da hiç çıkamazdı artık. Merakla ne olacağını bekledi."

Katie kahvesini bitirip fincanını taburenin üzerine koyarken: "Demek ben onları tanıştırmadan evvel onlar çoktan tanışıyorlarmış," diye mırıldandı.

— "Tabii... Miss Cass Pole'nin anlattığına göre bundan birkaç sene önce New York'ta bir kokteyl partide tekrar karşılaştılar. Mikael gençlik aşkını hatırladı. Genç kızla yeni baştan alâkadar oldu. Cass da ondan hoşlanmıştı. O günden sonra sık sık buluşmaya başladılar. Bu buluşmaların birinde Mikael, o havuza düşen küçük kızın ne olduğunu sordu. Cass 'da bütün bildiklerini, yani küçük kızın ve ondan bir müd-

det sonra da annesiyle babasının öldüklerini ve ailenin nesi var, nesi yoksa Katie Meredith'e kaldığını anlattı. Bu hikâye Mikael'in kafasında bir plânın yavaş yavaş şekil bulmasına sebep oldu. Siz Mikael ile ne zaman tanıştınız Miss Katie?"

Genç kız hafifçe gülümsedi. Gözlerini Jeremy'nin bakışlarından kaçırarak: "Ben de onunla bir kokteyl partide tanıştım," dedi. "Sonra sık sık yemeğe gittik ve bu yemeklerden birinde Mikael bana âşık olduğunu söyledi. Ben de pek yalnızdım. Fena çocuk da değildi..." Birden durdu. Lâfı değiştirmek istermiş gibi: "Peki Mikael'in bahsettiği kardeşi Gerald kimdi ve bu hikâyede onun ne rolü vardı?"

— "Hiç bir rolü yoktu. Şüpheleri üzerinden atmak için onu Mikael ortaya çıkardı. Mamafih kardeşi hakkında söyledikleri hepsi doğru imiş. Gerald,ı Florida polisi vasıtasıyla buldurup telefonla konuştum. Hiç bir şeyi inkâr etmedi. Her şeyi olduğu gibi anlattı. Fakat on üç senedir Fenvik civarına uğramadığını ısrarla söyledi. On üç sene evvelki dans hikâyesini de ondan öğrendim. Birkaç defa kardeşiyle birlikte Fenvik'e gelmiş, buradaki arkadaşlarıyla birlikte kızları alıp dansa gitmişler.

Jeremy: "Peki Fenvik'te birisinin kendisini tanımasından ve bunu Katie'nin önünde söylemesinden korkmuyor muydu?"

Hoper dudaklarını büktü. "On üç sene bu... Kasabaya bir iki defa gelmiş bir genci kim hatırlıyacak? Mamafih gene onu iki kişi tanıdı. Bunlardan biri demin söylediğim gibi Arnold Pole idi. İkincisi de İlse Petersen. O kaza günü penceresinden havuza bakıyordu. Akaçların arkasında saklanan delikanlı dikkatini çektiği için yüzünü unutmuştu. Neyse biz tekrar mevzuumuza dönelim:

"Mikael size o mektupları yazarken iki şey düşünüyordu. Birincisi, sizi korkutup kendisiyle bir an evvel evlenmenizi temin etmek. İkincisi, intiharmıza mâkul bir sebep hazırlamak. Bana gelişinin başlıca sebebi de bu hazırladığı plânda kendisine polisten bir şahit bularak vaziyeti garantilemekti, öyle ya yeni evlendiği karısı intihar edip bütün mirasını ona bırakınca, bazı kimseler Mikael'den şüphe edecekti. Amma benim gibi işin başlangıcını bilen bir şahidi olursa bütün bu şüpheleri gayet kolaylıkla üzerinden atabilirdi."

Bir an sustu. Önündeki viski bardağından bir yudum içerek kuru-yan boğazını ıslattıktan sonra devam etti:

— "Fakat ben onu, beni çağırdığına fazlasiyle pişman ettim zannedirim. Çünkü ilk iş olarak tehdit mektuplarını polis müdüriyetindeki yazı mütehassıslarına gösterip bu yazıların kimin tarafından yazıldığını bulmamızı teklif ettim. Mikael bu fikre pek iltifat etmedi. Ve çok korkmuş olacak ki ilk fırsatta bu mektupları ortadan kaldırmaya çalıştı."

Katie: "Fenvik'e ilk geldiği gece treni kaçırmıştı," diyecek oldu.

Detektif Hoper: "Hayır," diye başını salladı. "Bilâkis o trene binmişti. Fakat bir istasyon önce, yani Norwalk'ta indi. Norwalk taksi şoförleriyle konuştum, içlerinden biri, o gece bir genç adamı en kısa yoldan ve son hızla Fenvik'teki otele götürdüğünü hatırladı. Siz istasyonda onu beklerken Mikael servis kapısından otele girdi. Sizin odanıza çıkararak o mektupları aldı."

Kalk. "Ve Mikael odama girerken de Miss Widdey onu gördü değil mi?" diye fısıldadı.

— "Evet zavallı Miss Widdey herkesin girdisiyle çıktisiyle alâka dar olduğu için koridorda bir tıkırtı işitince başını çıkarıp baktı ve Mikael'i sizin odanıza girerken gördü. Her halde Mikael de onu gördü ki, ileride odaya girdiği duyulmasın, diye gece onu merdivenden iterek öldürdü.

"Miss İlse Petersen'e gelince: Bu hanımın evinden başka hiç bir şeyi yoktu. Yaptığı heykeller de beş para getirmiyordu. Vakıa Mister Arnold Pole'yi kandırıp evine almıştı amma, onun da malî durumu malûmdu. Bir ara Bayan Puline Trent'in hileli bir iş yaptığını öğrenerek onu şantaj etmeğe başladı. Bugün içinde oturduğu aslında mülkiyeti size ait olan evi bir yolunu bularak ipotek edip karşılığında para alan Puline, bunun sizin tarafınızdan duyulmasını tabiatıyla istemezdi. Bu yüzden İlse'ye korkudan para vermeğe başladı. İlse ayrıca, Fenvik'ten ayrılacağım vadederek Miss Cass'tan da bir miktar para aldı.

"Cumartesi akşamı İlse ile Cass'ın randevuları vardı. Franceka'nın yani Cass'ın annesinin evinde buluşacaklardı. Cass, onu Fenvik'ten gitmeğe ikna etmek için, İlse de ondan bir miktar daha para çekmek için çalışacaklardı. Cass o gece için evlerine misafirlerin davet edildiğini öğrenince, gelmemesini temin için İlse'yi aramağa çıktı. Onun evine gitti. Ona bir not yazıp bırakmak istedi. O aralık babasına gelen, romanının altmış bin dolara Holivut'a satıldığından bahseden mektubu gördü. O sırada genç kızı bir şey korkuttu. Belki babası geliyordu. Cass orada babasının mektuplarını karıştırırken görünmek istemezdi. Bu sebepten telâşla oradan ayrıldı. Ayrılırken de dolmakalemi kapamağı unuttu. Sigara tablalarından birini yere devirdi ve yeşil eldiveninin bir tekini orada unuttu.

"O gece İlse, Cass ile görüşmeğe geldi. Oraya gelirken altmış bin dolar hikâyesini o da öğrenmişti. Onun için gayet sert bir dille Fenvik'ten ayrılmıyacağını bildirdi. Ve ayrıca da Cass'a bundan böyle kendi işlerine burnunu sokacak olursa, Miss Katie'nin nişanlısının Cass'la fazla samimî olduğunu öğreneceğini bildirdi. Aynca on üç sene evvel, o meşum kaza günü pencere önünde olduğunu, ağaçların arkasında saklanan adamın da kim olduğunu bildiğini söyledi."

Bir gece önce İlse otelde Mikael'le Cass'ı konuşurken yakalamış

ve onların samimiyetinden, o kaza günü ağaçların arkasında saklanan delikanlı ile bütün bu hâdiseleri birbirine bağlamış olabilirdi.

Hoper devam etti: "İlse o gece Arnold Pole'nin karısını ziyarete geleceğinden ve romanını sattığını haber vereceğinden şüpheleniyordu. Altmış bin doları elinden kaçırmaya razı değildi. Bu sebeple evden çıkıyormuş gibi yaparak bodruma indi ve orada bekledi. Bodrumun ufak penceresinden eve geleni gideni görebilecekti..."

Katie kafasında yeniden o geceyi yaşıyor gibiydi. Cass salonda bir aralık Mikael'le başbaşa konuşmuştu. Orada ona İlse ile olan konuşmalarını, İlse'nin onu tanıdığını ve biraz evvel gider gibi yapıp bodruma saklandığını anlatmış olmalıydı. Biraz sonra erkekler yol açmak için dışarı çıkınca, Mikael kürek almak bahanesiyle bodruma girmiş ve orada İlse'nin saklandığı yeri bularak, kafasına kürekle vurup onu öldürmüştü. Sonra orada bulduğu bir çuvalın içine cesedi saklamış, bir kaç defa bodruma inip kül alarak yollara döktükten sonra tipi şeklinde yağın karın yarattığı kargaşalıktan istifade ederek, gene kül getiriyormuş gibi çuvalı sürükleyerek yola çıkarmış ve cesedi avukatın otomobilinin altına bırakmıştı. Bir taraftan da şansı yardım etmiş, onun bu hareketini ne Jeremy, ne de avukat Pickering görmüştü.

Hoper: "Bazı işlerde tabiatıyla Mikael'e Cass yardım etti," diye devam etti. "Meselâ onun direktifiyle, Monika'nın mezarına çelenk gönderilmesi için senin sesini taklit ederek çiçekçiye telefon eden Cass idi. Sonra Fenvik kütüphanesinden o teşekkür ilânını kesip Mikael'e veren de odur. İlânı zarf içine koyup oteldeki odanızın kapısının altından atan Mikael'dir. Ayrıca New York'taki kendi apartıman kapıcısının masasından anahtarları çalıp kendi apartımanını soyan da bizzat Mikael'in kendisidir. Bu hırsızlığı yapmasının sebebi de karakalem resimlerden birinin buradaki havuzu, onun saklandığı yerden, ağaçların bulunduğu yönden göstermesidir. Fenvik'i, o havuzu bilmeyen bir insanı o resmi nasıl yapardı? Bir gün Miss Katie Meredith'in bunu farkedeceğinden korktu ve o mânâsız hırsızlığa başvurdu.

Katie: "Havuza gittiğim gün az kaldı bunun farkına varıyordum," dedi. "Bir ara ağaçların arkasında kalan yola bakıyordum. Kafamda bir şeyler oldu ve ben bu manzarayı nereden gördüm, diye düşünürken Mister Pole bana evden el sallayınca kafam karıştıverdi."

O son gece otelde Mikael, odasında onun üzerine doğru eğilirken bu manzara tekrar kafasında canlanmış ve orada onu karakalem resimlerden biriyle bağlamıştı. Bunu Mikael'in yüzüne bağırdığı sırada Mikael, artık onu pencereden atıp intihar süsü verme hikâyesini unutmuş boğmak için üzerine abanmıştı. Fakat tam o sırada gardrobun kapısı açılarak, evvelce oraya saklanmış olan Jeremy fırlayarak imdadına yetişmişti. Fakat Katie sonrasını hatırlıyamıyordu.

Detektif: "Evet, ilkin sizin hayatınız ona lâzımdı," dedi. "Çünkü

sizinle evlenecek ve mirasınıza konacaktı. Fakat o son mektup onu çıldırttı. Mektubun benim elime geçme tehlikesi ve nihayet o kara-kalem resimdeki manzaranın sizin tarafınızdan hatırlanması ona kararını verdirmeye kâfi geldi."

Katie, Jeremy'ye döndü: "Garsonu sen kandırdın değil mi?" diye sordu. "Beni aşağıya yanlış telefona çağırıp odama girerek sakladın."

— "Evet. Meselenin esasını bilmiyordum ama, yemekte detektif Hoper çantayı sana verdiği zaman, içinde mühim bir şey olduğunu anladım. Gece başına bir şey gelmesinden korkarak bu işi yaptım. Her halde fena yapmamışım değil mi?"

İkisi de ilk defa gülümsiyerek birbirlerine baktılar. Katie: "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Hoper ikisinin arasında meydana gelen bu güzel havayı bozmamak için, o an kendisinin de tam kapının dibinde, içerisini dinlemekte olduğunu söylemedi.

— "O gece koridorda bir takım gürültüler işittiniz değil mi?" dedi. "Komiser Abbott sizin odanızı gözetlemek üzere koridora bir sivil polis koymuştu. İşte Mikael bu polisin kafasına vurup onu bayılttı. Soma onu koridordaki çamaşır dolabına kapattı. Bu gürültüler oydu.

"Kaybolan çanta meselesine gelince: İlkin sizin gibi ben de onun meçhul katil tarafından çalındığını zannettim. Fakat polis çantayı bana Franceska'nın evinin bahçesinde karlar içinde, kaskatı kesilmiş bulunduğunu söyleyince anladım ki katilin bu çanta kaybolmasıyla hiç ilgisi yok. Hem sonra katil o çantayı bulsa içindeki mektubu derhal yok ederdi. Ondan sonra da artık onun selâmeti için sizin derhal ölmeniz lâzımdı."

Katie, Mikael'in telefondaki tavsiyelerini, kendisine dikkat etmesi için ricalarını ürpererek hatırladı.

Jeremy: "Peki siz Mikael'den ne zaman şüphelenmeğe başladınız?" diye detektife sordu.

— "Mektupların çalındığı günden itibaren. Sonra ortada iki cinayet olup da Miss Katie'ye dokunulmayınca şüphem büsbütün arttı. Size tehdit mektuplarını gönderen insan sizden para istemiyor, size hiç bir fenalık yapmıyor, bilâkis başkaların: öldürüyordu. Bütün bunları yan yana koyunca Mikael'den şüphelenmeğe başladım. Mikael yanlışlıkla nikâh davetiyesi zarfının içine koyduğunuz üçüncü mektubu bulmak için az kaldı kendini ele veriyordu. Bir kere size odanızı tekrar aramanızı tavsiye etti zannederim. Sonra buradan ayrıldığı gece tekrar Norwalk kasabasında trenden inerek buraya döndü ve Bayan Franceska'nın bahçesinde çantayı aramağa gitti. O gece gürültü duyup bahçeye çıkan Bayan Franceska'nın kalasına vuran da Mikael'dir. Cass onu gördüğü için meseleyi polise haber vermedi. Sonra bizzat kendisi bahçelerindeki karı temizliyerek çantayı aramağa koyuldu."

Detektif Hoper önünde duran viski bardağından son yudumunu da içerek kalktı. Katie de onu geçirmek için ayağa kalkarken: "Arnold Pole ile Franceska ne oldular?" diye drosu.

— "Gayet iyiler. Barıştılar." Sonra gülümseyerek Jertmy'ye baktı. "Siz gelmiyorsunuz herhalde," diyerek kapıya doğru yürüdü.

Detektif gittikten sonra bir müddet konuşmadan oturdular. İkisini de garip bir heyecan sarmıştı. Orta mektep talebeleri gibi konuşacak kelime bulamıyorlardı. Nihayet Jeremy de gitmek için ayağa kalktı. Kekeliyerek: "Gidiyorum Katie," dedi. "Bir şey söyleyecek misin?"

— "Şey... Bu saatten sonra nereye gideceksin?"

— "Biraz ileride bir otelde kalıyorum.

Tekrar sustular.

— "Allaha ısmarladık Katie."

Katie birdenbire yerinden fırlayarak genç adamın kollarına atıldı.

— "Gene gel Jeremy, gene gel!" diye fısıldadı. "O kadar yalnızım ki..."

Genç kızın yüzünü yüzüne kaldırdı. Yaşlı gözlerinin içine gülümseyerek baktı.

S O N